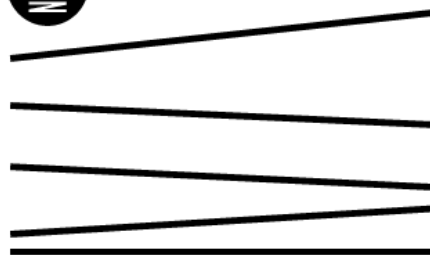

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Barner, Conradine.; af C. Barner.

Det forsvundne Manuskript : Novelle

Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst & Søn, 1877

286 s.

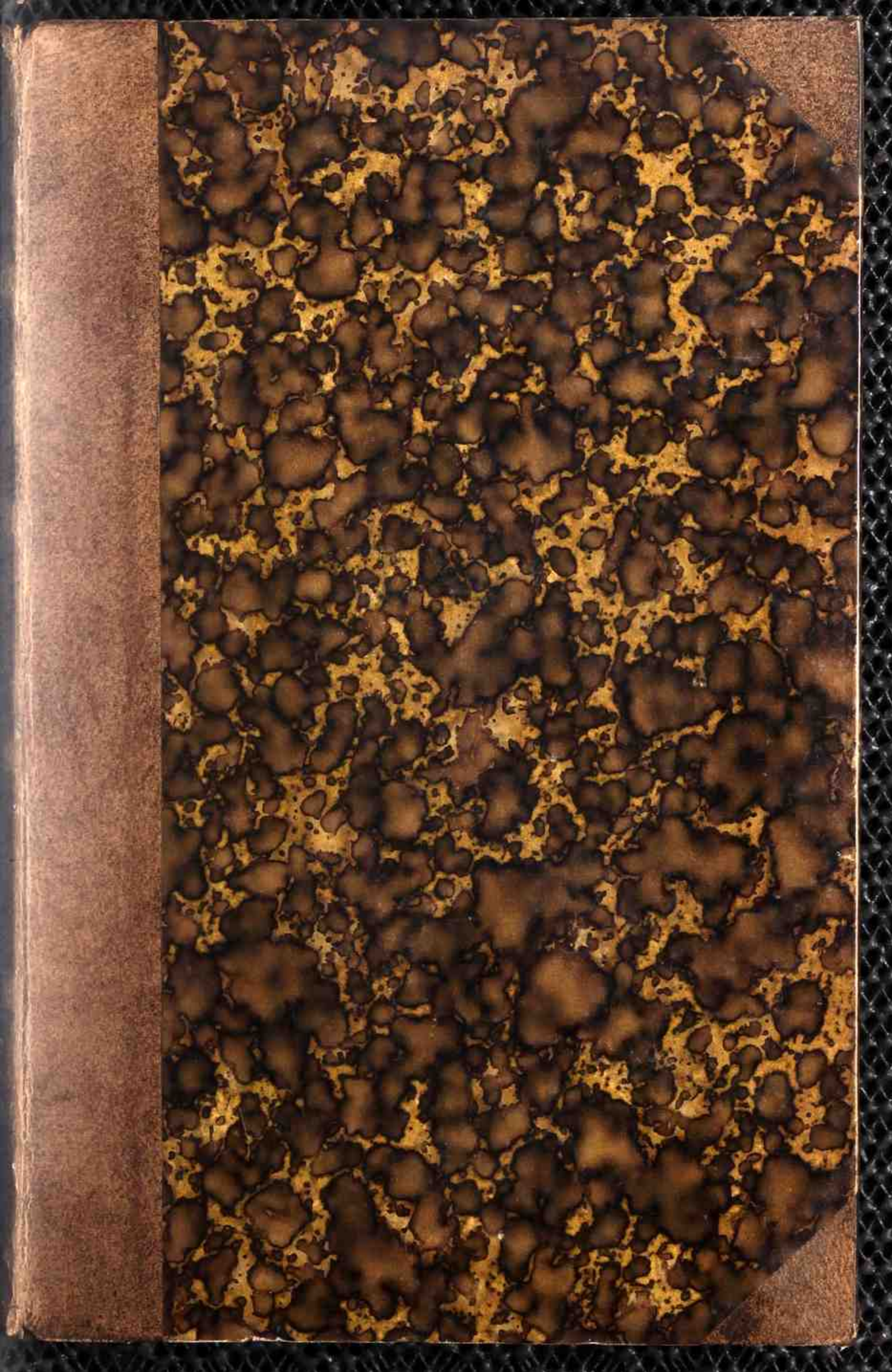
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

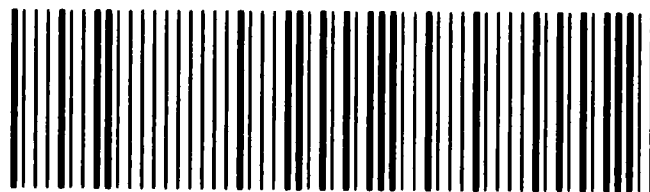
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-07

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023572215

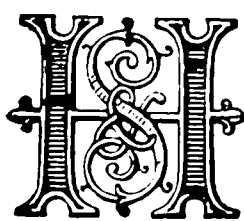
Det forsvundne Manuskript

Novelle

af

C. Barner

Forf. af „I Landflygtighed“, „Tante Ulrike“ o. Fl.

Kjøbenhavn

Andr. Fred. Høst & Søn's Forlag

1877

Sally B. Salomons Trgt.

Første Del.

1.

En varm Junidag vare to Personer samlede i Havestuen paa Herregaarden Vilstrup, beliggende paa Sjællands Vestkyst nær ved store Belt. Den Ældste, en Herre paa henved et halvhundrede Aar med Ordensbaand, ville vi forestille Læseren som Statsraad Peter Holsted. Damen, der synes et Par Aar yngre, er hans Søster, Enkesfru Otilie Hilton, Godssets Eierinde. Statsraaden er af Middelhøide og ikke fri for Anlæg til Korpulence. Haar og Baffenbarter have endnu bevaret deres friske brune Farve, Panden er høi og noget fremstaaende, tykke mørke Dienbryn buske sig over hans temmelige smaa Dine, der tildels beskygges af et Par Briller. Men disse Dines Blif er desuagtet saa betegnende og gjennemtrængende, at man ikke kan undlade at bemærke det. Snart er Udtrykket mildt, snart listigt,

flogt eller iagttagende. I dette Dieblif ser han med Omhed paa Søsteren, hvem han blidt kjærtegnen med sin ualmindelig smukke, velformede Haand.

„Du er umættelig, Peter,“ lød Fruens Ord.
„Det ender med min Udelæggelse.“

„Men føler Du da ikke Glæde og Stolthed over at have en Broder, hvis Navn er verdensberømt?

„Jo tilvisse, men det undrer mig ofte, at Din Hæder ikke indbringer Dig flere Penge.“

„Videnskaben bliver desværre kun daarlig lønnet. Desuden mine mange Reiser, —“

„Ja, Du har Ret. Dine Reiser og dit Drivhus ere istand til at fortære en Herregaard.“

„Betænk Udbyttet. Næsten ethvert zoologisk Musæum i Europa kan takke mig for værdifulde Exemplarer af Insekter. Hvilke Oplysninger har jeg ikke allerede skænket Videnskaben. Og nu mit sidste store, omfangsrige Værk, som jeg har arbejdet paa i flere Aar! — Det vil skaffe mig Udødelighed. Jeg har bestemt, at det paa samme Tid skal udkomme i otte forskjellige Sprog, ledsaget af min Levnetskrivelse, hvori Du naturligvis bliver nævnet som en af Videnskabens Velynderinder.“

„Jeg vil ikke nægte, at jeg glæder mig meget til at se dette Værk trykt. Naar det blot ikke var

forbunden med saa stor Bekostning. Det er usatteligt, at Videnskabernes Selskab ikke understøtter Dig mere flækkeligt."

„Deres Pengesummer ere kun tilstæffelige til at tilfredsstille en Smule Vergjærrighed," lød Statsraadens haanlige Svar.

„Din er unægtelig stor," sukkede Fruen.

„Du glemmer, at den udspringer fra min sande Kjærlighed til Entomologien, min dybe, ubegrændsede Interesse for dette store Studium, som kun saa Saa forstaa at skatte."

„Derksom jeg ikke havde en Søn, vilde jeg ubetinget ofre min hele Formue paa at staa Dig bi," forsikrede Søsteren, „men jeg har Pligter mod Alexis. Jeg kan ikke forsvare fremdeles at berøve ham saa store Summer af hans Arv. Betænk, hvilken betydelig Gjæld jeg maatte afbetale for Dig efter min Egteskællens Død. — Dernæst, kjære Broder, Din Husholdning er meget kostbar. Du er en Ynder af Bordets Glæder."

„Du vil vist ikke, at jeg skal svække mit Legeme, ødelægge mit Helbred ved en smaalig Sparksomhed og derved forføre mit Liv, før Maalet er naaet?"

„Nei, langt fra, men jeg tvivler om Dine Folks Redelighed."

„Hvad skal jeg gjøre? En Bebersvend er jo

aldeles overladt i deres Magt. Mine Arbeider tillade mig ikke at spille min Tid med Husholdnings Regnskaber."

"Disse Mangler maa afhjælpes. Der falder mig en Tanke ind. Peter! Du bør gifte Dig."

"Jeg skulde bebyrde mig med en Hustru?"

"Hun maa naturligvis have Formue."

"Eigemeget, hun bliver dog til Plage og Tids-spilde for mig."

"Vi maa se at finde en Pige, som ikke er i Besiddelse af personlige Fordringer."

"Jeg takker Dig, min gode Søster, for Dit velmente Raad, lød hans Svar i en spottende Tone.

"I Aften reiser jeg til Kjøbenhavn. Skriv mig saa til, hvor stor en Sum jeg maa hæve."

"Min gode Peter, Du løber ikke fra Ægtestanden, nu jeg har besluttet at bortgifte Dig. Saaledes som Sagerne staa, er det den eneste Maade at redde min Søns Formue paa, og udødeliggjøre vore Navne."

"Du glemmer, at Du skylder mig Erstatning for de mange Timer, jeg ofrer paa at undervise Alexis. Den Knægt har ikke Interesse for Videnskaben."

"Det skal Du dog ikke sige. Han har megen Sands for Naturen, men de lærde Detailler, alle de latinske og tekniske Bencævnelser trætte ham."

„Han er en doven Krabat, der har Du Hovedgrunden. Har man hørt Mage! Han fjeder sig ved at lære Orismologi, han kan ikke forstaa, hvor uhyre interessant det er at kjende de mangfoldige forskjellige Udtryk paa Insektlegemernes Bestanddele, Dyrenes Farve, Organer, hele eiendommelige Fysiologi, —“

„Hvad mig angaar,“ afbrød Fruen ham, „da veed Du, at jeg, for fuldkommen at kunne følge og skatte Din Virksomhed, endog har lagt mig efter det latinske Sprog.“

„Du er en sjelden Søster. Kunde jeg finde en Hustru som Dig, saa“ —

„Der gives intet Fuldkomment i Verden. Den aandelige Sympathi kan Du ikke vente at opnaa hos en Kvinde, som Du forlanger skal bringe Dig Formue. Du maa være tilfreds med, naar hun blot er i Besiddelse af et nogenlunde tæffeligt Ydre.“

„Skjønhed uden Aand,“ spottede Holsted.

Er vistnok ikke meget værd,“ faldt Søsteren ham i Talen, „men erindre Dig, hun skal være be- midlet. Ved Hjælp af hendes Penge kan Du hæve Dig paa en Grestøtte, som Videnskabens Dyrkere i Estertiden skulle betragte med Beundring og Arefrygt.“

Broderen lod hendes Ord ubesvarede. Det var

tydeligt, at Tanken om et Ægteskab forekom ham Alt andet end tiltalende.

„Det er sandt,“ begyndte Fruen efter et Dieblis Pavse, „jeg har nylig læst en Afhandling af den store Entomolog Ungerssen. Den har vakt min høieste Beundring. Har Du Intet senere hørt angaaende hans Skjæbne“?

Holsted havde reist sig og stillede sig saaledes i Vinduet, at han vendte Ryggen til Søsteren.

„Aldeles Intet,“ lød hans Svar.

„Jeg troede, Du havde erkyndiget Dig derom paa Dine Reiser. Enhver, isærdeleshed en Videnskabsmand maa kunne føle med ham. Jeg kan ikke tænke mig en skræffeligere Tildragelse.“

„Tiden har udslettet Mindet om den. Der er Ingen, som beskæftiger sig mere med Ungerssens Historie.“

„Da synes jeg dog, at hele den videnskabelige Verden maatte sørge med ham over det Tab, han har lidt.“

„Bah! Der gives vel Naturforskere, hvis Værker kunne erstatte hans forsvundne Manuscript.“

Holsteds Svar var kort og ubehageligt. Fru Hilton gav Samtalen en anden Bending, da hun mærkede, at en Brede var isærd med at bryde ud. Hun vidste, at Broderens Skinsyge let var vakt, naar

det gjaaldt om en anden Videnskabsmand, og hun antog dette for Grunden til det onde Lune, der pludselig sporede hos ham.

Ifølge sin Bestemmelse forlod Statsraaden Vilstrup samme Dags Eftermiddag. Neppe var Bognen, der førte ham bort, fjørt ud af Gaarden, før Alexis Hilton stormede op ad Trappen, iført en let Jagtdragt med en Taske hængende i Rem over Skulderen og en Bøsse i Haanden. Uagtet han kun var nitten Aar, var han høi og kraftig udviklet, med et smukt, aabent og livligt Fysionomi.

„Du burde i det Mindste have sagt Din Onkel Farvel,“ bebreidede Fru Hilton, da Sønnen traadte ind til hende.

Det unge Menneske foer hen til Sofaen, greb Moderen om Livet og kyskede hende.

„Vær ikke vred, lille Moder, jeg bekjender min Synd, men Du veed ikke, hvilken Rædsel jeg har for Onkel Peters Forelæsninger.“

„Du volder mig altid Sorg, Alexis, over Din utilgivelige Dovenskab.“

„Saa, nu er jeg igjen bleven anklaget. Onkel opirrer Dig altid mod mig. Himlen skal vide, at mit Ophold i hans Hjem ikke er misundelsesværdigt. Den eneste gode Tid jeg har, er, naar jeg kan streife her omkring paa Godsjet.“

„Og Ingenting bestille.“

„Moder, Du gjør mig Uret. Spørg min Sprog- lærer og min Historielærer, fort sagt alle mine andre Lærere om nogen af dem har Marsag til at beklage sig over mig.“

„De rose Dig meget. Det er mig derfor ufor- klarligt, hvorfor Du altid viser Dig fra en saa ufor- delagtig Side overfor Onkel Peter, som er saa god at bibringe Dig de interessanteste af alle Kund- skaber?“

„Men som jeg ingen Pris sætter paa at erhverve mig. Hvorfor skal jeg altid tvinges til at beskæftige mig med en Videnskab, der er min Natur imod? Tanken om Onkel Peter, Orme, Udderkopper og alstensk Kryb er bleven uadskillelig forbunden hos mig, og Du veed nok, at jeg ikke kan fordrage nogen- somhelst af slige usympathetiske Skabninger?“

„Alexis, Du forglemmer, at det er min Broder, Du taler om. En Mand, som nyder almindelig Anseelse, og hvis Navn Du kun bør nævne med Stolthed og Høiagtelse. Desuden, hvad kan Du have imod disse industrielle Smaavæsenener?“

„Jeg tvivler ikke om, at de ere yderst respek- table i deres egne Stater og indtage en hæderlig Plads i deres Samfundskreds, men jeg foretrækker at befinde mig i Selskab med Mennesker, dernæst

med min deilige, flogte Roland, der minder mig om St.-Bernhards Hundene, Isabella, min ædle Fuldblodshoppe og mine nydelige Smaafugle, selv en Orn og Grib kan dog i det Mindste flyve tilveirs."

"Du taler ligesom om Bien, Myggen og Fluen ikke ogsaa havde Binger. Se blot, hvor let denne Flue svæver gennem Stuen og denne Bræmse med sin vidunderlige Summen, sin sprudlende Livsfylde og sin rastløse Jver."

"Tak! jeg er helst fri for at gjøre dens Bekjendtskab. — Jagten var heldig idag." Her skal Du se et Par Wildcænder, som Din Husholderske vil blive henrykt over — men det er nok bedst jeg kommer ned i Kjøkkenet med dem."

Alexis skyndte sig ud af Bærelset uden at give Moderen Tid til at komme frem med den Straffeprædiken, som var ham tiltænkt. Hans Karakter var i enhver Retning forskjellig fra Moderens og Onkelens, hvilket fra hans tidligste Barndom havde fremkaldt mange Scener og Kampe mellem dem. Den Selvforgudelse, som Holsted isærdeleshed med Hensyn til sin Stilling som Videnskabsmand stedse lagde for Dagen, indgød ham en formelig Aversion, og det var hans største Kval at skulle staa under Onkelens Herredømme, ligesom Alexis med Grund

frygtede for dennes Indflydelse paa hans Moder. Uagtet han endnu var for ung til fuldkommen at gennemskue al den Egoisme og Underfundighed, der boede i Holstedes Indre, svigtede Alexis Hiltons funde Dømmekraft ham dog ikke i Opfattelsen af Onkelens Karakter.

2.

Saa Mile fra Fru Hiltons Gods laa Kammerraad Erløvs Eiendom. Forhuset var en lang, hvid Enetages Bygning, omgiven af en stor Have, Gaardsrum og solide Udbygninger. Værelserne vare rummelige, men lave, Udstyringen gammeldags og tarvelig. Kammerraaden, en lille, mager Mand sad i sin Lænestol iført en gul Lærreds Dragt og med en lang Pibe i Munden. Paa Bordet stod en Kaffekop, hvoraf han jevnlig drak, medens han fortrolig underholdt sig med sin gamle Ven, Forvalter Arngrim, der i en Række af Aar havde været hans Husfælle.

Hele Egnen kjendte Kammerraad Erløvs ringe Forstand, men store Særheder og Egenfjærlighed, som fandt en sympathetisk Gjenklang i Forvalter Arngrims Sjæl. Denne sjældne Overensstemmelse havde saa uadskillelig bunden de to Venner til hinanden, at Kammerraaden havde vænt sig til kun at se med

Arngrims Dine, høre med hans Øren og dømme med hans Dømmekraft. Iøvrigt levede han næsten som en Eremit paa sin Gaard alene optaget af Tanken om at forøge sin Kapital og faa sin eneste Datter og Arving anbragt paa en Maade, hvilken efter hans Anskuelser vilde være bedst for hende selv og hans Formue. Forvalter Arngrim delte disse Interesser, eftersom han ogsaa mente at have en Rettighed over Agate. Han havde nemlig sammen- sparet en lille Kapital, og da han ingen Slægtninge havde, var Agate udset til ligeledes at blive hans Arving. Uagtet Lykken saaledes syntes at begunstige den unge Pige, var dog Alle enige i at beklage Agate Erløv, og ynkes over den Opdragelse, der maatte blive hende tildelt af et Trefløver som Kammerraad Erløv, Forvalter Arngrim og Frøken Knop, en ubetydelig, meget lidt kundskabsrig, men retscaffen og godmodig Lærerinde, der imidlertid til stor Fortrædelighed for Kammerraaden døde Aaret før vi indføre Læseren i hans Hjem.

Efter de to Herrer's Miner at dømme maatte Samtalen dreie sig om et meget ubehageligt Emne, hvilket let kunde hænde, da de havde for Bane at skabe sig selv de mest urimelige Befymringer.

„Det forholder sig som jeg siger,“ forsikrede Arngrim. „Alle de unge Labaner her paa Egnen

have Die paa Pigebarnet. Papa har Mønt, der har vi Grunden."

"Ja Penge, Penge trænge de Alle til, disse fattige Løitnanter og ligesaa tomhændede Landvæjsens Elever, der gaa paa Jagt efter Gaarde," tilføjede Erløv.

"Fuldkommen sandt. Ingen af dem have noget imod at leve af Svigerfaders Pung. Naar de blot ikke faa fat i Pigebarnet og sætter hende Kjærlighedssnykker i Hovedet. Unge Beninder maa vi ogsaa omhyggelig holde hende fra. De lære hende at føre os bag Lyset."

"Arngrim, salig Knop tager mig med sig i Graven. Hvem skal nu passe paa Agate? — Hele min Ro bliver ødelagt. Jeg kan ikke engang i Fred sove min Middagsføvn. At tænke paa at min Formue, som jeg i Aar og Dag har sammensparet, skulde falde i Hænderne paa en Ødeland, det er ikke til at udholde. Desuden irriterer det mig, at en Mængde af Spekulanter pønse paa at lægge Snarer ud for mit uskyldige Barn."

Døren blev aabnet, og en ung Pige paa sytten Aar traadte ind. Hun kunde ikke gjøre Fordring paa at kaldes smuk, uagtet hendes Dre var tiltalende. Det friske lille Ansigt var omgivet af blonde

Krøller, Dinene livlige og af en grønlig graa Farve, Munden villig til at forme sig til et Smil.

„Agate,” tog Kammeraadens Ordet, „i Eftertiden forbyder jeg Dig at forlade Gaarden eller aflægge nogetsomhelst Besøg uden at være ledsaget af mig eller Arngrim. Dine Spadsereture maa Du indskrænke til Haven.”

Den unge Pige begyndte at græde.

„Siden Frøken Knop døde, er jeg aldeles ene og forladt,” klagede hun. „Du og Arngrim tage mig jo aldrig med noget Sted, Bøger maa jeg ikke faa, og nu skal jeg berøves enhver Frihed og indespærres som en Fange.”

Erløv afbrød hende. I Hjertet gjorde det ham ondt at se Datteren bedrøvet. Han lovede at tænke over, hvad han kunde gjøre for hende. Agate gik ud i Haven, og de to Venner begyndte at drøfte Sagen.

„Du maa tage en ældre Dame i Huset,” var Arngrims Forslag, „at hun kan vaage over Agate.”

„Ikke for Alt i Verden. Skulde jeg paalægge mig en saadan daglig Gene? Salig Knops Lige faar jeg ikke.”

„Saa ser jeg ingen anden Udvei, end at Du opholder Dig en Vinter i Hovedstaden, og fører Din Datter noget omkring i Verden.”

„Er Du fra Forstanden?”

„Men vor Formue? — Dør Agate ugift, hvem skal saa arve den? — Det er maaske Din Hensigt, at der ad Aare skal oprettes en Velgjørenheds Anstalt for Drengene eller Piger her paa Godset?”

„Vorherre bevare mig! Hvad kommer andre Folks Børn os ved? — Arngrim, den Sag maa nøie overveies.

Fra denne Dag blev det stadig drøftet mellem de bedagede Benner, hvorledes det var flogest at forholde sig med Hensyn til Agate, men Resultatet af deres Samtaler var altid: „Imorgen kunne vi jo atter tage dette under Behandling.”

Imidlertid blev Forvalteren sendt ud for at forhøre sig om et eller andet Hjem, der kunde afgive et passende Opholdsted for den rige Arving, men hans Særhed bragte ham til overalt at støde paa uoverstigelige Hindringer.

Saaledes stode Sagerne, da en nedflaaet Karet, forspændt med fire Heste, en Formiddag kom kjørende ind i Gaarden.

„Fru Hilton ønskede gjerne at hilse paa Kammerraaden,” meldte Stupigen.

Medens Erløv isørte sig en mere passende Dragt til at kunne præsentere sig for den uventede Gæst, gik Agate ind i Dagligstuen for at modtage hende.

„De er bestemt Agate Erløv,” udbød Fru Hilton ved Synet af den unge Pige.

Paa dennes bekræftende Svar vedblev hun: „Jeg kunde øieblikkelig gjenkjende Deres afdøde Moders Træk. Nu vil jeg betro Dem, min søde Pige, at det hovedsagelig er for Deres Skyld jeg er kommen hertil.”

„Virkelig?”

„Ja. Deres Moder var en kjær Ungdoms Veninde af mig.”

„O! Saa fortæl mig lidt om hende.”

„Gjerne.”

Fru Hilton trykkede Agates Haand og trak hende ned i Sofaen ved sin Side. Da Erløv omsider havde faaet sin Paafældning i ceremoniel Orden, fandt han de to Damer i fortrolig Samtale med hinanden.

„Det er mange Aar siden jeg har havt den Ære at se Fruen i mit Hus.”

„Hvis er Skylden? Alene Deres, Hr. Kammerraad. Jeg maa skjænde paa Dem, fordi De ikke siden Deres Hustrus Død har besøgt mig med Deres lille Datter.”

„Jeg lever saa stille, udelukkende beskjæftiget med at styre min Gaard,” undskyldte Erløv.

„Men, kan De da ikke forstaa, at det maatte

interessere mig at lære min afdøde Venindes Datter at kjende?"

„Bistnok. — Jeg takker Dem i Sandhed, Frue, for Deres Besøg. Agate er nu en voksen Pige, og — jeg kunde ønske at raadsføre mig med en ældre, erfaren Dame angaaende hende."

„Tal kun aabent. Er der Noget, jeg er istand til at gjøre for hende, vil det være mig en sand Glæde."

Agate havde imidlertid forladt Værelset for at hente nogle Forfriskninger, og Erløv betroede nu Fru Hilton sin Sorg over Frøken Knops Død.

„Den unge Pige trænger visseelig til kvindelig Omgang," svarede hun. „Efter Alt at dømme er hun for meget overladt til sig selv. Ifald De en kort Tid vilde betro hende til mig — De kan være siker paa, at jeg i enhver Retning skal vaage over hende med moderlig Omhu — saa kunde jeg jo nøiere tænke over, hvorledes jeg kan hjælpe Dem."

„Bedste Frue, jeg kan ikke noksom takke Dem. Naar det kun ikke er for meget at bebyrde Dem med min Datter."

„Paa ingen Maade. Min Søn er netop i denne Tid i Besøg hos en af sine Venner, jeg lever derfor saa ensomt paa mit Gods, at den unge Piges Nærværelse vil være til sand Opmuntring for mig."

Kammerraaden modtog nu Tilbudet med Genrykkelse. Fru Hiltons Indbydelse kunde ikke være kommen ham mere beleilig. Inden hun forlød Gaarden, var det bestemt, at hans Vogn den følgende Dag skulde bringe Agate til Vilstrup. Den unge Pige var jublende glad over at skulle besøge den elskværdige Frue, og Arngrim lyfkønskede sin Ven til, at et saa rigt og anset Hus aabnede sig for hans Datter.

3.

Som Læseren vistnok aner, var Fru Hiltons Besøg hos Kammerraad Erløv ikke uden Bihensigt. Siden hin Samtale med Broderen havde hun brudt sit Hoved med, hvor hun skulde finde en rig Brud til ham, og var omsider standset ved den velhavende Proprietærs Datter. Hun vidste, at Erløv i Aarenes Løb havde sammensparet en betydelig Formue. At vinde denne for Broderen skulde nu være en Opgave for hende. Dog var det ikke med udelt Glæde, at hun lagde Haand paa Værket. Dtilies Forgudelse af Etatsraaden var saa stor, at hun ikke uden Misundelse kunde tænke sig, at en anden Kvinde skulde fortrænge hendes Plads hos ham. Hun kjendte Holsted tilstæffelig til at vide, at dette kun kunde ske,

saafremt den Pige han blev forenet med var de fleste andre Kvinder overlegen i Kundskaber, men frem for Alt, delte hans Interesser og nærede en uindskrænket Beundring for hans Virksomhed.

Da Agate den følgende Dags Formiddag ankom til Vilstrup, blev hun med Hjertelighed budt velkommen af Godssets Frue, som snart søgte at vinde hendes Fortrolighed. Den ældre, erfarne Kvinde opdagede hurtig, at Agates Hjerte endnu var frit, og at hun var en elskværdig, naturlig Pige, men blottet for Kundskaber, der gik ud over de almindelige Skolelærdomme. Fru Hiltons Egentjærlighed følte sig glad over denne Opdagelse, der tildels betog hende Frygten for, at Agate skulde blive hende en farlig Medbeilerske i det Punkt, hvori hun ikke kunde taale at blive tilsidesat af Broderen. Dog var hun ikke fuldkommen beroliget, før hun havde udgransket hvorvidt den unge Pige var modtagelig for dybere videnskabelige Interesser.

En Morgen spadserede de to Damer i Haven. Da Agate havde en levende Sands. for Blomster, standsede hun ved hver en smuk Plante for at beundre den.

„Den stakkels Buss, hvor den ser visen ud. De affyrlige Insekter have næsten ganske fortæret Bladene,“ udbrød hun pludselig.

Fru Hiltons Blik fæstede sig paa hende med et besynderlig blandet Udtryk.

„Det synes, at De har imod disse smaa Guds Skabninger?“

„Af! kjære Frue, jeg tror næsten ikke, at de ere Vorherres Skabninger. Frøken Knop fortalte mig, at man siger, „den gode Gud har skabt Verden, men Djævelen har skabt Insektet.“

„Hvilken Taabelighed! — Lad mig nu høre, hvad De personlig kan have imod disse Dyr?“

„At de er Fjender af hvad vi glæde os over. De ødelægge Træer, Blomster og Planter.“

„Det er ifølge Naturens vise Bud at disse smaa Udryddere skaffe det Overflødige af Veien, og ere Dæmpere for en altfor frodig Vegetation.“

„Men Insekterne tage jo Føden fra Menneskene,“ vedblev Agate. „Min Lærerinde har fortalt mig, at Oldenborrernes Larver eller en Sværm Græshopper undertiden lægge hele Marker øde.“

Fru Hilton takkede af ganske Hjerte Agates salig Guvernante. Hendes Glev vilde forhaabentlig aldrig komme til at samstemme med en Mand som Statsraad Holsted.

„Og dog ere de smaa Dyrearter aldeles nødvendige for vor Tilværelse,“ tog Fruen til Gjemmelse. „Lad os til en Sammenligning fremføre Jlden.“

Hvilken ubeskrivelig Nytte have vi ikke af dens varmende, lysende Flamme, og alligevel kan Samme tilintetgjøre, ødelægge og forårsage os grændseløse Smerter. Kan vi undvære det lægende, nærende og vederkvægende Vand? Og dog er en Oversvømmelse istand til at anrette ubodelige Ulykker."

Jeg forstaar ikke, at De sammenligner det ubetydelige Kryb med de store Elementer," bemærkede Agate.

„Har De da aldrig hørt, at Mange af Insekterne ere vor Klodes Bygmestere, naar de smaa Skaller hvormed deres Legemer ere bedækkede gaa over til Kridtformationer, der danne tildels hele Bjergkjæder, samt Grundlaget for uhyre Strækninger af Jorden? — Og veed De ikke, at vi ikke kunne leve uden disse Myriader af Infusionsdyr, der rense Lusten og blande sig med vor Aande?"

Agate saa tankefuld paa hende.

„Den almægtige Gud kan vistnok vende Alt til det Gode og Nyttige, men i levende Live ere de fleste Insekter mig modbydelige og frastødende."

En spraglet Sommerfugl flagrede forbi.

„Mener De ogsaa, at Nymfen, som indeslutter denne bevingede Blomst — for at tale poetisk — er en af den Ondes Frembringelser?" spurgte Fru Hilton, der neppe kunde skjule sin Spot.

„Nei, men jeg forstaar ikke, at man kan sammenligne Sommerfuglen med den menneskelige, frigjorte Sjæl.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi Sommerfuglen kryber sex Aar om i Drømmeskikkelse, men naar den smuk og fri afkaster sin stygge Ham, ere dens Vinger neppe istand til at bære den i to Maaneder paa dens Flugt over Jorden.“

„Jeg giver Dem Ret i, at kun en Digter tør tillade sig en slig Sammenligning. Hvad derimod Sommerfuglens tidlige Død angaar, da har Videnskaben formaaet at opdage Grunden dertil. Den Gjerning, som Sommerfuglen endnu har at udføre, er, at den skal blive Moder. Mærkværdig nok synes Grindringen om hendes tidligere Tilværelse ikke ganske at være udslettet hos hende, eftersom hun altid veed at finde en passende Bolig til sit Barn. Naar hun har udført dette Hverv, maa hun dø, fordi hendes ætheriske Natur ikke tillader hende at leve paa samme Sted, som den lille Drm.“

Agate svarede ikke. Hendes ældre Ledfagerinde mærkede, at hun helst vilde ophøre at tale om dette Emne, og hun selv brød sig ikke om at gjenoptage det, eftersom hun nu havde erfaret, hvad hun ønskede at vide.

Af flog Beregning havde Fru Hilton valgt en

Tid, da Alexis var fraværende, til at udføre sit Ægteskabsprojekt. Hun vidste, at Sønnen ikke vilde have undladt at give Agate en Beskrivelse over Statsraaden og hans Eiendommeligheder, hvilken rimeligvis kunde have forstyrret hele Planen. Faa Dage efter den unge Piges Ankomst til Bilstrup, fortalte Fru Hilton hende, at hun ventede et Besøg af Broderen. Nogle unge Piger, Døtre af en Embedsmand i den nærmeste Kjøbstad, vare allerede ankomne til Gaarden. Ved at omgive Agate med Jevnaldrende haabede Fruen at forhindre enhver Samtale om naturvidenskabelige Gjenstande mellem Holsted og Kammeraadens Datter, da den store Uoverensstemmelse i Karakterer og Ansættelser ellers let for tidligt kunde blive klar for begge Parter. De fremmede unge Piger havde fra Børn lært at se op til Statsraaden, hvem de omtalte med megen Høiagtelse til Agate, og Fru Hilton kunde ikke noksom fortælle hende om sin Kjærlighed til Broderen og dennes fortræffelige Egenskaber. Paa denne Maade var den unge Pige bleven forud gunstig stemt mod ham, hvis personlige Optræden og Ydre imidlertid gjorde et snarere modsat Indtryk paa hende.

Holsted henvendte sig ikke meget til Agate, men hans Blik hvilede hyppigere paa hende end paa den øvrige Del af de kvindelige Gæster, med hvem hun

som oftest spøjte muntert. Agate kjendte ikke til Kofetteri eller den Kunst at gjøre sig bemærket ved paatagen Naivitet. Hun var beskedet i sin Fremtræden, men man saa hende livsglad og fornøiet at være Ansører for smaa ungdommelige Lege, naar hun var alene med sine Jevnaldrende.

„Er det ikke en net lille Brud, jeg i mit stille Sind har udvalgt til Dig?“ spurgte Fru Hilton Broderen da de To stode ene i Verandaen og iagttog Ungdommen.

„Jlde er hun ikke. Det Bedste er, at hendes store Ungdom gjør hende uskikket til endnu at have fattet selvstændige Anskuelser og Meninger.“

„Du synes at have tænkt nøiere over mine sidste Breve, og derefter kommen til Erkjendelse af, at et Ægteskab med en formuende Pige næsten er en Nødvendighed for Dig,“ ytrede Fruen fornøiet.

Han trak paa Skulderen.

„Du har jo nægtet mig den Sum, jeg anmodede Dig om.“

„Fra den Time Du ægter Kammerraad Erløvs Datter har Du ikke mere min Hjælp fornøden, og kan udelukkende ofre Din Tid til Udarbeidelsen af Dit store Værk.“

Holsted fastede et alt andet end venligt Blik paa Søsteren.

„Men er Du nu ogsaa sikker paa, at Erløv ikke sparer paa Medgiften? Han skal være økonomisk til det Yderste.“

„Det er hovedsagelig af Kjærlighed til Datteren. I Hjertet er han en god Fader, men en stor Særling og et Ego af sin Ven, Forvalter Arngrim. Du skulde vel ikke kjende denne Herre?“

„Jo. Jeg traf ham for et Par Aar siden paa en Reise. Vi spiste sammen og bleve særdeles gode Venner.“

„Det er jo over al Forventning heldigt! Saa har Du forhaabentlig Nøglen til Erløvs Pengeskrin.“

Med Glæde bemærkede Fru Hilton allerede den følgende Dag, at Statsraaden flere Gange viste Agate smaa Opmærksomheder. Den unge Pige var høflig, men tilbageholden mod ham. I sit Underste følte hun sig mere frastødt end tiltrukket af den lærde Naturforsker, hvem hun helst undgik.

4.

En Eftermiddag var den lille Kreds samlet i Havestuen. Det var Regnveir, og Ungdommen vidste ikke, hvorledes den skulde fordrive Tiden.

„Har Du ikke oplevet et eller andet interessant

lille Eventyr, hvormed Du kunde more vore Gjæster?" spurgte Fru Hilton Broderen.

„Maaske," lød Statsraadens Svar. „Den vise Salomon fandt det ikke under sin Værdighed, at stjæle Insekterne Opmærksomhed, ligesaa lidt som Visdommens Benner i den hedenske Verden, eftersom Aristoteles har grundlagt Entomologiens videnskabelige Historie. Damerne vilde forhaabentlig derfor ikke finde det besynderligt, at jeg, der gjerne ønsker at gaa i disse Vismænds Fodspor, meddeler dem en Historie om en Bi?"

Paa de unge Pigers Opfordring vedblev han:

„Som ungt Menneſke opholdt jeg mig en Sommer en kort Tid ved et Badested i det sydlige Frankrig. En smuk tyſk Dame blandt Gjæsterne havde erobret mit Hjerte, og jeg tilſidesatte næſten mine Studier for udeluſkende at følge den indtagende Kvinde, der ſlagrede om ſom en Demoiselle. Lunefuldt, urolig og elegant, udfoldende ſine glimrende, ſpraglende Toiletter, ſyntes det, ſom om en indre Glød havde gjennemtrængt hendes Ydre, og afſpeilede ſig i Teint, Dine og Bevægelfer, men frem for Alt i de rødlig gyldne Gldfunker, der udgik fra hendes Haar, naar Solen beſkinne de det. Aldrig var hendes Lighed med en Demoiselle ſtørre, end naar hun fløi afſted ſom en Amasone og hendes blaa eller grønne

Slør udfoldede sig som Binger, der syntes at bære hende til en vedvarende Kjærlighedsleg.

En Morgen vandrede vi sammen. Let og urolig flagrede hun ved min Side. Da kom vi forbi en Rosenbust. Hun vilde, at jeg skulde plukke en Blomst, for at give den til hende. I det Samme saa vi en Bi, der brummende omkredsede det Sted, hvor den smukkeste Rose sad.

„Den er øiensynlig indtaget i den yndige Blomst,“ udbrød hun, „hvilken generende Tilbeder.“

Jeg udstrakte ubekymret Haanden for at plukke Rosen. Bien fløj lige mod mig, men fik i samme Nu et saa stærkt Slag af min Ledfagerindes Lomme-tørklæde, at den faldt som død til Jorden. Jeg studsede, ubehagelig berørt. Min bedaarende Demoi-selles Handlemaade bragte Illusionen til at svinde, og fremstillede hende for mig som slet og ret Kvinde. Jeg foragtede den taabelige, barnagtige Frygt, der havde bragt hende til at begaa et Mord paa en lille Skabning, som i sit Slags var en fuldkommen Skjønhed. Hun var glad triumferende over sin Gjerning, og ventede sikert en varm Tak fra min Side, men dette uventede Kjærligheds Bevis, som hun havde givet mig ved at redde mig fra Biens Stik paa en saa hensynsløs Maade, virkede aldeles afkøllende paa mig. Ligegyldig rakte jeg hende Rosen, og bøiede

mig, for med Forsigtighed at pirre ved Bien. Den laa ubevægelig. Tavt og adspredt fulgte jeg Demoisellen til Badhotellet, bød hende hurtig Farvel og ilede tilbage til Rosenbusken for endnu engang at forvisse mig om, at Bien virkelig var død.

Med Lorgnetten opdagede jeg allerede i nogle Skridts Afstand, at den laa paa samme Plet, men pludselig saa jeg den strække sine Ben og Binger, og rask og let hæve sig i Veiret. Jeg stod ubevægelig, opfyldt af Beundring over Dyrets Snuhed, som uden Tvivl havde bragt det til at anstille sig som livløs for at føre sine Forsølgere bag Lyset og derved unddrage sig dem. Biens Forsigtighed havde ligeledes bragt den til at vente saa længe, indtil den troede sig frelst og ubemærket. Til min Forundring fløi den imidlertid ikke bort, men vedblev at fredse om samme Sted, tilsyneladende optaget af en ganske usædvanlig Travlhed. Jeg tog Plads paa en Bænk ligeoverfor og iagttog den indtil Aften.

Næste Morgen ved Daggrøn indtog jeg atter min Observationsplads, som jeg neppe forlod for at nyde mine Maaltider, da jeg havde befaleet Opvarteren at bringe mig den fornødne Føde. Bien syntes ikke at give sig Tid til at tage Næring til sig, men var i uafbrudt Virksomhed. Den fløi frem og tilbage, op og ned, plukkede smaa Stykker af Rosentræets Blade

og forsvandt med dem i et Hul i Jorden. Jeg maatte beundre denne lille Skabnings Arbeidskraft, og var sikker paa, at her foregik noget Ualmindeligt. Omsider efter fire Dages Forløb forsvandt Bien, og jeg søgte nu at komme til Kjendskab om dens Gjerning, ved at anstille en Undersøgelse paa det Sted, hvor den pleiede at forsvinde med sit Materiale. Hvad jeg nu vil fortælle dem, mine Damer, vil maaske forundre dem, uagtet flere af Videnskabens Dyrkere foruden mig have gjort samme Opdagelse. Bien havde af nogle og tyve smaa Stykker af Rosen-træets Blade dannet to Bugger i Form og Størrelse som to Fingerbøl. I hver Bugge laa et Æg, og paa Bunden lidt Honning, det Eneste Moderen havde at efterlade sine Smaa. Nogle af Stykkerne af Bladene vare firklige tilfkaarne i rund Form og anbragte som Dække til Børn mod Regn og Kulde. Saaledes opfyldte Rosenbien sine Moderpligter, og jeg var rigelig belønnet for mine udholdende Jagtagelser."

"Men den smukke Demoiselle?" spurgte en af de unge Piger.

"Var imidlertid fløiet sin Vej, og jeg saa hende aldrig mere."

Agate sad tavst og betragtede Statsraaden al-

vorsfuld. Paa hans Opfordring ytrede hun sin Mening høit.

„Den lille Bimoders Virksomhed er saa vidunderlig, at den næsten lyder som et Eventyr, men jeg fatter dog ikke, at man kan glemme et følende og intelligent Væsen for en lille Maskine.“

„De tager storlig feil, Agate,“ tog Fru Hilton med Barme Ordet, „naar De mener, at Bierne handle instinktmæssig. Italieneren Malpighi har bevist, at Insektet har et Hjerte.“

„Min Søster har fuldkommen Ret,“ tilføiede Holsted, „og jeg er overbevist om, at disse Dyr heller ikke ere blottede for Forstand. Jeg skal øieblikkelig give Dem flere Exempler herpaa.“

Holsted fremførte adskillige og sluttede med at spørge, om hun kunde anføre Grunde mod de forbavsende Kjendsgjerninger, der gjennem Naturforskerne ere blevene aabenbarede for den tænkende Menneſkehed?

Agate indsaa, at dette var hende umuligt, og dog syntes Etatsraadens Fortællinger ikke at gjøre det Indtryk paa hende, som han havde ønsket. Der var Noget, hende selv uforklarligt ved Holsted, som indgav hende Ulyst til at hylde hans Anskuelser.

„Siden min Broder fortalte den lille Historie om

Bien, er det næsten som om De skuede ham," intrede Fru Hilton et Par Dage senere til den unge Pige.

„Statsraaden forekommer mig at sætte Insektet over Mennesket," lød det aabne Svar, „og dog kan Ingen benægte, at dette er den ypperste af alle Guds Skabninger.

„Men ikke ethvert Menneske udfylder sin Plads her paa Jorden. Det lille Insekt virker i sin korte Levetid med alle sine Evner og al sin Arbeidskraft, medens mange Mennesker ere saa ørkesløse, at man uvilkaarlig spørger: til hvilken Nytte blev dette Menneske skabt? — Det har stødt Dem, at min Broder glemte den aandstomme Kvinde for den virksomme Bi. Naar De lærer ham nøiere at kjende, vil De først ret komme til at forstaa den Dybde, der findes i hans Sjæl. Endnu veed De ikke, hvilke Opoffrelser han er istand til at gjøre for sin Videnskab, og hvorledes hans store Hjerte med en næsten faderlig Godhed rummer selv den mindste Skabning."

Agate spurgte sig selv, om hun virkelig skulde have Uret i sin Dom om den lærde Naturforsker? Fru Hilton havde talt med en Begeistring, der faldt saa meget naturligere, da hendes Afguder i for Broderen lagde Ordet paa hendes Læber.

„Jeg har endnu en lille Forflaring at kunne give Dem i Anledning af min Broders Adfærd mod De-

moisellen," begyndte hun atter efter en kort Pausse. „Idet han sammenlignede den elegante Dame med Drage-Fluen, som Englænderne kalde Guldsmeden, har han sikert ikke undladt at opdage en lignende Egenkab hos hende, som den, der rimeligvis har foranlediget dette Tilnavn, nemlig en høi Grad af Kovbegjærlighed, samt en rodfæstet Egoisme. Kjærligheden formaar kun en kort Tid at fængsle og blødgjøre den glimrende Guldsmed, der ellers altid lever og dør alene.“

Den kloge Kvinde havde seiret. Denne Forklaring fjernede næsten ethvert ugunstigt Indtryk fra Agates Sjæl med Hensyn til Holsted, og hun bebreidede sig hemmelig den Uvillie, hun hidtil havde næret mod den store Videnskabsmand.

„Ifald min Broder havde været mindre dybtseende vilde han uden Tvivl for lang Tid siden være indgaaet i Ægteskabet," begyndte Fru Hilton atter. „Dog haaber jeg, det ikke skal vare for længe, før den huslige Lykke omsider kan blive ham tildel.“

„Tænker Etatsraaden paa at gifte sig?" spurgte Agate med naiv Forundring.

„Ja, hvorfor ikke? Jeg indrømmer, at han ikke forstaar sig meget paa at behage Damerne, men desuagtet var det jo ikke blandt Umulighederne at en

lille ung Pige — sig selv ubevidst — havde faaet hans Hjerte til at banke.“

Fru Hilton ledsagede sine Ord med et saa betegnende Blik, at de fleste unge Piger vilde have gjættet hendes Mening, men Agate, der i Kjærlighedsanliggender var et fuldkommen Barn, fandt det kun meget mærkværdigt og høist komisk, at den ældre lærde Statsraad tænkte paa at gifte sig med „en lille ung Pige.“

5.

Fra det Dieblis Fru Hilton havde gjort Agate den fortrolige Meddelelse, hvormed vi sluttede det foregaaende Kapitel, betragtede den unge Pige Statsraaden med andre Dine. Hun følte pludselig en ikke ringe Grad af Interesse for ham, eftersom hun nu troede, at der dog kunde bo en anden Følelse i hans Sjæl end udelukkende Kjærlighed til sin Videnskab. Det morede hende i Hemmelighed at opdage Tegn paa hans skjulte Kjærlighed, og hvem Gjenstanden kunde være for samme. De første Resultater af hendes Jagttagelser vare, at hun kom til den Overbevisning, at de unge Piger, der samtidig med hende opholdt sig paa Gaarden, meget gjerne ønskede at behage ham, hvilket dog kun syntes at lykkes dem i

ringe Grad. Derimod blev det pludselig klart for hende, at han skjænkede hende selv en særdeles Opmærksomhed. Hun fandt det noget hensynsløst handlet mod hans „lille Inklination“, men da hun paa en Maade var i Besiddelse af hans Hemmelighed, kunde hun ikke lade være engang imellem at betragte ham med et skjelmst Blik. Holsted fandt, det flædte hende godt. Han sporede undertiden et lille Anfald af Dmhed i sit eget Indre mod den „landlige Ufskyldighed“, men Tanken om at skulle aflægge sine gamle Baner og bytte sit ubundne Liv med en Egtmands, var ham endnu saa meget imod, at der aldrig kom den ringeste Hentydning dertil over hans Læber i hans Samtaler med Agate. Uagtet han ellers holdt meget paa sin Værdighed, var han imidlertid venlig, mild, endog spøgefuld mod hende. Naturvidenskabelige Emner vare ikke senere blevne afhandlede, undtagen i Enrum mellem de to Søskende. Paa denne Maade blev Forholdet lidt efter lidt betydelig bedre mellem Agate og Holsted, indtil en Begivenhed, som fandt Sted i Insekternes Verden, nær havde tilintetgjort hele Fru Hiltons Egteskabsplan.

En Morgen var Agate meget tidlig paa Færde og vandrede i Haven med Godsets Frue. Solen vakte Naturen af dens Slummer, og gennemtrængte

af Duggen aabnede Blomsterne deres Kilder og lode deres kosteligste Skatte udstrømme, men Bierne, som vide dette, kom hurtigt flyvende for at indsuge dem. Fru Hilton tog Plads foran et Kameliabed. Hendes Begeistring gav sig Luft i Ord:

„Agate, betragt blot, hvorledes Bien trænger ind i Blomstens Helligdom. Den forsvinder næsten i den yndige Jæbolig med de fulørte Silketæpper og Tapeter. Mon Noget har nydt en saadan Gude-drik, som den Nektar Blomsten skjænker Bien? — Se! nu kryber den frem og fortærer det fine Støv-gran paa Bladene. Det kaldes „Biens Brød“.“

„Den flyver atter bort — til en anden Blomst,“ bemærkede den unge Pige, hvis Interesse var vakt for den bevingede Skabning.

„Ja, og se hvor villig denne bøier sig for at modtage det lille Elfskovs Sendebud.“

„Hvorledes, Bien?“

„Lagde De Mærke til, at Blomsten nys meddelte den sine lønligste Tanker? Bien er gennemtrængt af Blomstens Sjæl, af den Kjærlighedsaande, som den stakkels lille Plante, hvem den fri Bevægelse er nægtet, maa lade henveire, med mindre en bevinget Søster er villig til at modtage den, og nedlægge den i en anden Blomsterbarm.“

Agate lyttede opmærksom til Fru Hiltons Ord, der aabenbarede hende noget af Naturens skjulte Bøesi.

„God Morgen,” lød Statsraadens Stemme.

„Vi betragte denne Vi,” var Søsterens Svar.

Han tog Blads ved Agates Side. Alle Tre iagttogte Bien i Tavshed. Det Billede, der udfoldede sig for dem, var yndigt og fredeligt, som et Gjen-speil af Livet i Paradisets Have. Da lod Fjenden sig se. „Sum! Sum!” Som en rasende Bandit foer den frigeriske Hvespe hen mod Kameliabedet. „Føde! Føde til mig og vore Smaa. Hvad bryder jeg mig om den øvrige Verden. Min Mand er et saare ynkeligt Væsen, han sidder hjemme og feier Huset, men jeg skal skaffe Forraad til os Alle. Det haster, det haster, sum! sum!” Omkring foer den glubende Forsørgeriske. „Der er Bien! herligt, herligt, den har Honning, jeg elsker den deilige, søde Honning,” sang Hvespen.

Forsølgelsen begyndte. Forsærdet vilde Bien tage Flugten, men Fjenden indhentede den, greb den, bøiede sit lange Legeme om den, stak den med sin Braad, og savede den over med sin skarpe Kjæbe. Uden Barmhjertighed fastede Bøddelen den arme Bies Hoved og Lemmer bort, og bemægtigede sig

dens honningsfyldte Legeme, hvormed den fløi afsted for at dele Byttet mellem sig og Sine.

„Prægtigt, fortræffeligt,” applauderede Statsraaden.

„Hvorledes? De bifalder denne hæslige Kamp?” udbrød Agate, der med Indignation havde betragtet Mordscenen.

„Den Energi hvormed Hvespen angreb sit Bytte er beundringsværdig.”

„Dens Rovbegjærlighed er oprørende.”

„Paa ingen Maade.”

„Dette Syn var mig formelig imod.”

„Og jeg fandt det yderst interessant.” Holsted saa spottende paa hende. „Jeg har engang før haft Leilighed til at iagttage disse Dyr's Villie og Handlestyrke. Det var ved en storartet Mordscene i en af Hvespernes egne Byer. Hvert Efteraar dræbe de nemlig de Børn, som de anse for at være for svage til at modstaa Vinterens Kulde. Hvesperne tillade overhovedet kun deres kraftfulde Slægtninge at beholde Livet.”

„Slige Exempler i Naturen gjør mig næsten ondt at høre,” ytrede Agate med et uvilligt Blik paa Statsraaden. „Den Mordlyst, som Hvesperne ved alle Leiligheder vise sig at være besjælede af, er et tydeligt Tegn paa en ond Magts Indflydelse.”

„Aldeles ikke. Det er Bevis paa en klog Beregning, som tvertimod giver mig høie Tanker om Dyret. I Insekternes forskjellige Samfunds Institutioner viser det sig som oftest at være gennemgaaende, at ethvert unyttigt, intetlovende Medlem skaffes afveien for ikke at tage Føden fra de Dvrige. Det gaar med Insekterne som med Menneskene, Enhver er sig selv nærmest.“

„Hvilken affkyelig Anskuelse,“ var Agates Tanke. „Det er umuligt, at han kan have noget Hjerte.“ Den gamle Uvillie paagnede atter i hendes Sjæl mod Holsted. Blodet farvede hendes Kinder, og med Ungdommens Fremfusenhed gav hun sin Harmes Lust.

„Denne Karakteristik af Insekterne er ikke istand til at fremkalde Godhed for dem, men det gaar med adskillige Dyrearter, som med Mennesker af sliig Anskuelse, de ere mest egnede til at vække Antipathi.“

Holstedes Ansigt udtrykte Brede og overlegen Spot, men Fru Hilton, der med Uro begyndte at iagttage Samtalens Vending, tog nu hastig Ordet.

„Manden og Kvinden betragte som oftest alt i Naturen fra et forskjelligt Synspunkt. De ere Begge modtagelige for det Skjønne. Det Poetiske kan ogsaa finde Gjenklang hos begge Parter, men naar Videnskaben fremstiller sig i sin kolde alvorfulde Skikkelse, naar Naturen opruller sine Nædselsdramaer,

viger Kvinden tilbage, medens Manden derimod gaar fremad med et roligt Forsterblif, uden at blive tilbagestødt."

Fru Hilton reiste sig og saa paa sit Uhr.

"Det er bleven filde. Vore øvrige Gjæster vente os vist allerede ved Thebordet."

"Jeg vil ikke spille min Tid længere for at behage den sentimentale Taabe," erklærede Holsted Søsteren samme Formiddag. "Imorgen begiver jeg mig paa en lille Reise for at foretage nogle naturhistoriske Undersøgelser."

"Du er for hestig, Peter. Husk paa, at Følelsen er den vigtigste Drivfjeder hos mange Kvinder. Du maa ikke fordømme Agate fordi hun havde Medlidenhed med Bien. Glæd Dig heller over en Sympathi, som viser, at hun med Tiden vil være istand til at dele Dine Interesser."

"Hun er en egensindig Stivnakke."

"Hun er et godt Barn. Sig blot et Par venlige Ord til hende, og Du skal se Alt er glemt."

Fru Hilton anvendte hele sin Overtalelsesgave for at formilde Broderen, men dette var ingenlunde let. Endyderlig vanskeligt blev det at tilveiebringe en Forsoning, da Agate viste sig at være meget ugunstig stemt mod Holsted, hvis kolde Egenskjerlighed pludselig var traadt saa tydeligt frem, at den

havde stemplet ham med et dæmonisk Bræg. Dagen forløb uden at der blev vejet et Ord mellem dem, begge Parter undgik endog at se paa hinanden. Solen gik ned over deres Brede, men Nattesønnen formaaede dog at berolige Gemhyttterne i det Mindste saameget, at Fornuften seirede hos Statsraaden.

Bed Frokostbordet tilkjendegav han sin Afreise for de unge Damer. En af dem ytrede spøgende, at han sikkert vendte tilbage med sin Hat deforeret med levende Insekter.

„Nei,“ lød hans Svar. „Derfor jeg medbringer Nogle, bedøver jeg dem først med Æther. Paa denne Maade dø de uden Smerter. Jeg vil ikke, at De, Frøken Agate, skal fælde samme Dom over mig som over Hvespen.“

Agate kastede et flygtigt Blik paa ham. Der var intet Spottende hverken i hans Tone eller Udtryk.

„Der kan De høre, at Deres Uvenlighed gjør min Broder ondt,“ hviskede Fru Hilton til hende.

„Er De endnu vred paa mig for Biens Skyld?“ spurgte Holsted sagte, da han efter Bordet greb den unge Piges Haand.

Hans Blik var i dette Dieblis næsten fjærtegnende. Agate var, som Fru Hilton rigtig havde bemærket, et godt Barn mest tilbøielig til Venlighed mod

Alle. Holsteds Blik vedblev at hvile saa mildt paa hende, at det mørke Indtryk næsten blev udslettet.

„Jeg troede, at det var Etatsraaden, som var fortørnet paa mig,“ svarede hun forlegen henkastende.

„Det var virkelig ogsaa dristigt af mig, at ville afhandle ilige Gjenstande med en lærd Naturforsker.“

Forsoningen var tilveiebragt. Fru Hilton ilede med at trække Broderen ind i Bibliotheket.

„Skriv nu til Kammerraaden og anhold om hans Datters Haand.“

Holsteds Ansigt formørkedes. Han gik flere Gange frem og tilbage i Værelset. Det fostede en Kamp.

„Lad gaa,“ udbrød han omsider. „Med Udpødeligheden for Die bliver ethvert Offer kun ringe. Man høster ikke Hæder ved at sove, derfor har jeg arbeidet Dag og Nat, men bliver der ikke aabnet en Pengefælde for mig, er jeg nødt til at affkaffe den Komfort, som nu i min Alder er bleven en Nødvendighed for min Sundheds Bevarelse, eller jeg maa anvende en Del af min Tid til andre Beskæftigelser. Hvorledes jeg tager det, vil det medføre Tab for min Videnskab.“

Holsted tog Plads ved Skrivebordet og førte Pennen til Papiret. - Brevet var meget kort, at dømme efter de saa Minutter han brugte til at skrive

det. Han gjorde sig ikke engang den Uleilighed at gjenneumlæse Linierne, men lagde Papiret hurtig i en Konvolut, som han forseglede.

„Naar vi have modtaget Kammeraadens Svar, skal jeg tale Din Sag for Agate. Hun maa føle sig stolt over dette Tilbud. Hvad deres Formue angaar, har jeg ingen Samvittigheds Bebreidelser. Den kan ikke blive anvendt paa en bedre Maade.“

Fru Hilton søgte at berolige sig selv. En indre Stemme undlod ikke at hviske et bebreidende Ord til hende, nu hun ved sine Intriger stod i Begreb med at ofre den unge Pige, der var bleven overgivet til hendes Varetægt.

„Naturligvis,“ faldt Broderen hende hastig i Talen, „men Mængden, der endnu er indhyllet i et Uvidenheds Slør, forstaar ikke mit Studiums Størhed. Kun Gaa ane, endfige kjende de smaa Arbeideres grændseløse Virksomhed, og hvem har formaaet at udgrunde de Slægters Mangfoldighed, som leve med os og om os, som vore Legemer skjænke Liv, naar vor Aand har forladt dem, og som atter give os Liv endog gennem Vanddraaberne, hvilke de opfylder?“

„Ja, Du har Ret. Entomologien er endnu i sin Barndom.“

„Men findes der et større Studium end Uende-

lighedernes Uendelighed? — Alt hvad der har Liv er Jagttagelse værd og mere eller mindre opfyldt af den store Naturaand."

Vi ville ikke gjengive mere af denne Samtale, som fortsattes mellem de to Søskende."

Faa Timer efter reiste Holsted. Afskeden med Agate var endog hjertelig fra hans Side.

"Hvad vilde De synes om at blive Statsraadinde Holsted?" spurgte en af de unge Piger Agate med hemmelig Misundelse, da de senere vandrede i Haven.

Agate standsede og stirrede paa hende, greben af en Tanke, der for første Gang opstod i hendes Sjæl. „Skulde det være muligt, at hun selv var Statsraadens lille Inffination?" — Smilet veg fra hendes Læber. Hun følte næsten Lyst til at græde. Fra dette Dieblif forfulgte denne Tanke hende uophørlig.

6.

„Arngrim!" raabte Erløv ud af Vinduet med sine Lingers fulde Styrke og vinkede ad Forvalteren.

Denne efterkom hans Opfordring og begav sig ind i Dagligværelset.

„Et ridende Bud fra Vilstrup har i dette Dieblif

bragt mig et Brev, som indeholder et Ægteskabstilbud til min Datter. Jeg synes virkelig — men læs det og lad mig høre, hvad Du siger.”

Arngrim greb Brevet.

„Hvad ser jeg! Etatsraad Hilton er Frieren. Det kan man kalde en stor Ære og Lykke, der bliver vor lille Agate tildel.”

„Ja ikke sandt? Det Samme mener jeg.”

Erløvs Ansigt straaledede af Faderstolthed.

„Brevet er kort og tydelig affattet,” vedblev Arngrim, der er noget solidt ved det Hele, ikke et Ord om Kjærlighed” —

„Nei ikke et eneste. Man ser strax at disse Linier ere skrevne af en fornuftig Mand, som veed at fatte sig i Korthed. Dernæst finder jeg det særdeles rigtigt, at han først henvender sig til mig.”

„Naturligvis. Holsted er i det Hele en ganske udmærket Mand. Jeg har personligt Bekjendtskab til ham.”

„Tænkte jeg det ikke nok! Hos Forvalter Arngrim kan man altid faa Raad og Dplysninger.”

Erløv omfavnede og klappede sin Ven paa Skulderen. Forvalteren, som havde følt sig meget smigret over, at Holsted paa en Reise havde tømt et Par Flasker Champagne med ham og tilmed betalt dem, udbredte sig nu i Lovtaler over ham. „Til

en sliq Mand kunde Erløb uden Frygt overgive sin Datter og sin Formue," forsikrede han. „Han selv efterlod ham gjerne sin lille Kapital."

Kammerraaden var henrykt. Han skrev et Brev til Fru Hilton og underrettede hende om, at han den følgende Dag vilde komme til Vilstrup for at tale med sin Datter angaaende Statsraadens Ægteskabstilbud, hvilket han med Glæde var villig til at modtage paa Agates Begne.

Fru Hilton jublede ved Gjennemlæsningen af dette Svar, og assendte piebliffelig et Telegram til Holsted.

Næste Formiddag finde vi Kammerraaden og hans Datter ene i et Værelse paa Vilstrup. Agate er bleg. Nu har hun Wisshed om, hvem den „lille unge Pige" er, som Statsraaden vil ægte, men denne Wisshed opfylder hende med Angst og Uro. Fru Hilton har havt en lang Samtale med hende. Den listige Kvinde har udfoldet en saa høi Grad af moderlig Omhed mod Agate, at denne i sin uskyldige Tillidsfuldhed kun kan tro, at hun tænker paa hendes sande Lykke, og at Fru Hilton ikke kunde elske sin Broder saa høit, naar han ikke var Kjærlighed værd. Dernæst er hun overbevist om, at et Afslag vilde lukke Fru Hiltons Dør og Hjerte for hende. Denne Tanke er hende pinlig og tung.

Hun veed ikke hvad hun skal gribe til for at undgaa en Forening med en Mand, som en indre Stemme advarer hende for.

„Kjære Fader, jeg er altfor ubetydelig til at blive hans Hustru. Det aner mig, at han om kort Tid vil bryde sig ligesaa lidt om mig som om Demoisellen.“

„Hvilken Demoiselle?”

Agate meddelte Erløv Fortællingen.

„Det er jo netop et Bevis paa hans exempelløse Soliditet,” udbrød Kammerraaden. „Saaledes vilde ikke En blandt Tusinder have handlet. Holsted er bestemt en mageløs Mand.“

„Det kan godt være, men jeg bliver saa underlig angst, naar jeg tænker paa, at jeg skulde gistes med ham. Vi To passe sikkert ikke til hinanden.“

„Hvorfor? — Jeg ser aldeles ingen Grund til den Formodning. Han indtager en hæderfuld Stilling, Du er formuende. Han er arbejdsom, Du er flittig. Han har den Verdenserfaring, som Du mangler. Arngrim siger, at han er tiltalende af Ydre, en rask, stærk Mand, hverken hengiven til Drik, Spil eller nogen af slige Laster. Hvorfor Bøffer skulde I da ikke kunne passe sammen?”

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare, men — Tanken om Hvespen gjør mig urolig.“

Erløv begyndte at blive utaalmelig.

„Hvespen! Har man hørt Mage? En Hvespe skulde bringe en Pige til at støde sin Lykke fra sig, og optræde som Ægteskabsforstyrrelse. Hvad er det for en Hvespehistorie?“

Agate fortalte den, men nu var Erløvs Taalmodighed udtømt.

„Holsted er lidt aparte, det kan ikke nægtes, men da Insektologien er den Videnskab, han dyrker, kan man kun finde det yderst respektabelt, at han aldeles gaar op i den. Hvad Dig angaar, da har Du opført Dig som et Barn. Holsted har Ret. De fleste Mennesker tænke kun paa sig selv, men Du har opfattet hele Situationen fra et feil Synspunkt. En anden Gang skal Du være mere forsigtig med at give Dine Meninger tilkjende. Statsraaden maa elske Dig meget høit, siden han saa hurtigt tilgav Dig.“

„Mon han virkelig holder af mig?“

„O! Det behøver Du ikke at frygte for, Du er sytten Aar, han er halvtreds, selvfølgelig er han forelsket i Dig til op over begge Øren,“ lo Erløv.

„Men jeg elsker ham ikke.“

„Det kommer med Tiden. En Pige bliver altid indtaget i en Mand, som hun maa se op til. Det er Grundlaget til den sande ægteskabelige Lykke. Min

lille Agate, Du veed ikke, hvor der er blevet løftet en Sten fra mit Hjerte. Jeg kunde ikke tænke mig, at Du, mit eneste Barn, skulde falde i en Uværdigs Hænder."

Kammerraaden omfavnede sin Datter med en saa oprigtig Glæde, at han næsten besejrede hendes Skrupler, idet hun følte sig forvisset om, at Faderens Ord vare dikterede af hans fulde Overbevisning. Hun gav efter med et dybt Suk, thi Holsted forekom hende langt fra at være den Ægtefælle, hun havde drømt sig.

Erløv samtykkede i at blive nogle Dage paa Gaarden for at oppebie Holsteds Tilbagekomst. Statsraaden lod ikke længe vente paa sig. Ved første Møde underrettede Kammerraaden ham om, at han agtede at udbetale sin Datter halvtredssindstyve Tusind Daler i Medgift, hvorefter den tilkommende Svigersøn omfavnede ham kjærligt. Forholdet mellem de Forlovede var hjerteligere, end man kunde have ventet, Fru Hilton straaled af Seiersfryd, og de unge Piger lyfønnskede, opfyldte af Skinsyge over Agates Lykke.

Erløv var villig til at skjænke sin Datter et rigeligt Udstyr, men han blev meget fornøiet, da Fru Hilton paatog sig Uleiligheden med at besørge det, samt tilbød at feire Brylluppet paa Vilstrup. Hun

vidste, at Broderen var en Modstander af alle Kirkeceremonier, hvorfor Vielsesakten blev bestemt at skulle finde Sted i en stor Sal paa Gaarden, og Dagen fastsat til en Maaned senere, i hvilket Mellemrum Bruden skulde forblive hos hende. Erlov reiste nu, og Fru Otilie ledsagede Broderen til Hovedstaden for at ordne Alt til de Nygiftes Hjem.

Efter hendes Tilbagekomst forlode de øvrige Gæster Gaarden, og hun ventede nu daglig Sønnen, men istedetfor modtog hun et Brev fra ham, hvori han tilkjendegav sin Forundring over Onkelens Forlovelse, og bad Moderen om Penge til at foretage en Reise til Harzbjergene med nogle Kammerater. „Jeg længe aldeles ikke efter at lære den unge Pige at kjende, som vil ægte Onkel Peter“, sluttede han. „Hvad mon Insekterne sige til, at deres trofaste Tilbeder skænker Halvdelen af sit Hjerte til et Væsen af Menneskeslægten? Blot ikke alle Drivhusets Beboere dø af Misundelse. — Iøvrigt er jeg virkelig meget tilfreds over hans Ægteskab. Forhaabentlig faar han ikke mere saa god Tid til at holde Forelæsninger for mig.“

Fru Hilton sendte Pengene og et Formaningsbrev, hvori hun dog opfordrede Sønnen til at komme hjem til Bryllupshøitideligheden.

Agate havde imidlertid overvundet sine bange

Anelser. Med en noget barnagtig Sorgløshed hengav hun sig til Glæden over de smukke nye Dragter og øvrige Foræringer, som strømmede over hende. Holsted besværede hende aldrig med lange Breve omhandlende hans Interesser, ligesaa lidt som han gjorde store Fordringer paa hende. Man kunde mest passende henværne de to Forlovedes Korrespondence for Bulletiner af en venstabelig Karakter. Agate, der var vant til denne Skrivestil fra Faderen, fandt intet Stødende deri.

Bryllupsdagen oprandt. Vielsen skulde foregaa om Formiddagen, og efter at have indtaget en splendid *déjeuner à la fourchette* vilde Brudeparret reise til deres Hjem. Erløv, Arngrim og Alexis vare ankomne samme Morgen, men da Agate ikke forlod sit Bærelse, havde den Sidste endnu ikke set hende. Brudgommen overnattede i den nærmeste By og ventedes først samtidig med Gæsterne. Kammerjomfruen havde lagt den sidste Haand paa Brudens Dragt, og Fru Hilton sat Myrthe-krandsen paa hendes Hoved. Den ene Gæst kom fjørende efter den anden. Erløv bankede paa Datterens Dør.

„Nu synes jeg, det var paa Tiden, at min kjære Svigersøn indfandt sig.“

„Min Broder har altid været lidt upræcis,” undskyldte Fru Hilton.

„Men jeg finder dog paa hans Bryllupsdag, — hm! hm!”

Tiden gik. Alle Gæsterne vare samlede, Bræsten indbefattet. Man kastede Blikke til hverandre og hviskede sagte, idet Høreorganerne bleve overanstrengte til det Yderste. Alexis foer frem og tilbage. Arngrim saa hvert Dieblis paa sit Uhr, sukede og lod sine Tanker svæve ind i Spisesalen. Klokken slog et. Bielsen havde været fastsat til en Time tidligere, men ingen Brudgom lod sig se.

„Hvad kan der være hændet?” Dette Spørgsmaal lød i alle Etager, blandt Herstaberne og Tjenerpersonalet, men dog mest brændende af alle Steder i Brudens Bærelse. Holsted's Udebliven forekom Agate at være en grændseløs Krænkelse. Alle de gamle, mørke Tanker stormede atter ind i hendes Sjæl.

Fru Hilton gennemskuede hende.

„Her maa være sket en Ulykke. Jeg vil øieblikkelig lade spænde for min Vogn, og selv kjøre til Hotellet i S.”

„Lad hellere en af os Herrer tage dertil,” lød Erløvs Ord. „Jeg kan ikke udholde denne Uro.”

„Nei, jeg beder Dem blive hos Agate. Alexis

maa tage sig af de Fremmede i mit Sted, det er mig umuligt at være Værtinde for dem. Imidlertid vil jeg lade servere Forfriskninger. Om et Par Timer haaber jeg at være tilbage."

Fru Hilton kastede et Overblik om sig og ilede ned ad en Bagtrappe for at stige ubemærket ind i Vognen. Erløv var aldeles ude af sig selv, Agate grædesfærdig. Hun følte sig greben af Skamfuldhed over at maatte vente forgæves, og vidste ikke om hun skulde tro, at der virkelig var hændet hendes Brudgom en Ulykke, hvilken Tanke ogsaa forfærdede hende.

En Time senere blev Beboerne af Kjøbstaden S. loffede til Vinduerne ved Lyden af en hurtig forbi-farende Ekvipage og fire skumbedækte Hestes Hove, der slog Gnister paa Stenene. Vognen standsede udenfor Hotellet.

"Er Etatsraad Holsted ankommen hertil?" spurgte Fru Hilton den tililende Opvarter.

"Ja, Frue."

Et Dieblis efter rev hun Døren op til Broderens Værelse, men istedet for at finde denne udstrakt paa sit Dødsleie, sad han tilsyneladende i bedste Befindende isørt Slobrok og Morgensko foran et Bord, som stod i Nærheden af Vinduet. I Haanden holdt han en Loupe, hvor igjennem han

ivrig stirrede ind i en stor Glaskegle, der var anbragt over en Træbund bedækket med Jord.

„Peter! Du feiler jo Intet,” udbrød Søsteren, „Hvor kan Du handle saa uforsvarligt, at sætte os Alle i en grændseløs Angst, ikke at tale om Skandalen?”

„Hvilken Skandale? Hvad er der paa færde? Hvorfor kommer Du farende hertil?”

Statsraaden havde vendt sig, og saa forundret og fornærmet paa hende.

„Min Gud, det er jo Din Bryllupsdag. Bruden og alle Gæsterne have ventet i tre Timer paa Dig.”

Holsted reiste sig ærgerlig.

„Saa holder jeg Bryllup en anden Dag, Ulykken er da ikke større. Jeg er undskyldt. Mine Tanter have været aldeles optagne af en høist interessant og enestaaende Begivenhed, som kan føre til store Opdagelser.”

„Er det muligt, Du har glemt, at Du skulde have Bryllup i Formiddag?”

„Ja.”

„Din Distraction er utrolig. Agate føler sig i høi Grad fornærmet, hendes Fader ligeledes. Hele Ægteskabet er istand til at gaa overstyr, Du risikerer at miste en hel Formue ved Din utilgivelige Af-færd.”

„Herregud, Du kan jo fortælle dem Grunden. Det er aldeles ikke min Hensigt ikke at ville holde Bryllup, men i disse Dage har jeg Andet at tage vare. Denne Hr. Kammerraad og hans Datter kunde da ikke være saa arrogante at mene, at jeg for deres Skyld skal tilfidesætte min Videnskab. Jeg har en Patient, som lægger Beslag paa hele min Opmærksomhed. Hør nu, hvad der er hændet mig.“

De to Spøkende toge Plads og Holsted begyndte:

„Igaar Eftermiddag ankom jeg temmelig tidlig hertil. For at fordrive Tiden foretog jeg en Spadseretur udenfor Byen, og tog Veien ad en ubesærdet Sti, som førte over et med Ufrugt bevoxet Bænge, der stødte op til en Kornmark. Jordbunden var sandet, og jeg blev flere Myretuer vaer. Jeg standfede ved Synet af en talrig Skare af de smaa Arbeidere, der strømmede frem og tilbage for at besørge Indhøsten. Myrerne stode ofte hverandre bi, idet to af dem krøb op ad en Blomsterstilk for at afrive Plantens Frøkappler. Den ene holdt sig godt fast med det bageste Benpar, omfattede Stilken med sine Kjæber og dreiede sig rundt, medens den Anden overgnavede Stængeltrevlerne. Derefter kastede de den afskkaarne Frugt ned til Lastdragerne, som altid vare rede til at bære den hjem. Smaa Stafke i Nærheden af Indgangen til Myrestæderne viste, at

Høstfolkene derinde vare beskæftigede i Laderne med at rense Frøet fra de uspiselige Dele, hvilke de da ophobe udenfor selve Byerne i Forening med Jord og Sand fra de udgravede indvendige Gange. Solen var nær ved at gaa ned, og jeg kunde ikke rive mig løs fra denne travle Virksomhed. Da opdagede jeg i nogen Afstand en Myre, som syntes øresløs. Undertiden løb den et lille Stykke, men blev atter staaende. Det forekom mig, at den blev greben af en frampagtig Sitren. Jeg kunde ikke nære Tvivl om, at den var syg og led Smerter. Forsigtig fik jeg den op paa et stort Blad og betragtede den nøiere. Den stakkels lille Arbeider havde mistet begge sine Følehorn. Hvorledes — er mig endnu en Gaade. Mørket var imidlertid faldet paa, og jeg begav mig nu hjem med den. Jeg lagde Frø til den lille Syge, men den vilde Intet nyde. Flere Gange i Nat tændte jeg Lys for at se til den, da jeg var i den største Angst, for at den skulde dø inden Morgen. Til min Glæde levede den dog. Ved Daggrøn klædte jeg mig hastig paa og ilede ud til Bænget, fangede to andre Myrer, som jeg gjemte i et Kræmmerhus og fik en fattig Dreng til at bringe mig noget Jord. Den Syge blev nu lagt under denne Glasfupel, under hvilken de raske Arbeidere ligeledes opholde sig. Omsider fandt disse deres lemlæstede

Kammerat. Jeg lagde lidt Honning ind til Myrerne. En af dem gød en Bæske blandet med denne Substantz paa de saarede Steder, og det var tydeligt at Patienten følte Lindring ved denne Salve, som uden Tvivl vil læge Saarene. Du kan ikke tro, hvilken Omhu de smaa Sygepleiersker vise deres lemlæstede Kammerat. De behandle denne som et Barn, og bringe Føde til den, som den begynder at nyde lidt af; men nu ville først de interessanteste Jagttagelser begynde. Hvilken Stilling vil en Myre, der er berøvet sine Følehorn, kunne indtage blandt de øvrige Individer i dens Samfund? — Hvorledes vil den kunne gjøre sig forstaaelig for dem, og de igjen for den, naar den har mistet det elektriske Apparat, som er dens Kommunikationsmiddel? — Vil den selv være istand til at søge sin Føde, eller maa den fremdeles vedblive at lade sig betjene, og vil de andre Myrers Taalmod slaa til til dette Medlidenhedsværk?" —

Fru Hilton, som i Begyndelsen med Utaalmodighed blandet med Brede havde lyttet efter Broderens Fortælling, var lidt efter lidt bleven aldeles optagen af den. Hendes gamle Kjærlighed til Entomologien, hvilken en Tid var traadt i Baggrunden for andre Interesser, vaagnede nu atter. Hun greb Loupen for selv at betragte den lille Patient.

Medens Bruden og hendes Fader, Præsten samt alle Bryllupsgjæsterne tilbragte Tiden paa Bilstrup i den mest spændende Uro og Længsel efter at erfare hvilken Begivenhed, der kunde have afholdt Brudgommen fra at møde, stod denne og Værtinden hensunken i tavøs Jagttagelse, glemmende Alt og Alle ved Synet af — en Myre, som havde mistet sine Følehorn..

„Peter, tror Du, at dens Liv endnu er i Fare?“

„Jeg frygter det. Den er meget svag.“

„Man maa stole paa de omhyggelige Sygepleiersker. Se, nu tager den Gne Plads ved dens Side, den er piensynlig vant til at være en kjærlig Børnevogterske. Og betragt den Anden, — hvor travlt den har med at ordne Fødemidlerne. — Jeg kunde nok ønske at vide, om disse Dyr virkelig forstaa at adskille de forskellige Kornsorter.“

Et Slag af Uhret mindede pludselig Fru Hilton om den forstyrrede Bryllupsfest. Hun lagde Loupen fra sig.

„Min Gud, hvad mon de Alle tænke paa Bilstrup? Du maa øieblikkelig klæde Dig paa, og kjøre tilbage med mig.“

„I et saadant Hastværk. Det er en Umulighed. Der maatte først hentes en Barber og en Frisør. I fire Dage har der ikke været en Kniv paa min

Hage. Mit Haar er saa langt som Robinsons maa have været."

„Det er en skræffelig Historie! Hvorledes skal jeg redde os ud af denne Forlegenhed? Jeg maa skrive et Brev til Agate, og strax lade Tjeneren ride hjem med det. Deri vil jeg sige, at Du pludselig er bleven syg. Et heftigt Anfald — hvoraf, det kan vi nøiere tænke over."

„Jeg veed virkelig ikke hvad dette Opspind om min Sygdom skal bethyde," ytrede Holsted.

„Agate vilde aldrig i Verden tilgive, at hendes Brudgom havde glemt hende for en syg Myre. Der- som Du ikke vil gaa ind paa at spille denne lille Ro- medie, er hele Formuen tabt."

„Nuvel, saa har jeg jo intet Andet at gjøre. Kjør da hjem og fortæl om mit Anfald," lo Holsted spottende.

„Kjøre hjem. Du tror maaske, at jeg ikke har Interesse for Patienten? Nei, jeg bliver her til i Aften. Mit Brev og Din Sygdom ere tilstrække- lige Undskyldninger for min Udeblivelse. Giv mig hurtig Papir, Pen og Blæk. Min Husholderske maa ogsaa have nogle Linier. Naar jeg har opfyldt min Pligter mod Agate og vore Gæster, kunne vi i nogle Timer uforbeholden hengive os til Nydelsen af vort Studium."

Fru Hilton skrev.

„Var Agate bedrøvet?“ spurgte Holsted pludselig.

„Snarere vred eller rettere frænfet.“

Denne Dplysning var ikke egnet til end mere at vække den Medlidenhedsfølelse, som et Dieblif opstod hos ham. Hans haarde, kolde Selvfjærlighed blev tvertimod saaret, da hun efter hans Mening burde have sørget og grædt af Angst for hans Skyld. Hans Forfængelighed fordrede denne Virak.

„Det glæder og beroliger mig meget, at min Udebliven dog ikke volder Agate Sorg,“ ytrede han med hemmelig Harm.

Fru Hilton hævede Hovedet og saa paa Broderen.

„Du kan ikke undre Dig over, at en Bruds kvindelige Stolthed maa blive saaret, naar Brudgommen lader hende vente forgæves uden engang at skrive et Ord til hende.“

„Jeg mente, at Kjærligheden skulde være det Første hos en ung Kvinde; som skal indtræde i Ægtestanden, men det lader til at Forfængelighed eller rettere Ergjerrighed spiller størst Rolle i Agates Sjæl.“

Fru Hiltons kvindelige Selvfølelse drev hende denne Gang til at tage til Gjenmæle.

„Og jeg forstaar virkelig ikke, hvad der kan berettigede Dig, min gode Peter, til at gjøre saa store Fordringer paa Agates Kjærlighed? Efter min Mening vilde det næsten være paatrængende, dersom hun uleiligede Dig med en varmere Følelse, saa kold Din Adfærd er overfor hende.“

„J Kvinder ligne Alle hverandre,“ udbrød Holsted ærgerlig, „J fordre, at Mændene skulle ligge som Dagdrivere for Eders Fødder og kun have Die Dre og Tanke for Eder, men det var intet Menneſke paa Jorden istand til at formaa mig til. Slige Fordringer maa Agate slaa ud af Hovedet.“

Statsraaden skyndte sig med at indtage sin Plads foran Bordet, og stirrede nu uafbrudt paa Myrerne, medens Søsteren sluttede Brevet.

7.

Paa Vilstrup var Uroen stegen til Hødepunktet. Flere af Gæsterne havde ladet spænde for, men Nysgjerrigheden tvang dem til at blive og forvente Opløsningen paa denne Gaade. Enhver Formodning, saavel indenfor som langt fjernet fra Mulighedernes Grændse, blev opstillet som den useilbarlige Marsag. Man var nær ved at indgaa Væddemaal. Alexis var den Eneste, der kom Sandheden nogenledes nær.

„Jeg skulde vel ikke tro, at Insekterne have givet Onkel Peter Skrupler,“ hviskede han til en Ven, „eller at han er optagen af en eller anden Operation, som for Exempel at pøde et Firkens Hale ind i en Græshoppes Ryg.“

Omsider kom Tjeneren tilbage. Alexis greb Brevet og løb op ad Trappen til Brudens Bærelse. Erløv aabnede Døren. Agate ilede hen til ham. Hun rev Konvoluten op.

„Otilie skriver, at Holsted er syg. — Han blev pludselig stærkt angreben — hvoraf, staar der intet Ord om — men nu er det noget bedre. Vi skulle sige Gæsterne, at vi haabe om faa Dage at se dem her igjen.“

Erløv traf Beiret dybt.

„Er der ikke et Ord fra ham selv?“

„Kun Hilsener.“

„Ansaldet maa absolut have været alvorligere, end hun skriver,“ ytrede Erløv betænkelig, da han ikke engang havde Tanke for at sende Bud til Dig.“

Alexis betragtede imidlertid med Interesse Agate. En Medlidenhedsfølelse greb ham. Han følte Lyst til at bede hende endnu engang at overveie, om hun virkelig mente at kunne blive lykkelig med hans Onkel. At Agates Formue havde loffet denne, tvivlede han ikke om, efter Alt hvad han havde hørt denne

Dag, men han kjendte ikke Holsted's Omstændigheder, eller hvor megen Interesse hans Moder kunde have af, at hendes Broder indgik en rig Forbindelse. Imidlertid vilde han hjælpe Agate til Betænkningstid.

„Jeg skal underrette Gæsterne om, at de skulde høre nærmere fra os,“ med disse Ord ilede han bort, for at bringe Onkelens Undskyldning til de længselsfuldt Ventende, som nu hastig forlode Gaarden med de inderligste Ønsker for Brudgommens snarlige Helbredelse.

Agate tog langsomt Krandsen af sit Hoved, medens Erløv atter og atter læste Brevet.

„Fader, jeg veed ikke, om jeg har Ret, men alt dette forekommer mig som et ulukkeligt Omen.“

„Vistnok var det en meget ubehagelig Begivenhed, men Du maa ikke være overtroisk. Hans Sygdom maa jo næsten være hævet, — jeg forstaar mig ikke rigtig paa dette Brev“ —

„Jeg heller ikke. Kjære Fader, kjør til S.,“ bad Agate, „og lad mig tage med Dig — eller maaske det er bedre, jeg bliver her. Holsted er undertiden lidt apårt, han mener jo snart at være rask, og“ —

„Jeg skal tage afsted, endnu i denne Time. Klæd Dig imidlertid om og slaa Dig til Ro, mit stakkels Barn.“

Erløv kysede sin Datter kjærlig paa Panden, før han forlod hende.

Den sædvanlige Middagstid var for længe siden forløben. Naturen fordrede sin Ret; Fru Hilton og Statsraaden følte en saa stærk Hunger, at deres Tanter vendte sig fra Patienten til Hotellets Spisejeddel. De to Søstende bestilte et udsøgt Middagsmaaltid, som blev nydt i et rummeligt Værelse, der stødte op til Holsteds. Statsraaden førte det sidste Glas Vin til sine Læber, da Fru Hiltons Blik tilfældigvis faldt ud af Vinduet. Hun saa en Bogn komme fjørende og gjenkjendte Kammerraaden.

„Erløv her! For Himlens Skyld, Peter, skynd Dig ind i Dit Værelse, og lad mig modtage ham.“

Holsted ilede bort. Døren var neppe lukket efter ham, før Erløv traadte ind.

„Hvilken ulukkelig Begivenhed! Jeg har ingen No paa mig, før jeg selv faar Patienten at see. Lad mig strax komme ind til ham.“

„Bedste Kammerraad,“ lød Fru Hiltons Svar i en ynkelig Tone, „det gjør mig ondt, at maatte nægte Dem dette Ønske, men min Broder sover. Han trænger til den yderste Ro og Stilhed.“

„Der blev vel øieblikkelig hentet en Læge?“

„Nei. Peter har kun Tillid til sin egen Doktor,

og da han før har haft et lignende Anfald, veed han, hvorledes han skal forholde sig."

"Ntrede det sig med Svimmelhed? Deres Broder synes at være blodrig. Han sidder for meget stille."

"Fuldkommen sandt. Hele hans Sygdom stammer fra Blodet. Paa sine Reiser i fremmede Verdensdele tilbagelagde han Tusinder af Mile tilfods. Her i Danmark forløber der ofte Uger, hvori han ikke engang foretager sig en lille Spadseretur."

"Men han ødelægger jo aldeles sit Helbred! Lad mig faa ham under Armen og gaa en ordentlig Tur med ham. De kan tro, det er det bedste Lægemiddel."

Fru Hilton rystede paa Hovedet.

"Min Broder har haft Igler i Tindingen. Han kan umulig forlade sit Bærelse idag."

"Paa Ure og Samvittighed, det er dog intet apoplektisk Anfald?"

"Nei, berolige Dem. Himlen være lovet, det er ikke Tilfældet, ellers turde jeg ikke allerede i Aften forlade min Broder. Men stakkels Agate længes uden Tvivl efter vor Tilbagekomst, jeg vil derfor føre hjem med Dem. — Undskyld mig et Dieblis, medens jeg sagte lister mig ind i Peters Bærelse for at hente mit Overtøi. Min Vogn lader jeg blive her tilbage, for at den en af de første Dage kan bringe ham til Vilstrup."

Fru Dtilie forlod Kammerraaden, hvem hun havde formaaet at dykke til No, uagtet han følte sig noget stødt over at blive nægtet Udgang til sin tilkommende Svigersøn. Han satte sig gnaven og betænkelig ved Bordet. Opvarteren havde taget Porcellænet bort, men to Glas og en tom Flaske stode endnu paa Tugen. Erløv studsede. Begge Glasene bar Spor af Vin. Utallige angstfulde Tanker myldrede pludselig frem i hans Hoved. Han soer op og vilde med Magt trænge ind til Holsted, for selv at se, hvorledes hans Tilstand virkelig var. I det Samme blev Døren til Gangen aabnet, og Opvarteren traadte ind. Kammerraaden standsede. Han besluttede at underkaste ham et Forhør. Resultatet af dette blev, at Holsted havde været ude hele den foregaaende Eftermiddag, at han, Opvarteren, havde set ham komme hjem om Morgenens Klokken syv, og at Etatsraaden derefter havde bestilt en Frokost bestaaende af koldt Kjøkken og tre Glaser af den fineste Tokayer. Først havde han ønsket en Flaske, og senere forlangt to til. Efter at Opvarteren havde bragt disse, havde han ikke set Noget til Etatsraaden. Den tomme Flaske, der stod paa Bordet, havde været fyldt med Rødvin, hvilken Fruen havde forlangt til Middag.

Erløv soer med Lommetørklædet over Panden.

Han turde ikke spørge mere. Var Fru Hilton uvildende om Sandheden, eller havde hun med Willie ført ham bag Lyset? — Tre Flasker Tokayer! — Det var intet Under, at Holsted havde glemt at sende Bud og undskyldte sin Udebliven. Kunde han forsvare at give sin Datter til en saadan Mand? Var det ikke hans Pligt øieblikkelig at bryde denne Forbindelse og reise hjem med Agate? —

Erløv sukede dybt. Derefter blev han betagen af et Anfald af Raseri. Tanken om Skandalen gjorde ham aldeles forstyrret. Han syntes, at al Verdens Ulykker pludselig vare regnede ned over ham, netop i det Dieblig da han glædest badede sig i Grens Solskin. Som sædvanlig besluttede han dog ikke at handle, før han havde raadspørgt sig med sin Ven Arngrim, men da han ikke vilde tale med Fru Hilton, før han var kommet paa det Klare med, hvorledes han burde forholde sig, greb han sin Hat, styrtede ud af Værelset og ned ad Trappen, sprang ind i Vognen, som holdt for Døren, og befalede Kuffen at føre til Vilstrup alt hvad Remme og Tøi kunde holde.

Fru Otilie havde imidlertid endt sin Samtale med Broderen, hvem hun paa det omhyggeligste havde instrueret, at han ikke skulde ødelægge Alt. Hun aabner Døren og ser Værelset tomt. En Vogn

ruller ud af Borten og hopper med Lynets Fart afsted over de toppede Brostene. I sin Bestyrtelse river Fruen Vinduet op og raaber med høi Røst, at den skal standse, men hendes Kalden overdøves af Hjulenes Raslen. Hun farer tilbage, ringer heftigt og befaler den tililende Opvarter, at han skal bringe hendes Rusk Ordre øieblikkelig at spænde for. Nogle Minutter efter kommer Stupigen og underretter hende om, at Ruskten er gaaet i Byen og ventes først tilbage en Time senere, da Fruen havde sagt, hun ikke vilde kjøre før Aften.

„Otilie, der er ikke to Meninger om, den kommer sig“, jublede Holsted, da Søsteren igjen traadte ind til ham.

„Det er mig ligegyldigt. Aldrig i mit Liv har jeg oplevet en saadan Dag. Al den Kval kan vi takke Myren for“.

„Myrerne ere vigtige Bæfener“, lød hans Svar. „Det synes, som om Naturen særlig har ødslet sine Kræfter paa disse smaa Vidundere, der paa engang arbeide til Gavn og Ødelæggelse for Menneskene“.

„Men jeg vil ikke, at en eneste Myre, hvor interessant den end forkommer Dig, skal ødelægge en hel Formue for Dig. En Skare af disse Arbeidere kan paa en Nat berøve en Have dens hele Blomsterpragt, forvandle et Vinbjerg til en Ørk og

dræbe et Menneske, men at en Myre har forstyrret et Bryllup, tror jeg, at man endnu ikke har havt noget Exempel paa".

„Og saaledes taler Du, Otilie, hvis Bliif jeg troede var saa klart. Fatter Du ikke, at denne Myre, som jeg i dette Dieblif helliger min Tid til at studere, er for mig en Repræsentant for hele Slægten? Naar Termitterne, disse farlige Minører, kaldes for begge Indiernes største Plage, bør man ikke glemme at hædre Myrerne som deres ivrigste Bekæmpere. Hvad mig angaar, er jeg ikke kommen fuldkommen til Klarhed om, hvilken af disse to Fjender Plinius har villet betegne, da han siger, at man i Herkules Tempel saa Myrehorn".

Forgæves ødslede Holsted med sin Beltalenhed. Han kunde for første Gang ikke fængsle Søsterens Opmærksomhed. Hun var urolig, vred og utaalmodig. Ligesom Termitterne hemmeligt undergrave endog store Byer, saaledes at de kunne forsvinde som Herkulanum, Pompeji og Stabiae, saaledes vidste hun, at hendes og Sønnens Formue stod i Fare for at styrte sammen i de for Verdens Dine skjulte Katakomber, som Broderen gravede under den. Fru Hilton elskede ham for høit til nogensinde at blotte ham, og det kom aldrig over hendes Læber, at hun mange Gange med Opofrelse havde reddet hans

„Ere, men Moderfjærligheden, der i dette Dieblif talte stærkest af Alt i hendes Sjæl, opfyldte hende med Angst over, at hele hendes Plan skulde glippe. Erløvs pludselige Forsvinden spaaede hende intet Godt. Den Time, i hvilken hun ventede paa sin Vogn, var den mest kvalfulde hun nogensinde erindrede at have havt.

Spirret og fortviolet kom Kammerraaden imidlertid til Vilstrup. Agate ilede ham imøde. I et Dieblif var han omringet af hende, Alexis og Arngrim.

„Holsted er ganske vist syg“, svarede han paa deres ivrige Spørgsmaal, „hans Tilstand tillod ham hverken at skrive eller møde paa den bestemte Tid, men imorgen ville de værste Følger være overstaaede.“

„Hvad er det for en Sygdom han lider af?“ spurgte Agate bekymret.

„Navnet er ikke saa let for mig at sige, — den er ikke farlig, — men den kan blive det. Det vil sige, naar Anfaldene gjentage sig. Jeg ønsker gjerne at tale et Dieblif i Enrum med Dig, Arngrim.“

Erløv tog sin Ben under Armen og traf ham hastig ind i sit Værelse. Dybt sukende sank Kammerraaden ned paa en Stol.

„Jeg er den ulykkeligste af alle Fædre, — hvilken Skandale! — Bryluppet maa gaa overstyr. —

Jeg saa kun Lykke og Hæder for mit eneste Barn, og saa opdager jeg, at Brudgommen skammelig har glemt sin Brud, fordi han — har drukket tre Glaser Tokayer til Frokost."

„Men det er jo en Umulighed!" udbrød Arngrim forfærdet. „Hvem har kunnet lokke ham dertil?"

„Ingen. Han har siddet ganske ene og nydt dem."

„Denne Historie kan ikke hænge rigtig sammen. Jeg har jo selv tømt Glas med Etatsraaden, og han har aldrig overskreden Udruelighedens Grændser."

„Du har været et Par Gange til Bords med ham, hvad vil det sige? Nu ser Du, hvilket uværdigt Menneske han er. Jeg kan ikke give min Datter til ham."

„Lad os drøfte denne Sag næiere. Frem for Alt handl ikke overilet. Fortæl mig nu detailleret om Dit Besøg i S.?"

Efter at Erløv havde endt sin Beretning, tog Arngrim atter Ordet:

„Saafermt en Mand, som Etatsraad Holsted var hengiven til en slig Last, maatte det være naaet vore Øren, efterdi det vilde udøve en hæmmende Indflydelse paa hans Virksomhed, og som en Følge deraf blive meget hurtig bekjendt blandt Folk. Der-

imod var det vel ikke blandt Umulighederne, at han led af en anden Slags Sygdom, for hvilken Vin kunde være et gavnligt Lægemiddel, for Exempel et ødelagt Nervesystem. Mit store Ubefjendtskab med Lægevidensskaben bringer mig til at dømme som den Blinde om Farverne, men man kunde jo forhøre sig hos hans Doktor."

"Raadet er ikke forkasteligt, hvis han nu blot siger Sandheden."

"Mig skal han ikke skuffe," forsikrede Arngrim. "Jeg har endnu en Tanke. Sæt Statsraaden har villet hente Mod af Druen til at trodse en eller anden hemmelig Befymring. Det synes mig, at han hverken har haft No Dag eller Nat efter sin Ankomst til S. —"

"Denne Omstændighed var mig strax mistænkelig. Hvad er Din Mening derom?"

"En Ungdoms Letsindighed, et uoverlagt Baand, som han frygter."

"Vi forstaa hinanden. Alt dette maa undersøges."

"Jeg er villig til endnu i Aften at tage til Kjøbenhavn. Som mere Uvedkommende kan jeg lettere end Du udforske hans Forhold. Foretag intet afgjørende Skridt, før Du har hørt fra mig, men lad Dig nøie med at forlange Brylluppet udsat."

„Arngrim, reis, jeg stoler paa Dig. Forsøm Intet, husk paa, det gjælder Agates Fremtid.“

8.

En Uge forløb under alle Uvisshedens Kvaler for de Paagjældende, med Undtagelse af Ophavsmanden til den hele Forstyrrelse. Da et Par Ord fra Søsteren underrettede ham om, at Erløv havde forlangt Brylluppets Udsættelse indtil han var fuldkommen helbredet, blev han opfyldt med Glæde over at vinde Tid til at kunne fortsætte sine Jagttagelser. Han skrev et næsten hjerteligt Brev til Agate, og bad hende undskylde, at han endnu ikke følte sig istand til at forlade sit Værelse, men naar hun en Dag mindst ventede det, glædede han sig til at overraske hende. Den unge Pige, hvem Erløv havde betroet Arngrims hemmelige Sendelse, imødesaa med Uro og Længsel Forvalterens Tilbagekomst. Fru Hilton forsømte Intet for at vække kjærlige Følelser i hendes Sjæl for Broderen, uagtet dette maatte ske paa Sandhedens Bekostning, og hun forbød Sønnen paa det Strengeste at ytre et eneste ufordelagtigt Ord om Onkelen til den unge Brud. Denne Ordre var meget svær for Alexis at overholde, især da han uagtet sin Fordom fandt mere og mere Behag i

Agate. Under lysere Forhold vilde hun sikkert have følt stor Opmuntring i hans livlige Selskab, men den sidste Begivenhed havde kastet en før ukendt Alvor over hende, og syntes ikke alene at have gjort hende flere Aar ældre, men bragte hende ofte til at søge Ensomheden.

Omsider en Dag henad Aften ankom Brudgommen til Vilstrup. Den følgende Modtagelse fra Agates og hendes Faders Side var aldeles ikke istand til at forringe eller ødelægge hans udmærkede Humør. Han var lutter Elskværdighed mod Alle og uudtømmelig i at fortælle Anekdoter. Agate vidste ikke, hvad hun skulde dømme, kun følte hun sit Bryst saa underlig sammensnøret.

„Har Du haft Glæde af Patienten?“ spurgte Fru Otilie Broderen sagte.

„I høieste Grad. Verden vil forbauses over mine Jagttagelser, naar mit store Værk udkommer.“

Man gik fra Aftensbordet. I Havestuen stod en Kurv med Ferskener til Dessert. Holsted hviskede et Par Ord til Tjeneren. Denne kom lidt efter tilbage med to Flasker Vin.

„Den første Dag, jeg spiste Frokost i Hotellet i S., forlangte jeg en Flaske Tokayer. Til min Overraskelse bragte Opvarteren mig en Vin af første Kvalitet. Jeg erindrer aldrig at have smagt en saa ud-

mærket, hvorfor jeg kjøbte to Glaser til. Den ene vil jeg nu bede min kjære tilkommende Svigerfader om at modtage, den anden skænker jeg Dig, Dtilie."

Kammerraaden sad aldeles maalløs og forfærdet ved Tanken om den Uret, han havde gjort den store Naturforsker. Holsted forstod paa engang at indtage og imponere ham. Erløv ønskede at kunne prygle Opvarteren og bede Statsraaden om Tilgivelse. Holsted, der takket være Myren i denne Aften var i et overstrømmende Lune, drak sin Bruds, sin Søsters og Svigerfaders Skaal, men uden at hans Hoved i fjerneste Maade geraadede i en mistænkelig Tilstand. Alexis, der om muligt var den mest forundrede af dem Alle, svang lystig sit Glas, idet han foreslog, at man burde slutte Aftenen med at drikke Kjærlighedens Skaal. Med Tilbedelse saa han op til denne Guddom, som han nu erkjendte for at være almægtig, eftersom den endog havde udrettet Underværker hos hans Onkel.

Holsted lo poliøt og stødte sit Glas mod hans.

Imidlertid arbeidede Tankerne i Kammerraadens Hjerne. „Hvor havde Holsted været den første Eftermiddag? — Af hvilken Grund kom han hjem om Morgenens Klokken syv?"

„Følte De Dem vel, da De vaagnede hin ulykke-

lige Bryllupsdags Morgen?" spurgte han pludselig, „eller paakom Ildsbefindendet Dem om Natten?"

„Min Søn var noget urolig," lød Holsted's Svar. „Ved Daggrø, medens alle Andre sov i Hotellet, stod jeg op og gik ud."

Erløv aandede lettere. Hans tilkommende Svigersøn havde følt en begyndende Upasselighed, hvilken han haabede at forjage ved en Morgentur. Han havde ofte været i S., hvad var da naturligere end at han havde Bekjendte der, hos hvem han fordrev den første lange Eftermiddag.

„Skulle vi nu med det Samme fastsætte Brylluppet," tog Holsted Ordet. „Tror Du, gode Dtilie, at kunne ordne Alt i Løbet af et Par Dage?"

„Fra min Side skal der ingen Hindring være," svarede hun skyndsomt.

Erløv reiste sig.

„Lad os tale nærmere om den Sag i Morgen. Godnat, min bedste Frue."

Kammerraaden hastede op paa sit Værelse og bad Forsynet om at sende Arngrim snarest mulig tilbage. Hans Ønske blev opfyldt. Den følgende Dag ved Frokosttid rullede Forvalterens Vogn ind i Gaarden. Erløv foer ham imøde.

„Brillante Tidender," lød Arngrims hvissende Svar paa Kammerraadens hemmelige Tegn.

De to Venner luffede sig inde.

„Fortæl, fortæl!”

„Først søgte jeg Lægen. Statsraadens Helbreds-tilstand er upaaflagelig, hans Konstitution udmærket. Han sætter Pris paa Bordets Glæder, men er alligevel meget omhyggelig for sin Sundhed. I Løbet af de sidste fem Aar har han haft et Svimmelheds Anfald, som alene var begrundet i Mangel paa Motion.”

„Arngrim, jeg har gjort ham Uret. Vinen — men lad mig først høre videre.”

„Hvad hans moralske Vandel angaar, er der Intet, som kan forhindre et Ægteskab. Hans pæfunicære Omstændigheder synes gode. Statsraaden eier og beboer et meget rummeligt, men noget ensomt beliggende Sted omtrent en Fjerdingvei fra Hovedstaden, han holder flere Fjolf og har altid en Vogn staaende til sin Afbenyttelse. Aagtet han ofte skal have laant betydelige Summer til sine mange Reiser, siges der, at han altid punktlig tilbagebetaler dem. Med Hensyn til Karakteren er Holsted noget sær, men Herregud —”

„Hvad det angaar, har Eligt aldeles Intet at betyde. Vi To ere ogsaa lidt egne, og dog ere vi meget respektable Mænd. Min Kone var særdeles lykkelig i sin Ægtestand.”

Erløv betroede nu Arngrim, hvad der var hændet, hvorefter han begav sig ind til Datteren.

Agate lyttede til hans Beretninger med en blandet Følelse, som hun ikke selv vidste at udtolke. Holsted havde i disse Dage vist sig fra en aldeles ny og elskværdig Side, Fru Hilton udtømte sig vedvarende i Lovtaler over ham, Faderen og Arngrim istemte nu disse, og den Eneste, der kunde og ønskede at sige Agate Sandheden, havde man paa det Strengeste paabudt Tavshed, og selv han var nær ved at tro, at Kjærligheden virkelig havde haft en forædlende Indflydelse paa Onkelen.

„Naar Du ikke bliver lykkelig med Holsted,“ sluttede Faderen sin Tale, „saa er det udelukkende Din egen Skyld. Du maa erindre, at han er en Lærd, en ældre Mand, og Du et uforstandigt Barn, derfor maa Du finde Dig i hans smaa Særheder og Egenheder, selv om de kunne forekomme Dig noget besynderlige.“

Agates Skjæbne var saaledes afgjort.

Tre Dage efter fandt Brylluppet Sted. Solen skinnede paa Høitidsdagen, Gæsterne mødte atter i straalende Toiletter, Præstens Tale var en komplet Lovsang over Brudens og Brudgommens, samt deres nærmeste Slægninges mageløse Egenskaber og Fuldkommenheder, Frokosten kunde tilfredsstille den mest

fræsne Gane, Skaalerne vare Supplementer til Præstens Tale, og Champagnen sprudlede. Fru Hilton var lykkelig, Erløv ikke mindre, da han omfavnede sin Datter, Etatsraadinden, Holsted syntes vel tilfreds med at være indtraadt i Ægtestanden og det ungdomsfriske Smil saas igjen om Brudens Læber. Staffels Agate! I sin uskyldige Tillidsfuldhed troede hun ikke mere, at dette Smil kun skulde have en saa kort Levetid. Hun anede ikke, at den Nigdom, som hun kun satte saa lidt Pris paa, havde bragt Egenfjærligheden til at fæste sit Blik paa hende, for med koldt Overlæg at drage hende ind i et ulykkeligt Ægteskabs bundløse Fortvivlelse.

Dagen efter finde vi de Nygifte i deres eget Hjem, hvis indvendige elegante Udstyrelse næsten forbavsede Agate, og bødede paa Stedets skumle Udseende samt lidet tiltalende Beliggenhed. Efter at Brudegaverne vare blevne beundrede, bød Holsted sin unge Hustru Armen for at føre hende ind i hans Helligdom. Denne bestod af et Arbeidsværelse, hvis Bægge vare skjulte af Reoler med videnskabelige, kostbart indbundne Bøger. Ved Vinduet stod et Skrivebord og et Par Armstole, betrukne med Silkebrokade, midt paa Gulvet en Chaiselonge foran et rundt Marmorbord, bedækket med Papirer. Ved Siden af dette Værelse var et Kabinet, med store

Glasffabe paa hvis Hylde tørrede Insekter saas
 firligt paa Rad, et Museum i Miniatur. Umiddel-
 bart op dertil stødte Holsted's Laboratorium. Alle
 disse Bærelser vendte ud. til en Have, som var om-
 given af en høi Mur. Vinduesruderne vare meget
 store, beregnede paa at Dagslyset klart kunde falde
 ind igjennem dem. Fra Rabinettet førte en Glasdør
 ind til et Slags Drivhus. Dette var ikke bestemt
 til at opflække Planter, ihvorvel der ogsaa fandtes
 saadanne deri, men indrettet til at afgive et Op-
 holdsted for Insekter, som egentlig havde hjemme i
 de tropiske Lande. Den lille Glashal blev om Vin-
 teren opvarmet ved indlagte Rør. Et tæt Gaze-
 næt var spændt under Loftet, hvis Ruder bleve aab-
 nede uden at de smaa Beboere af hvilke mange
 færdedes frit omkring kunde forlade deres Fængsel.

Agate stirrede nysgjerrig ind i denne besynder-
 lige Hal. Solstraalerne beskinne nogle emaillede
 Torbister, Glansbiller, store blaa Sommerfugle og
 andre flyvende Smaaafabninger med ligesom Sølv-
 flors Binger. Et lille Billede af den tropiske Insekt-
 verden fremstillede sig for første Gang for den unge
 Kvindes Blik. Hun studsede over den Farvepragt,
 som endog gjør Blomsternes tilskamme, og hvis vid-
 underlig glødende Tone og rige Afverling hun al-
 drig før havde kjendt, men Side om Side med disse

små Skønheder saas hæslige frybende Skabninger, paa flere Tommers Længde, hvis Berøring vilde bringe hende til at gys. Holsted aabnede Døren, men Agate vægrede sig ved at træde nærmere. Han rynkede Panden og trak hende ind med sig.

Midt i Hallen hævede Loftet sig som en Kuppel. Under denne stod et fire Alen høit hvidt Bortræ, hvis Grene vare fuldstændig bedækkede med et tommetykt Bortlag.

Paa Agates Spørgsmaal forklarede Holsted:

„Dette Træ stammer fra Provindsen Szchuan i Kina. I Marts Maaned, naar Træet begynder at skyde fine Skud, blive Eggene af det Insekt, der frembringer Boret, indsvøbte i de unge Blade og hængte paa Træet. Larverne komme da frem bedækkede med hvide Dun og et fjeragtigt Bedhæng, der er den begyndende Bortassondring. Bladene ernære Dyrene, som i en saa talrig Mængde bedække Grenene, at disse se aldeles hvide ud. Nu have Larverne antaget sine Puppestikkelse og indhyllet sig i sine hvide Bortsvøb, som ere de eneste, Du for Diebliffet kan se. Vil man drage Nytte af Produktet, maa Grenene kappes, og Boret tilberedes ved Røgning. Jeg har selv gjort et Forsøg, om denne Frembringelse er fuldstændig god og velskaffet, hvilket den har vist sig at være. Af Boret har jeg ladet

danne smaa Nips-gjenstande, af hvilke jeg vil forære Dig nogle."

Medens Agate stod hensejket i Betragtning af Træet, hentede han et Par Borkurve og lignende Gjenstande, hvortil han havde anvendt Farvestoffer ydede af Insekter. Agate udbrød i barnlig Beundring. Hendes Glæde løsne pludselig hans Tunge.

"Nu Du kan forstaa, hvilket uhyre interessant Studium Insekterne afgive, er jeg sikker paa, Du vil være saa fornuftig at indse, at det var mig umuligt at løsrive mig fra en Myrepatient, der havde mistet sine to Jølehorn, og som jeg fandt Aftenen før vort Bryllup første Gang var bestemt."

Agate vilde neppe tro sine Øren.

"Hvorledes, Du var ikke syg?"

"Nei, min Pige. Det var et taabeligt Paaskud af min Søster. Jeg skal fortælle Dig Sandheden."

Holsted meddelte hende nu Alt.

Agate blegnede. Taarerne truede med at bryde frem. Aldrig havde hun følt sig saa ydmyget og sjæleangst. Erindringen om Guldsmeden og Bien dukkede atter op hos hende. Hun vidste nu, hvad hun selv havde at vente. Dertil greb en dyb Sorg hende over at Fru Hilton, til hvem hun næsten havde fattet en datterlig Kjærlighed og Tillid, ogsaa havde

ført hende bag Lyset, og i Forening med hendes Brudgom spilt en saa nedværdigende Komædie.

Holsted saa hendes forandrede Stemning. Et Bredeslyn foer ud af hans Øie, men han beherskede sig. Hun vilde forlade Drivhuset. Han holdt hende tilbage. Paa en Buss sad en Oldenborre lænket med en Silketraad om Benet. Holsted tog Fangen, og bar den forsigtig ind i sit Laboratorium, idet han opfordrede Agate til at følge sig. Han lod hende tage Plads ved Vinduet, satte sig ved Siden af hende og tøjrede Oldenborren.

„Betragt dens brune Dragt. Har Du set en smukkere Farve end den, dette fløielsagtige Stof er i Besiddelse af?“

Hun tav. Hendes Ægtefælle havde ikke et eneste fjærligt Ord at sige hende, uagtet han saa, hvor dybt krænkelse og saaret hun følte sig. Han havde kun en Tanke, sine egne Interesser.

Holsted rakte hende et Mikroskop. Derefter hævede han med en Skalpel forsigtig og med let Haand de smaa Blade, hvoraf Oldenborrens Vinger bestaa.

„Maa man ikke blive greben af Beundring ved Synet af disse besynderlige Tegninger?“ tog han Ordet. „Nogle finde, at de minde om orientalske Sprogalfabeter. Hvilken Formrigdom, hvilken Mystik

synes de ikke at være Vidnesbyrd om! Man skulde mene at kunne læse de vidunderligste Hemmeligheder af disse uforstaaelige Skrifttegn. Skal jeg sige Dig, hvem der har formaaet at tolke dem? — Den første Luftskipper. Disse Hieroglyfer ere Rør, hvorigjennem Luften kommer ind i Vingerne og udspænder dem til Flugten."

Havde Agate været ældre og havt mere Erfaring, vilde hun have forstaaet, at hendes ægteskabelige Lykke tildels ahang af, hvorvidt hun kunde dele sin Ægtefælles Interesser, og leve sig ind i den Verden, som udelukkende optog ham. Hun vilde for længe siden have indset, at hun aldrig var istand til at rivalisere med hans Kjærlighed til hans Videnskab, og med Taalmod søgt at finde sig i det Uforanderlige, men Agates Ungdom var i dette Dieblif en Ulykke for hende. Hendes Skinsyge faldt paa de uskyldige Insekter. Hun hadede næsten denne lille Oldenborre, hvis urolige, ængstelige Sprællen viste, hvor lidt Glæde den følte over at være Gjenstand for Beundring. Istedetfor at bestræbe sig for at overvinde sig selv, lagde Agate hastig Mikroskopet, vendte Hovedet og tav med sammenpressede Læber, idet hun med Møie tilbageholdt sine Taarer.

Holsted betragtede hende et Dieblif med rynkede Bryn, derpaa reiste han sig og bragte igjen Arre-

stanten ind i Glashallen. Hendes Udfærd havde vaakt en drillende Ondskab i hans Sjæl.

„Siden det Skjønne ikke er istand til at fængsle Dig,” tog han atter Ordet, da han kom tilbage, „vil jeg indskrænke mig til at vise Dig Lokaliteterne i det Hjem, som Du i Fremtiden skal dele med mig. Lad os begive os ud i Haven.”

Denne var ikke stor. Gangene vare omhyggelig revne, hist og her under et løvrigt Træ stode sirlige Bænke, men Agate opdagede strax, at de fleste mindre Planter havde et sygeligt Udseende.

„Du maa have en daarlig Gartner,” ytrede hun.

„Langtfra. Han tilfredsstiller tværtimod mine For-
dringer, og forstaar endog under mine Fraværelser alene at passe Drivhuset, men Du kan ikke regne disse Buskes elendige Udseende. Hvis Du betragter dem nærmere, vil Du opdage, at de ere ødelagte af Insekter. Det hører ogsaa til en Naturforskers Opgave at iagttage, hvilke Arter der ere skadelige for Vegetationen, og hvorledes Sligt kan forebygges og afhjælpes. Jeg lader ofte syge Planter bringe hertil.”

Agate havde glædet sig til denne Have, der nu fremstillede sig for hende som et Hospital. Altsaa turde hun ikke engang sætte de smukke Blomster der-
ned, som hun havde faaet fra sit Barndoms Hjem, af Frygt for den dræbende Smitte. Hun syntes

at denne Have mindede om Døden, eftersom det Nyttige i Holsted's Studium undgik hendes Opmærksomhed. For hendes Blik var det kun Tilintetgjørelsen, der fremstillede sig i dens uhyggelige Bederstyggelighed.

I et Hjørne var opført et lille Aflukke af Murværk. Holsted aabnede Døren. I det tomme, mørke Rum var Intet at se. Han traadte ind, tændte en Lygte og lukkede Døren efter dem.

„Her vil jeg forestille Dig Insekterne som „Natens Sønner“. Disse Dyr have ogsaa deres Søn og Hviletimer, men ikke paa bestemte Tider, med Undtagelse af deres lange Vinterdvale.“

Han hævede Lyset. En Flagermus foer imod ham med sine store Vinger og truede med at slukke det. Edderkopper spandt op og ned i tykke Traade, Firben myldrede frem og tilbage i Sprækkerne. En fordærvet Dunst opsteg fra et Kar fyldt med Vand, der syntes at være i en forraadnet Tilstand.

Holsted pegede paa det.

„Utallige usynlige Væsener arbeide heri. Forraadnelsen er Tegn paa Livets Begyndelse. Om kort Tid vil Vandet atter være klart. Ser Du denne tykke, mosbedækte Træstamme? Den afgiver Boliger for Tusinder af smaa Indvaanere, som alene med deres naturlige Arbeidsredskaber forstaa at udhule Gange og Værelser til Afbenyttelse for dem selv

og deres Afkom. Insektet er Mørkets Barn. Gjen-
nem skjulte, ubekjendte Steder bryder det sin Vej
indtil det naar sit Maal."

Der var Noget i Holsted's Ord og Tone, der
paa en besynderlig Maade slog Agate. En Gysen
greb hende. Hun saa paa ham med et sky, for-
færdet Blik. Han selv forekom hende i dette Nie-
blik som en Mørkets Søn, der stod iblandt sine
Undersaatter. Hendes gamle Barndoms Tro opsteg
hos hende, "at Gud havde skabt Mennesket, men
Djævelen Insektet." Det forekom hende, at Mør-
kets Aander omsnoede hende i dette uhyggelige Rum
med dets lidet tiltalende Beboere. Hun rev Døren
op og styrtede ud, men den nervøse Sitren havde
bemægtiget sig hende saa stærkt, at hun sank ned
paa en Bænk. Dagen var gaaet til Hvile, og
Aftenen kastede sin brede Ræmpeskjgge over den halve
Del af vor Klobe, som ikke engang blev belyst af
den store Himmellampe. Jordens kolde Aande lagde
sig over hendes Bryst, der allerede var gjennemisnet
af Fortvivlelsen. Tanken lammedes af den paa
engang barnagtige og fremsynede Skræk, som over-
vældede hende.

En halv Time forløb.

"Sidder Du der, Agate. Jeg troede Du var
gaaet ind. Luften er fugtig i Aften."

Holsted vilde tage hendes Haand, men hun trak den tilbage, idet hun hastig reiste sig. Gangen førte forbi Glashallen. Agate standsede studsende. Utalige Ildfunkler glimrede og bevægede sig derinde, som gækkende Lygtemænd."

"Hvad er Alt dette?" udbrød hun.

"Mine Insekter illuminere til Ære for os, og tænde deres Bryllupsblus. Ser Du disse Flammer, der ligne vandrende Blaaly, disse flyvende Ildatomer, som ere svage og smaa lig blinkende Guldstøvgran, og atter et Dieblis efter ligne fulørte bengalske Blus? Alt dette er frembragt af lysende Orme, Glansbiller og andre Insekt-Arter. Her er en Dør til Drivhuset, kom, lad os gaa derind."

Han vilde lægge sin Arm om hendes Liv og drage hende med sig, men det besynderlige, fantastiske Skue havde end mere ophidset Agates Indbildningskraft. Disse koglende Ildgnister forekom hende som en Fremtoning af usynlige, rædselsfulde Væsener.

"Nei, nei," udbrød hun, "ikke for Alt i Verden."

Hun løb afsted, indtil hun naaede sit eget Værelse, et lille Kabinet, der var udstyret med Grin-dringer fra hendes Barndoms Hjem. Her sank hun paa Knæ, skjulte sit Hoved i Sofapuderne og udbrød i en næsten frampagtig Hullen.

„O min Gud! Hvorledes skal jeg udholde at leve hele mit Liv sammen med denne Mand?“

Holsted havde langsomt fulgt efter hende. Han blev staaende i Dagligværelset, hvor Lampen var tændt, og saa hende ile ind i Kabinettet. Et spottende Smil leirede sig om hans Læber „Det lader til, at jeg er bleven lyksaliggjort med den taabeligste af alle kvindelige Taaber,“ var hans Tanke.

9.

Holsted havde neppe faaet Visshed om den rige Brud, før han hastig anskaffede egen Ekvipage. De to Ægtefæller kjørte daglig ved hinandens Side, aflagde Visiter og modtog Indbydelser, tilsyneladende lykkelige, medens en indre Kløft adskilte deres Hjerter og Sjæle. I Hjemmet var hans Adfærd kold og overlegen, hendes sorgfuld og indesluttet.

Agates af Naturen venlige Sind vandt dog omsider Overhaand. Hun sagde sig selv, at hendes Angst maaske havde været barnagtig, at hendes Adfærd havde vaakt hans Brede og at det ikke nyttede længere at tænke paa Bryllupshistorien. En Formiddag bad hun Holsted om at vise sig hans Musæum. Forundret saa han paa sin Hustru. Det venlige Smil, der klædte hende saa godt, snævede

atter om hendes Læber. Glasdørene bleve aabnede, og i to Timer var Agate den taalmodigste og mest agtpaagivende af alle Tilhørere. Holsted fremviste med Glæde sine Skatte. Blandt andet fremtog han en Kiste, hvori der laa et lille Maleri indfattet i en Ramme af hvidt papier maché. Billedet forestillede en deilig Kvinde, som efter hendes Dragt at dømme maatte have levet i det firtende Aarhundrede. Maleriet selv var et Mesterværk, Stoffet, paa hvilket det var udført flart, men dog tæt og fint.

„Jeg har kjøbt dette Billede paa en af mine Reiser,” forklarede Holsted, „veed Du, hvem der har fabrikeret det gennemsigtige Tøi, hvorpaa det er malet? — En tropisk Edderkop.”

„Men det er jo en Umulighed!”

„Aldeles ikke. Den sydlandske Edderkops Bæv er besynderlig tæt og stærk. I mit Drivhus har jeg et Exemplar fra Schweiz.”

En stærk Ringning afbrød Samtalen. Velbekjendte Stemmer lode i Korridoren. Agate løb ud og kastede sig i Armene paa den gamle Kammeraad.

„Her har Du mig og Arngrim. Vi blive kun et Par Dage hos Dig, men jeg maatte dog se Dig i Dit eget Hjem. Og her har Du en tredie Ven,

Din egen kjære Nattergal, som vi have bragt ind med i dens Bur, for at glæde min lille Pige."

Holsted kom nu til og bød Gæsterne velkommen. De to Venner fandt, at Huset var udstyret med kongelig Pragt. Et saadant Hjem maatte være Topmaalet af Lykke for en Kvinde. Ved Synet af Haven, Drivhuset og det mørke Aflukke rystede de lidt paa Hovederne og skottede til hinanden, men Sligt hørte nu med til Holsteds Studium.

Agate havde imidlertid aabnet Buret for sin lille bevingede Legekammerat, som fløj ud og tog Plads paa hendes Skulder, uden at ængstes over hendes Kjærtegn. Derpaa satte hun den atter forsigtig ind, og ilede med at ordne et Festmaaltid. Erløv var henrykt over at se sin Datter som Husmoder, Holsted gav paa engang den kjærlige Egtefælle og behagelige Selskabsmands Rolle, Arngrim drak paany Vin med ham, strakte sig i de magelige Lænestole og sad ved Etatsraadens Side i den stadselige Ekvipage.

„Erløv, Du er en misundelsesværdig Fader. Tak Din Gud, at det Bryllup ikke gik overstyr."

„Arngrim, Du har Ret, jeg takker Himlen og Dig," saaledes lød de to Venners Samtale da de atter førte ad Jernveien til deres Hjem.

Det var en smuk, men kold Septemberdag. Hol-

sted og hans unge Hustru vare tagne ud paa Strandveien til en Fødselsdags-Gratulation. Gartneren var isærd med at ordne Driuhuset. Han vandede Blanterne, rev Ufrudtet op og sørgede for Føde til Insekterne. Uagtet han ellers røgtede sit Hverv med stor Omhu, gjorde han sig dog denne Gang skyldig i en Uforsigtighed, idet han et Dieblif lod Døren, som førte ud til Haven, staa paa Klem. Medens han beskar en Vært, indfandt en farlig Gæst sig langsomt og lydløst. En stor Skrubbudse vraltede ind gjennem den smalle Sprække, og skjulte sin tykke, gulgraa Krop under en Busk. Den var øiensynlig mæt af den rigelige Føde, som Haven afgav for den, og syntes nu i magelig Velbehagelighed at fryde sig over Driuhusets lune Temperatur. Gartneren havde imidlertid besørget sin Gjerning, gik ud og lukkede Døren. Før han laasede den, betænkte han sig et Dieblif. Luften derinde havde forekommet ham beklumret. Solen stod paa hele Formiddagen, han turde altsaa godt aabne et Vindue. Med en Jernfrog skød han en lille Rude op paa Glasetaget over det Natteldugs-Net, hvorefter han forspiede sig bort.

Paa samme Tid hang Stupigen Nattergalens Bur ind i Agates Kabinet. Den lille Dør til Fuglens Baaning var lukket til, men da Messingfrogen

ikke sad paa, var Pigen neppe gaaet, før den sprang op. Den bevingede Beboer, der var vant til at forlade sit Fængsel, hoppede hurtig ud og hen i det aabne Vindue. „Hvor Solen skinner deiligt, hvor jeg er fri og glad,“ sang den med sin vidunderlige Stemme, hævede sine Binger og svingede sig om Hjørnet af Stedet og op paa Drivhusets Tag. Her satte den sig, afvænt som den var med at flyve, og saa sig tavst og fornøiet omkring. „Halleluja, Halleluja!“ tonedet det atter fra dens lille Strube. Da kom der et heftigt Vindstød efterfulgt af flere og rystede dens lette Fjerpels. „Uh! her er koldt ude,“ tænkte den og kiggede ned i Drivhuset gennem et Hul, som Vinden havde revet i Netteldugen ved at løsne et Hjørne. „Hvilken yndig Have, den vil jeg smutte ind i.“

Fornøiet fløi Rattergalen omkring i Drivhuset. Ofte standsede den, lagde Hovedet paa Siden og betragtede betænksomt dets krybende Beboere. „Det var en indbydende Steg, men jeg maa være yderst maadeholden og iagttage en stræng Diæt, ellers fordærver jeg min Stemme,“ tænkte den lille Sanger.

Imidlertid var Skrubtudsens vraltet frem og havde taget Sæde under en Busk, idet den med opspilet Mund uafbrudt stirrede paa en Gjenstand ovenover den. I Vestibulen af sit Hus sad den velnærede Fru

Edderkop, af Fødsel en Schweizerinde, og soledé sig behageligt. Hendes musikalske Dre frydede sig over Nattergalens Sang, medens hendes otte Dine spejdede efter en Flue. Hendes Bolig hang ved Busten i et Par Traade af eget Spind og bestod i et Jndelukke bag det aabne Rum, Alt forfærdiget af en tæt hvid Bæv. Da faldt hendes Blik ind i Skrubbudsens Dine. Fru Edderkop følte en pludselig Svimmelhed. Hun forstod ikke den magiske Tiltrækningskraft, som disse Dine havde for hende, men tilsidst kunde hun ikke længere modstaa. Hun steg ud af sin Bolig og paa sit selvavede Tor spandt hun ned i den sorte Grav, Skrubbudsens aabne Gab.

I ærbødig Afstand sad Hr. Edderkop og var Vidne til sin Hustrus dødelige Afgang, medens Skrubbudsen tyggende vraltede tilbage til sin først udsæte Plads. Nattergalen fløi nu hen til Busten og fik Die paa Enkemanden, men Synet af ham fristede den ikke, dog blev dens ene Fod indviklet i Bæven. Med et stærkt Ryk rev den sig løs og fløi opad. Den rædselslagne Edderkop styrtede til Jorden samtidig med hele Spindelbævehuset.

Døren bliver aabnet, og Holsted træder ind. Den Første, der tiltrækker sig hans Opmærksomhed er den uskyldige Nattergal. Hans Ansigt formørkes, en Ed undslipper hans Læber. Forsynet med en

Loupe og to Par Briller begynder den forbitrede Naturforsker sine Undersøgelser.

„Den har spist min Edderkop, mit mageløse Exemplar, ødelagt Huset, og her ligger Magen besvimet maaske død af Skræk,“ udbryder han høit.

Lillidssfuld fløi Nattergalen hen og vilde sætte sig paa hans Skulder, men den rasende Lærde greb den, knugede dens lille Strube sammen og kastede den kvalt til Jorden.

Agate kom grædesfærdig løbende ind i Drivhuset.

„Holsted, Du veed ikke, hvor jeg er bedrøvet, min søde lille Nattergal er fløiet bort.“

Hun ser sin ophidsede Ægtefælle staa foran den døde Fugl. Med et Forsærdelsesudraab griber hun den, medens Holsted fortæller hende om dens formodede Brøde.

„Du har kvalt den?“

Agates Blik udtrykte Rædsel og Afsky. Hun trykker Fuglen til sit Bryst, iler bort og lukker sig inde i sit Kabinet. Holsted ændser ikke hendes Ord eller Tanter, han har kun Øie for den besvimede Edderkop, som han løfter op og sætter paa Busken.

To Timer forløb. Holsted maatte nyde Middagsmaaltidet ene, hvorefter han begav sig tilbage til Drivhuset for at se til Edderkoppens Befindende. Han studser. Under Busken sidder Skrubtudsen med

opspilede Dine og Mund for at lokke Enkemanden. Sandheden staar pludselig for Holsted. Han har dræbt en Uskyldig. Den stakkels Nattergal har mistet sit Liv for Skrubbudsens Herrefunster. Om han virkelig følte Samvittighedsnag, tør vi ikke med Visshed paastaa, men Misgjerningen, som han har øvet mod den arme Fugl, havde været en Afleder for hans overstrømmende Hestighed. Den rette Skyldige slap med at blive kastet ud af Døren, og Gartneren fik en Advarsel, som han ikke stod i Fare for at glemme.

Imidlertid var det ikke overensstemmende med Holsted's Karakter at tilstaa, at ham kunde begaa en Feiltagelse. Fuglens Død var han ubehagelig, især paa Grund af Agates Sorg, han skammede sig i Hjertet over sin Adfærd, men vilde mindst af Alt bekjende Sandheden. Omsider besluttede han sig dog til at banke paa Agates Dør. Hun lukkede op.

„Græd nu ikke mere, jeg skal forcere Dig en anden Nattergal.“

Han vilde kjærtegne hende, men hun stødte hans Haand fra sig.

„Nei Tak, herefter skal Buret staa tomt. I dette Hjem kan hverken Fugle eller Blomster være sikre paa deres Liv. Jeg har ligeledes idag opdaget, at Insekterne have ødelagt en af mine smukkeste Planter's Livskraft.“

Der var en bitter Smerte i Agates Ord, som irriterede Holsted.

„Kan Du eller jeg stride mod Naturens Lov, der byder, at den skal fortære sig selv? Den Enes Død er den Andens Liv.“

„Naar Du taler saaledes, hvorledes kan Du da forsvare at have dræbt min Rattergal? — Vidste Du ikke, at det vilde volde mig Sorg?“

„Det tænkte jeg ikke paa.“

Agate tav. Hvad nyttede Bebreidelser. Ved hver en lille Anledning blottede Holsted sin egenfjærlige, følelseløse Sjæl. Agate var endnu at betragte som et Barn, derfor gjorde netop de mindre Sorger og Begivenheder størst Indtryk paa hende. Om hun havde hørt, at hendes Ægtefælle havde dræbt et Menneske, kunde han neppe i dette Dieblif have staaet i et mørkere Lys i hendes Dine. Holsted gennemskuede hende tildels og forlod Bærelset ærgerlig og utilfreds.

Næste Formiddag nægtede hun at ledsage ham paa deres sædvanlige Kjøretur. Med forgrædte Dine sad hun og stirrede paa den døde Fugl, men hendes Sorg var nu ikke alene Barnets, det var den unge Kvindes, der sørgede over sin haabløse Fremtid. Det anede hende, at den Rædsel, hun

allerede flere Gange havde følt for Holsted, vilde tiltage ved det daglige Samliv med ham.

„Min Gud,” sukede hun, „med raa Haand har han dræbt min lille Yndlingsfugl, saaledes vil han ogsaa kvæle enhver Følelse i min Sjæl for ham. Hvor jeg var lykkelig og sorgfri i mit Barndoms Hjem, jeg kunde misunde enhver ung Pige, som er fri og ubunden.“

Hun ønskede at kunne flygte fra sin Ægtefælles Hus til Faderens Bolig, men hun vidste, at dens Dør vilde være lukket for hende. Faderen og hans Faktotum vilde, at hun skulde være lykkelig i sit Ægteskab.

En Bogn holdt for Døren. Hun hørte Fodtrin paa Trappen og en ungdommelig Herrestemme.

„God Dag. Mange Hilsener fra Moder, nu skal jeg igjen i mit vante Vinterkvarter,” saaledes lød Alexis's lille Tale, da han traadte ind til Agate.

„God Dag og Velkommen.“

„Hvad er dette? Her ligger jo en død Rattergal, og De har grædt.“

Agate tav, men Taarerne truede med at bryde frem.

Alexis saa opmærksom paa hende. Begrundet paa hans Kjendskab til Onkelens Karakter faldt Sandheden ham ind.

„Jeg har altid havt et besynderligt Held med at gjætte Gaader. Denne lille Fugl har bestemt forvildet sig ind i Insektdepartementet her i Huset?“

„Ja. Det var min Legekammerat. Den var saa kjælen og tam. Igaar, medens vi vare fraværende, kom den ind i Driohuset“ —

„I Driohuset!“ Alexis slog Hænderne sammen. „Ikke for meget vilde jeg have været her, da Onkel Peter gjorde den Opdagelse. De behøver ikke at fortælle mere. Den blev naturligvis grebet i et Mord og maatte bøde med sit Liv. Staffels lille Dyr! — Svar mig paa en Ting, som jeg ofte har tænkt paa, har De ogsaa Insektsympathi?“

„Nei, tværtimod.“

„Himlen være lovet, saa er der dog nu et Menneske her i Huset, med hvem jeg kan tale. De veed ikke, hvor dette Hjem før har været mig utaaleligt. — Men jeg synes, De skylder Rattergalen, at vise den den sidste Ære, saa ofte den har sunget for Dem.“

„Ja, lad os begrave den. Vil De hjælpe mig?“

„Gjerne.“

Fuglen blev lagt i en firlig Kiste og bragt ned i Haven, hvor Alexis gravede en lille Grav. En stor Konkylie blev lagt over den som Gravsten. Alexis og Agate begave sig atter tilbage til Huset.

Hans Medfølelse gjorde Indtryk paa hende. Ved den lille Kjærlighedsfugls Grav var der spiret en frisk og liflig Venskabsblomst frem i deres Hjerter. Alexis Hiltons Komme gjorde pludselig Hjemmet lysere for hende og syntes at skyde de mørke Tanker bort, hun havde fundet en Ven, som forstod hende. Da Holsted kom hjem, fandt han dem i en livlig Samtale med hinanden.

Samme Dags Eftermiddag opdagede han Konfylien i Haven. Paa hans Spørgsmaal svarede Gartneren, at Fruen og den unge Herre havde begravet Nattergalen. Blodet skød op i Holstedes Kinder. Da han igjen traadte ind i Dagligværelset, kastede han et ondskabssuldt Blik paa Hustruen og Søstersønnen. For stolt til at henvende noget Ord angaaende det Skete til dem, voxede hans Brede ved Tanken om, at Agate skulde have fundet en Fortrolig. Enhver Ytring mellem dem blev Gjenstand for hans Mistanke, da han var overbevist om, at de vare enige i at dadle ham. Hans Klogskab bød ham at beherske sig, men hans sande Sindstemning sporedes snart i den spottende, bydende og overlegne Tone, han antog i Særdeleshed mod Agate, hvis mindste Ønsker han fra nu af følte en Glæde i at modsætte sig.

Alexis tilbragte kun faa Timer om Dagen i Onfelen's Hjem. Han havde mange Venner, besøgte Landbohøjskolen, tog Sprogundervisninger og maatte finde sig i at studere Entomologien under Statsraadens Veiledning. Disse Timer vare hans daglige Kvaler.

Agate saa ham sjeldent uden i Holsted's Nærværelse, men det unge Menneske opdagede strax, hvor ulykkelig hun følte sig. Moderen havde fortalt ham om den betydelige Medgift, Kammeraadens Datter havde bragt hendes Broder, og han kunde ikke mere tvivle om, af hvilken Grund Onfelen var indtraadt i Ægtestanden. Med ungdommelig Ijsindethed pønsede han paa, hvorledes han skulde hjælpe Agate da han oprørtes ved at være Vidne til den Ulykke, som Onfelen kastede over hendes Liv, og som aldeles kuede hendes Sjæl. Først og fremmest vilde han aabne hendes Dine. Historien med Edderkoppen indgav ham en Ide.

Kort efter hans Ankomst til Hovedstaden havde Agate og han paa Grund af det nære Familiebaand besluttet at bortkaste det ceremonielle De, og da hun fandt, at Tantetitlen lød komisk fra et voxent Menneskes Læber overfor hende, havde hun an-

modet ham om at falde sig ved Fornavn. Forholdet mellem dem var hjerteligt og naturligt, hans Følelser overfor Onkelens Hustru af en ren broderlig Karakter. Derksom dette ikke havde været Tilfældet, havde hans Nærværelse i Huset været farlig for Agate, der undertiden i sin Sjæls Jnderste anstillede Sammenligninger mellem hendes Ægtefælle og Neeven, hvilke altid fremkaldte et smerteligt Suk.

En Formiddag kom Alexis en Time tidligere end sædvanlig fra Landbohøjskolen. Holsted var i sit Arbeidsværelse, Agate i Dagligstuen, beskæftiget med et Haandarbeide.

Alexis tog Plads i en Lænestol overfor hende.

„Jeg har tænkt paa Noget med Hensyn til Dig og Onkel Peter,“ begyndte han. „Tilstanden i Ederes Ægteskab er aldeles uudholdelig. Onkel Peter kan kun elske Insekter. Du er hans Hustru, selvfølgelig har Du intet Bedre at gjøre end i det Mindste overfor ham, at bringe Din menneskelige Sjæl ned paa Insektsjælernes Standpunkt.“

„Hvorledes?“

Agate saa forundret paa ham.

„Den afdøde Fru Edderkop var en af Dine farligste Rivalinder. Studeer hendes Karakter, tag Exempel af hende. Egenfjærlig, beregnende, forsigtig og snu. Du er ikke i Besiddelse af en eneste

af disse for Onkel Peter saa sympathetiske Egenskaber. Kjender Du Edderkoppens huslige Liv?"

„Nei.“

„Saa hør da. Fruen, der har fuld Bevidsthed om sin Magt, holder altid sin Husbond i en ærbødig Underdanigheds Tilstand. Hun er tyrannisk endog grusom, han har den samme Karakter, men overfor hende er han ydmyg og under Maget.“

Agate smilede.

„Hvilket elskværdigt Par. Det værste er, at jeg ikke besidder Fru Edderkops Selvfølelse, men maa erkjende min lærde Husbonds Overlegenhed.“

„I en Entomologs Dine er Du upaatvivlelig af en beklagelsesværdig Uvidenhed, men — havde en fattig Pige, som kun var rig paa Kundskaber, kunnet været istand til at fængsle Onkel Peter?“

Et Tankelyn slog ned i Agates Sjæl. I hendes ydmyge Uskyldighed havde hun ofte forundret sig over, hvad der kunde bringe den lærde Naturforsker til at vælge hende til sin Hustru, da hun vidste, hvor høit han skattede Mand og Kundskaber saavel hos Mænd som hos Kvinder. Alexis Hiltons Ord havde løst Gaaden. Nu tvivlede hun ikke mere om, at han aldrig havde haft den ringeste Kjærlighed til hende. En stærk Rødme farvede hendes Kinder.

„Lad os ikke tale mere om denne Sag.“

„Tilgiv, Agate, dersom jeg har været for fremfusende med at sige min Mening. Ræk mig Din Haand til Tegn paa, at Du ikke er vred paa mig.“

Hendes Hjerte drev hende til at opfylde hans Bøn. Hun vidste, at hendes Ægtefælles Karakter og Adfærd selv havde foranlediget og paa en Maade berettiget Ord, som hun dog helst ønskede usagte. Hidtil havde hun troet at kunne skjule de Krænkelser, der daglig bleve hende tilføiede i sit eget Bryst, men nu forstod hun, at hun maaske var den Eneste, der havde været blind for, hvad der foregik i Holsted's Indre. At dette havde oprørt Alexis, kunde hun ikke tvivle om, men det forekom hende, at hendes Stilling fra dette Dieblis var fuldkommen haabløs og uudholdelig. Hendes Stolthed stred den sidste Kamp, da hun grant saa Nidmygelsens Tornesti sno sig gennem hendes Fremtid.

Alexis trykkede hjertelig hendes Haand. Ingen af dem bemærkede, at Portieren gled tilside og at Holsted stod i Døren.

„Hvad har foranlediget, at min Hr. Søstersøn forsømmer sine Pligter?“ spurgte han med et Alt andet end venligt Tonefald.

Alexis var sprungen op. Han søgte efter en Undskyldning, men Holsted afventede den ikke.

„Vil Du følge mig ind i mit Arbeidsværelse, Agate. Jeg ønsker at tale med Dig.“

Hun efterkom hans Opfordring.

„Her er et Papir, hvilket jeg finder det er rigtigst, at Du underskriver. De halvtredstusindstyve Tusind Daler, som Du fik i Medgift, ere ifølge en ældre Bestemmelse satte saaledes, at Din Ægtefælle ikke kan røre Kapitalen uden Din Underskrift. Da Du imidlertid aldeles intet Begreb har om Pengesager, finder jeg det temmelig latterligt, at en Mand paa min Alder og i min Stilling først skal indhente Dit Samtykke ved enhver ubetydelig Forandring. Jeg vil derfor anmode Dig om at give mig fri Raadighed i vore Pengeanliggender.“

„Jeg underskriver ikke dette Dokument.“

„Hvorledes? — Du nægter det?“

Holsted bøjede sig over hende. Hans Haand lagde sig som en Jernsfrue om hendes Haandled. Hun pressede Læberne sammen for ikke at sfrige høit. Den Smerte, som hun følte, dræbte Barnet i hendes Sjæl og modnede Kvinden. En besynderlig Forandring foregik med hende.

„Knus mit Haandled, saa er Du sikker paa, at jeg ikke kan underskrive.“

Holsted slap hende. Haanden var rød og op-
hovnet.

„Du har villet paatrykke mig en Slavelænte,” vedblev hun, „med fysisk Magt har Du forsøgt paa at kue den svage Kvinde, noget af det Uværdigste en Mand kan gjøre. Derved har Du knækket den sidste Usandheds Stal, som omgav os Begge. Jeg veed nu, at Du har ægtet mig for min Medgifts Skyld. Du skal komme i fuld Besiddelse af, hvad Du ene har beilet til, men fra dette Dieblis maa Du betragte mig som en Fremmed. Afgangen til mit Hjerte vil for evig være lukket for Dig.”

Ugate havde talt med en Fortvivlelsens Fasthed, som Hølsted mindst af Alt havde ventet at finde hos hende. Han stod tavøs og betragtede hende, da hun greb Pennen og satte sit Navn paa Papiret. Den unge Kones Sjæl var i dette Dieblis opfyldt af den dybeste Sorg og Krænkelser. Det var ene disse Følelser, der dikterede hendes Handlemaade, som tydeligst af Alt viste, hvor fjern enhver Beregning laa fra hende. Efter at have underskrevet Papiret, ilede hun bort.

Den Lærde tog Dokumentet og gjemte det omhyggeligt, men hans Binde var rynket, og Aarerne spulmede i den. Enkelte Forbitrelsens Udbrud undslap hans Læber.

Kort efter finde vi ham beskæftiget med at skrive et Brev.

Gode Dtilie!

Din Søn kan ikke længere blive i mit Hus. Jeg antager, Du kan forstaa, at jeg ikke ønsker at spille den latterligste af alle Egttemænds Roller. Min No bliver forstyrret, mine Tanter adspredte. For Diebliffet er jeg beskæftiget med at udarbejde en Afhandling om Insekternes Rjæber og Rindbakter. Med et saa vigtigt Formaals for Die maa Du indse, at jeg ikke kan spille min Tid med en Bagthavendes Bestilling.

Din hengivne Broder.

Holsted lagde Brevet i en Konvolut og gik ind i Dagligstuen. Den var tom. Han forsøiede sig nu op paa Søstersønnens Værelse.

„Du har vel ikke Noget imod at tage til Bilstrup endnu idag for at bringe Din Moder en vigtig Skrivelse?“

Alexis anede Listen og gennemskuede hans Skinsyge.

„Det falder mig virkelig meget ubeleiligt. Imorgen Aften har jeg lovet mig til en thé dansante. Du behøver jo kun at anbefale Brevet, saa gaar det aldeles sikert med Posten.“

„Men naar jeg nu viser Dig den Tillid at ville, at Du skal overbringe det, bør Du dog rette Dig efter mit Ønske.“

„Jeg befinder mig i Sandhed i en ubehagelig Stilling. Min thé dansante hos Excellence B. kan jeg ikke give Slip paa uden at støde.“

„Bliv da til i Overmorgen,“ lød Holsteds irriterede Svar. „Saa har Du ingen Grund, der forhindrer Dig i at reise.“

En uimodstaaelig Lyst til at drille og narre sin daglige Plageaand opstod mere og mere hos det unge Menneſke.

„Jo Onkel, en meget vægtig. Jeg tilstaar, at jeg hidtil har været en Del overfladisk. Nu først er det blevet klart for mig, at jeg for at blive en rigtig Landmand maa være inde i Zoologien. At studere Insekterne, disse allestedsnærværende Væsener, skal i Fremtiden være en Opgave for mig. Din sidste Forelæsning har beskæftiget mig mere end Du tror. Jeg vil nødig forsumme mine Undervisningstimer.“

Statsraaden fastede et mistroisk Blik paa Søster-sønnen. Dette pludselige Omſlag forekom ham mistænkeligt, men Alexis forstod at beherske sit Ansigt.

„Dersom Dine Ord virkelig ere mente, bør jeg ikke hindre Dig i at fuldføre et saa prisværdigt Forsæt. Det glæder mig, Du omsider er villig til at skænke Insekterne den Anerkjendelse, de fortjene,

som de ældste og mest utrættelige Arbeidere i Naturens Tjeneste."

"Jeg vil ærlig tilstaa, at jeg hidtil har forarget mig meget over disse Miniaturarbeideres grændseløse Fordringsfuldhed. For at bringe dem for Dagen udfræves jo næsten overmenneskelige Anstrengelser og Opofrelser fra Naturforskerens Side. Jeg ser aldrig paa disse Dyr uden at tænke paa en skjult Arrogance."

"Kald det saaledes om Du vil. Jeg mener dog, at Opofrelsen er størst fra deres Side."

"Ikke efter mine Begreber. I Regelen ofrer Insektet sig kun for sig selv og sit Afkom. Ingen adelig Familie kan være mere angst for at deres Slægt skal uddø end disse ringe Arbeidere ere det."

"Opfoldelsesdriften er nedlagt i dem af Naturen. At Insektet skjuler sig, er fordi dets hele Væsen indeslutter Naturens største Hemmeligheder, hvilke vort Aarhundrede endnu ikke har formaaet at gennemtrænge. Swammerdam, Mikroskopets Opfinder, faldt i et Anfald af Melankoli paa at kaste en stor Del af sine Manuskripter i Ilden, fordi han bildte sig ind at fornærme Gud ved at afsløre Insekternes anatomiske Bygning."

Holsted havde glemt sin Skinsyge og Alt andet. Han vedblev at fordybe sig i sit Yndlingsthema og

forlod først Søstersønnen efter en Times Forløb. Det var en haard Taalmodighedsprøve for det unge Menneske, der dog hemmelig morede sig over sin Ligt.

Da Naturforskeren kom tilbage til sit Arbeidsværelse, aabnede han Brevet og tilføjede følgende Linier.

„Efter en længere Samtale med Alexis har jeg gjort den glædelige Opdagelse, at en Trang til at lære min Videnskab omsider er opstaaet hos ham. Jeg vil derfor ikke unddrage ham min Undervisning eller lukke min Dør for ham, men Du maa søge at skaffe ham et andet Hjem.“

Brevet blev forseglet og affendt. To Dage senere overraskede Fru Hilton Broderen ved sit Komme. Hendes Henrykkelse over Sønnens pludselige Kjærlighed til Insektologien var meget stor.

„For Himlens Skyld, Peter, luk ikke Dit Hus for Alexis,“ bad hun, da hun blev ene med Broderen, „Hovedstaden er fuld af Fristelser for et ungt, smukt og formuende Menneske.“

„Fuldkommen sandt, men Enhver er sig selv nærmest. Jeg har jo sagt Dig mine Grunde.“

„Du dømmes overilet. Lad mig undersøge Forholdene. Hvilke Beviser har Du paa, at Agate skulde forglemme sine Pligter mod Dig?“

„Det er mig ubehageligt at gaa ind i Detail-
lerne. Der er opstaaet en Fortrolighed mellem
Alexis og min Hustru, som er anstødelig for mig.
Jeg fandt det passende, at han kaldte hende Tante,
men de ere blevne enige om, at benævne hinanden
ved slet og ret Fornavn.“

„Dette siger jo Intet. Husk paa, de ere Jevn-
aldrende. Har Du ikke Andet at fremføre?“

„Naar jeg tror ham paa Landbohøjskolen, finder
jeg ham i Dagligstuen i Samtale med min Hustru.
Mener Du Sligt kan være behageligt for en Ægte-
mand?“

„Du ser Alt med Skinsygens Øine. Lad mig
tale med dem Begge. Er Du ellers lykkelig i Dit
Ægteskab?“

Holsted tav et Dieblis. Hans Stolthed forbød
ham at tilstaa, hvad der var foregaaet mellem ham
og Agate.

„Jeg synes, at Du strax maatte kunne have op-
daget, at der aldrig vilde blive Samstemning mel-
lem Agate og mig.“

„Hun var saa ung endnu.“

„Ja, deri ligger netop Ulykken. Jeg er kommen
til den Overbevisning, at en ældre Mand handler
taabeligt i at ægte et Barn. Iøvrigt har hun givet
mig fri Raadighed over sin Medgift.“

„Hvad kan Du saa forlange mere?“ udbrød Søsteren. „Det er jo ganske fortræffeligt. Det Dvrige giver sig nok. — Lad os nu tale om, hvad der interesserer os Begge mest af Alt. Maa jeg læse Din sidste Afhandling?“

Samme Dags Aften holdt Fru Hilton en Examen over Sønnen, af hvem hun ikke alene erfarede Historien om Rattergalen, men det hele sørgelige Forhold mellem de to Ægtefæller, forsaavidt Alexis havde været istand til at gennemskue det. Hun sonderede nu Sønnens Hjerte, men fandt det kun opfyldt af en inderlig Medlidenhed og Godhed for den unge Kone. Fru Hilton dadlede Broderens Adfærd og søgte at vinde Agates Fortrolighed, men hun fandt hende alvorlig og indesluttet. Den fløge Kvinde gennemskuede strax, at Agate havde tabt Tilliden til hende, og at hun bebreidede hende, at hun væsentlig var Aarsag i denne ulykkelige Forbindelse. Forgæves søgte Fru Hilton at spille en Mæglendes Rolle. Ingen huslig Lykkealf vilde opslaa sit Baulun i dette Hjem, og Holsted var urofselig i sin Baastand, at Alexis skulde flytte, hvorfor Søsteren bestemte sig til at leie en Winterbolig i Hovedstaden til sig selv og sin Søn.

Imidlertid kæmpede Agate mangen en lønlig Kamp med sit eget Hjerte. Da Alexis forlod hen-

des Hus, følte hun et dybere Savn, end hun vovede at tilstaa sig selv. Det daglige Samliv med Holsted var hende en Kval, som en Tredies Nærværelse ene var istand til at lindre noget. Hun frygtede enhver Samtale i Enrum med ham, da hun af hvert et af hans Ord, Blikke og Handlinger mærkede hans sande Sindstemning mod hende. Fremmede og kolde skuede de hinanden. Bennen havde mildnet de tunge Timer i hendes glædestomme Hjem. Nu var der ikke en Eneeste, som følte med hende.

Da spredte en Solstraale de mørke Skyer, der indhyllede hendes Nutid og Fremtid. Et Haab spirede frem hos hende. Hun skimtede i det Fjerne et Lysglimt, der atter tændte hendes næsten udslufte Livsmod.

11.

Den tunge, lange Vinter er stridt til Ende. Juni-
solen skinner varmt og hyggeligt ind i Holsteds
Bolig. Vi finde Agate høiet over en med et rosen-
rødt Silketæppe bedækket Bugge. Med Henrykkelse
betragter den unge Moder sin lille slumrende Dreng,
som i hendes Dine er den deiligste af alle Børn.
Smilet er atter paa hendes Læber. Hun glemmer
alle andre Sorger ved Synet af det lille Bæsen, for

hvem hun er Alt. Livet er ikke mere tomt for hende, hun har nu en sød og hellig Blyt at opfylde ved at pleie og værne om den lille Skabning, der er blevet hende betroet. Hun tager Plads ved Buggen. Maalen gaar hurtig frem og tilbage. Den hvide, kniplingsbesatte Kjole, som hun syr paa, er bestemt til Daabsdragt for hendes Søn.

Døren bliver aabnet, og Holsted træder ind. Smilet synes et Dieblif at forsvinde fra hendes Læber, men hun overvinder sig hastig. Han har jo samme Ret som hun til dette Barn, men hun tvivler om, at den Kjærlighed, der bor i hans Sjæl til hans lille Søn, kan sammenlignes med hendes. Og dog veed hun, at Barnets Fødsel har voldt Holsted Glæde.

„Hvorledes har min Dreng det?“

„Godt. Han sover.“

Holsted tog Plads ved den anden Side af Buggen. Hans Blik søgte kun Barnet, men alligevel vakte det en varmere Følelse i Moderens Hjerte.

„Skal vi snart bestemme Daabsdagen?“ spurgte hun.

Holsted gjorde en fortrædelig Bevægelse.

Hvorfor disse taabelige Ceremonier?“

„Jeg forstaar Dig ikke. Alle kristne Forældre

maa jo længe efter, at Frelseren skal velsigne deres Barn."

"Ja, de, som tro paa Legenden om Guds Søn og hans Komme her til Jorden. Ved denne Daabshandling samtykker jeg i, at der bliver givet Løfte om, at min Søn skal opdrages i Troen paa Kristus, Noget jeg paa det Bestemteste vil modarbejde."

"Min Gud! Det er da ikke Din Mening?"

"Fuldkommen. Jeg vil, at han ligesom jeg kun skal dyrke den store Naturaand."

"Du vil altsaa ikke alene berøve ham det skønneste af alle Exempler, men unddrage ham Jesu frelsende Haand, naar han engang staar ved Dødens Porte," udbrød hun forfærdet.

"Naar Døden kommer, er Alt forbi for os. Tusinder af andre Væsener faa Liv af vort Legeme, og vor Aand gaar over i den store Naturaands, som er dens oprindelige Kilde. Det Eneste, der overlever os, er vort Navn."

For første Gang følte Agate Medlidenhed med sin Egtefælle ved at høre hans skræffelige Troesbekjendelse, som hun ikke før tilfulde havde kjendt. Holsted var i Sandhed beklagelsesværdig. Hans Bantro var hans Ulykke. Med Gysen tænkte han paa Tilintetgjørelsen, paa det totale Døphør af hans hele Individualitet. Han førte en vedvarende Kamp

mod Døden. Da han ikke troede paa et evigt Liv efter dette, vilde han selv skabe sig en jordisk Forevigelse. Alt andet var Biting for ham i Sammenligning med at kunne naa dette Maal. Holsted ofrede sig selv, han arbejdede rastløs Dag og Nat for ved egen Kraft at skabe sig den ringe jordiske Udødelighed, der er et Intet mod den, som Guds Søn forjætter os Alle ved Troen paa ham.

En Pause var opstaaet, hvilken Holsted først brød.

„Naturaandens Magt kan jeg bevise, altsaa ogsaa dens Tilværelse. Med sin Forstand kan Drengen lære den at kjende, og min Videnskab skal hjælpe til at aabenbare ham den sande Gud.“

„Din Videnskab vil lukke Himlens Porte for ham. Skulde den Dag virkelig oprinde, at jeg maatte ønske mit Barn ikke var født?“

Der var en saa dyb Fortvivlelse i Agates Udbrud, at Holsted næsten følte sig ilde berørt. De to Ægtefæller tav atter. Da lagde Moderkjærligheden de rette Ord paa Agates Læber. For første Gang viste hun sig snild og klog.

„Holsted, hvis Du nægter at lade Din Søn døbe, viser Du en aabenbar Demonstration mod Folkekirken, hvilket vil skade Din Hæder i Manges Dine.“

Han saa forbavset paa hende. Maaske havde hun Ret.

„Nuvel,“ lød hans Svar efter at han havde overveiet Sagen i nogle Diebliffe, „Dit Ønske skal blive opfyldt. Til Ære for min lille Søn vil jeg ovenikjøbet give en splendid Middag i Anledning af hans Daab. Du kan skrive til Din Fader, og indbyde ham til at være en af Fadderne. Efterhaanden, som Drengen voxer til, skal han lære selv at vælge mellem hans Faders og Moders Trosbekjendelser.“

„Naar Du holder af Dit Barn, hvor kan Du da nænne at berøve ham det Bedste, Menneſket kan eie?“

„Det Bedste, hvorledes kan Du bevise det?“

Agate betænkte sig et Dieblif, medens Holsted betragtede hende med et spottende Smil. Da hævede hun pludselig Hovedet og tog Ordet:

„I den Tid, jeg blev forberedt til Konfirmation, erindrer jeg, at Præsten fortalte mig en Anekdote om en bekjendt Folkeprædikant. „En Dag da denne prædikede i London, kom en rig og verdslig Lady kjørende forbi Forsamlingsstedet. Hun saa Folkehoben, lod Bognen holde og spurgte, hvad der var paafærde. Da hun erfarede det, drev Nysgjerrigheden hende til at stige ud af Bognen og trænge

gjennem Hoben, fulgt af sin Tjener. Prædikantens Blik faldt paa hende, men uden at lade sig forstyrre, udraabte han: „Mine Venner, her kommer en Sjæl, som skal sælges paa Auktion. Jeg ser tre Kjøbere, der have isinde at byde paa den. Den Første hedder Verden. „Velan, hvad vil Du give, Verden! for at faa denne Sjæl?“ — Verden svarede: „Glæde, Smiger, Overflod og Fester alle Dage af hendes Liv.“ — „Alle Glæder og al Overflod skulde være forbi, naar denne Sjæl endnu er til, thi hun kan ikke dø. Det er for lidt Du byder, Verden; Du kan ikke faa hende!“ Her kommer den anden Kjøber, det er Djævelen. „Hvor Meget, Mørkets Fyrste, vil Du byde for at faa denne Sjæl?“ — „Al Verdens Storhed, Magt og Herlighed.“ — „Men al Verdens Storhed, Magt og Hæder skal være forbi naar denne Sjæl endnu er til. Du kan ikke faa hende, Du byder for lidt.“ Den tredie Kjøber melder sig. „Ah! Det er Dig, Herre Jesus, jeg ventede ikke mindre af Dig. Hvad byder Du for at faa denne Sjæl?“ — „Min Fred i dette Liv og efter det, evig Salighed.“ — „Tag hende, Herre! Tag hende, hun er Din, thi Mere kan Ingen byde!“ Ladhyen var blevet staaende forbavset og greben. Fra denne Dag af forandrede hun sit Liv og sine

Tanker og blev en af den engelske Kirkes bedste Støtter."

Holsted stirrede med et mørkt Blik paa Agate. Hendes Fortælling havde rystet ham, det spottende Smil var vejet for en frampagtig Træfning om Munden. Dog, han vilde ikke lade sig overvinde eller røkke. Troen, den lysende Stjerne, som han selv havde arbeidet paa at slukke, kunde ikke mere tændes i denne forhærdede Sjæl.

"Bah!" udbrød han med forceret Latter, „med slige Anekdoter overbeviser Du ikke en Mand som mig."

„Jeg forstaar Dig. Med den menneskelige Klogskabs Sofisterier, med Haarkløverier og filosofiske Benægtelser vil Du arbeide paa at knuse enhver Troens Spire, som jeg nedlægger i Barnets Sjæl," udbrød Agate med Fortvivlelsens Hestighed. „Holsted, jeg kunde ønske at flygte bort fra Dig med Drengen."

Han sprang op ligbleg.

„Reis om Du vil, men Barnet beholder jeg. Hvor Du end skjuler Dig, skal jeg finde Dig. Min Søn skal ingen menneskelig Magt rive fra mig. Han skal opdrages til at forstaae mig, tænke som jeg, følge mine Anskuelser, gaa i mit Godspor og forplante mit Navns Hæder."

„Min Gud! tag Dig af mit Barn, og hjælp mig

i den store, skræffelige Kamp, som forestaar os Begge. Alt hvad der er ophøiet og skjønt vil Du dræbe hos ham."

Holsted hørte ikke mere, han skyndte sig ind i sit Arbeidsværelse. Et Dieblis efter blev han opmærksom ved Lyden af Drengens heftige Graad. Den vedblev. Han ringede og befalede den indtrædende Pige at falde paa Ammen, for at hun kunde faa Barnet til at tie.

Pigen kom styrvende tilbage, og fortalte, at Fruen laa bevimet ved Siden af Buggen. Holsted ilede ind til Agate. Nogle stærke Æsentsjer bragte hende snart tillive.

"Agate, glæd Dig nu kun over vor funde, prægtige Gut, og gør Dig ingen Bekymringer over hans Opdragelse. Den Ting kunde vi ad Aare tale om. Klæd Dig paa og fjør en Tur, den friske Luft vil styrke Dig."

Fra denne Dag var Holsted mere forsigtig overfor sin unge Hustru, og behandlede hende med større Agtelse og Hensynsfuldhed for ikke at saare hendes Følelser. Han vidste, at den gamle Kammerraad snart vilde komme, og det var ham vigtigt, at Agate ikke betroede ham hvorledes Forholdet var mellem dem, navnlig af Hensyn til Erløvs øvrige Formue, som han havde vænnet sig til at gjøre Regning paa. Den

unge Moder levede og aandede kun for sit Barn, men hendes Glæde var nu forgblandet, hun vovede ikke at kaste Blikket ud i Fremtiden, og i mangen en ensom Time laa hun grædende ved Drengens Bugge.

„Goddag, min søde Pige, goddag, kjære Svigersøn. I maa undskyldes, at jeg har taget Arngrim med, men han længtes saameget efter at se vor lille Dattersøn. Der har vi ham jo selv! Det er da den deiligste Dreng, jeg har set, ikke sandt Arngrim?“

Forvalteren var fuldkommen af samme Mening.

„Jeg foreslaar, at han skal kaldes Viktor. Det er godt at have Seierens Gudinde til Navnesøster,“ sagde han.

„Ja, lad ham hedde saaledes, muligt Arngrims Indfald er et godt Omen,“ bemærkede Agate.

„Som Du vil,“ svarede Holsted, der nu var den eftergivende Ægtefælle. Det var første Gang efter deres Ægteskab, at han ikke havde modsat sig et Ønske af sin Hustru.

„Vor lille Agate ser daarlig ud,“ bemærkede Erløv, „hun har virkelig skæmmet sig. Det er bedst, at Du og Drengen tage hjem med mig, at Du igjen kan faa Dine røde Kinder.“

„Jeg giver nødig Slip paa dem,“ skyndte Holsted sig med at indvende.

„Følg med. Der er Plads nok til Eder Alle,“
bad Erløv.

„Da jeg kan forstaa, at det vil glæde Agate, modtager jeg Indbydelsen, men kun for en Ugestid. Jeg har allerede givet Løfte om at besøge min Søster paa Vilstrup.“

„Agate, Du veed ikke hvor Arngrim og jeg glæde os over at se Dig saa lykkelig gift,“ ytrede Erløv senere til Datteren. „En saadan Mand og Maret efter en Søn, det er næsten mere, end man kunde have ventet.“

Hun forsøgte paa at smile fornøjet. At aabnebare sit Hjertes Bekymringer for den forblændede Fader, vilde være at tale for døve Øren eller muligvis fremfalde en Scene mellem ham og Holsted, hvilket kun vilde forværre hendes Stilling. Derimod fattede hun en anden Plan. Fru Hilton holdt Drengen over Daaben, og Agate mente, at hun, som Kvinde og Moder maatte være istand til at føle med hende. Naar de kom til Vilstrup, vilde hun betro sig til Svigerinden angaaende Drengens Opdragelse, og bede hende anvende al sin Indflydelse for at virke ind paa Broderen.

Med dette Haab for Die begyndte Agate virkelig at blomstre op paany. Hun besøgte atter sit Barnedomshjem. Erløv og Arngrim glemte deres Sær-

heder for at bære hende og Barnet paa Hænderne. Hendes fordums Venner i Omegnen, Folkene, endog Lænehunden glædede sig over at se hende igjen. Vel fulgte Holsted hende som en Skygge, men selv denne var mindre mærk end sædvanlig.

Tiden forløb hurtig. En Uge blev til to, da hentede Fru Hiltons Vogn dem til Vilstrup, men fra dette Dieblif blev Skyggen atter fort og truende. Holsted var kjed af at lægge Baand paa sig, og Alexis's hjertelige Velkomsthilsen til Agate fremkaldte igjen Jalousien i hans Sjæl. Der foresaldt daglig uhyggelige Scener mellem de to Ægtefæller, hun læste atter det spottende Udtryk i hans Øie, hans Tone mod hende blev igjen haard og bydende, beregnet paa at saare og trodse hende. I en fortrolig Samtale mellem Broder og Søster, lod den Første sig lede af en opblussende Brede til at meddele Fru Hilton Indholdet af hans Samtale med Agate hin Dag, da hun underskrev Dokumentet. Han fortalte ikke om sin egen raa Udfærd, men kun at han havde bedet hende om at give ham Raadighed over Kapitalen, og hvad hun havde svaret. Fru Hilton fandt, at Agate havde tilføiet ham en Krænkelse, man ikke kunde forlange nogen Mand skulde tilgive. Fra dette Dieblif holdt hun udelukkende med Broderen.

Samme Dag henvendte den unge Moder sig til

Swigerinden, og betroede hende, hvad der tyngede mest af Alt paa hendes Sjæl.

Fru Hilton lyttede i rolig Tavshed til hendes Ord, hvorefter hun svarede:

„Jeg antager, Du ikke kan tvivle om, at min Broder elsker sin Søn, følgelig vil han sikkert i enhver Retning opfylde sine Faderpligter mod ham. Utallige Mænd i vort Aarhundrede ere tilbøielige til i mere eller mindre Grad at dele Peters Ansættelse. Hvad den Sag angaar, maa Du overhovedet ikke vente, at jeg skal blande mig i den.“

Det var første Gang Fru Hilton talte saaledes til Agate. Hidtil havde hun i det Mindste givet sig Mine af at være den kjærlige, moderlige Veninde, der stedse havde et mæglende, trøstende Ord paa rede Haand, og hvis Opgave det var at udjævne enhver Strid mellem de to Ægtefæller, men nu var denne Skuffelse ogsaa forbeholdt Agate. Swigerindens Ord, dog fremfor Alt hendes Tonesald, berørte hende saa bitert og smerteligt, at en blussende Rødme bedækkede hendes Kinder. Hun reiste sig hurtig og ilede ind til sin lille Viktor. Under en Strøm af Taarer knugede hun Drengen til sit Bryst.

„Stakkels Barn! Hvorledes skal det gaa Din arme Sjæl? For Din Skyld maa jeg jo udholde Alt, for Dig vil jeg leve og samle al min Kraft og

Styrke, at Du ikke skal komme til at staa ene paa den Kampplads, der er beredt for os Begge. — Du smiler saa fornøiet til mig, Du lille Væsen, ret som om Du vilde sige, „græd ikke, søde Moder, der er endnu Glæde og Haab for os To.“ — Maaske Du har Ret. Vi bør ikke fortvivle, vi har jo hinanden. Du vil aldrig svigte min Tillid. Selv om Din jordiske Fader vil Din Ulykke, saa har Du dog endnu en himmelsk, hvis Magt er den største. Ham ville vi Begge stole paa.“

Den unge Moder tørrede sine Taarer, tog Drengen paa Armen og gik ned i Haven med ham. . Paa denne Tid vidste hun, at hun ikke behøvede at frygte for at møde Holsted eller Fru Hilton. Hun søgte Ensomheden med sin Dreng og tog Plads i et noget affides Lysthus. Agate kæmpede endnu mellem Graad og Smil, da Alexis fandt hende siddende der. Det hjertelige, deltagende Blik fra hans Døie trængte ind i hendes Sjæl. Et Ønske opstod hos hende om at betro Alt til ham, og søge Raad og Trøst i hans Medfølelse. Hans Blik var varmere end ellers, hendes Hjerte længtes efter Kjærlighed. Da mindede det uskyldige Barn hende om hendes Pligter. Dets Nærværelse bragte hende næsten til at rødme. En Stemme hvistede advarende i hendes Indre, at hun stod i Begreb med at betræde en farlig Vej.

Desuden, til hvad Nytte vilde det være at betro ham Sorger, som han ikke formaaede at afværge? Alexis var for ung til endnu at være en Støtte for hende i disse vanskelige Forhold, hun kjendte Holsted's Skinsyge og Fru Hiltons forandrede Sindstemning, det var derfor klogest at tie saavel for hendes egen som for Alexis's Skyld.

Et Spørgsmaal svævede paa hans Læber. Hun maatte forebygge det.

„Hvad har Du i Din Botaniserkasse?“

„Ikke Insekter.“

„Jeg troede virkelig, Du interesserede Dig for dem i det sidste Aar.“

„Ja tilsyneladende har jeg været Onkel Peters opmærksomme Gæst, men nu kan jeg ikke udholde det længere. Jeg skal betro Dig Noget. Til Efteraaret lader jeg mig udskrive til Soldat. Det er min Beslutning at blive Officer, det vil sige i Reserven. Imidlertid gaa Aarene, indtil jeg bliver myndig. Moder har da bestemt at trække sig tilbage til sit Enkesæde for udelukkende at hengive sig til sit Yndlingsstudium.“

En Time forløb hurtig. Agate glemte sine egne Sorger for at beskæftige sig med Alexis's Fremtidsplaner, men da hun atter kom ene paa sit Bærelse,

forfærdedes hun næsten over den varme Følelse, der mere og mere bandt hende til ham.

Jøvrigt blev Opholdet paa Vilstrup med hver Dag pinligere for hende. Samlivet mellem Fru Hilton og Agate havde tabt enhver Behagelighed. Den Førstes Adfærd var saa fjendelig forandret, at hun endog med Mistillid syntes at iagttage Svigerindens Adfærd overfor hendes Søn, og uagtet Agate ikke gjorde sig skyldig i noget som helst Røfetteri, var hun ikke fri for at beskylde hende for et saadant. Holsted, der vedvarende blev plaget af sin Skinsyge, var utaaleligere end ellers, og Agate var derfor den Første, der foreslog, at de igjen skulde vende tilbage til deres Hjem. Denne Opfordring formildede Holsted, som skyndte sig med at efterkomme den.

Den sidste Dag sad Broder og Søster ene i Bibliotheket, beskæftigede med at læse de nylig ankomne Blade.

„Peter, den ullykkelige Ungersøn er omsider død.“

Han lod Avisen synke og stirrede paa hende med et besynderligt Udtryk, idet en brændende Rødme farvede hans Kinder. Hun rakte ham Bladet, som han greb med en næsten feberagtig Hast.

„Har Du læst det?“ spurgte hun lidt efter.

„Ja.“

„Det er mærkværdigt, men det lader til, at Hi-

historien om det forsvundne Manuscript aldrig er bleven klart afløret."

Holsted svarede ikke. Et Dieblig senere forlod han Bærelset.

Da han en Timestid efter kom tilbage, tilkjendegav han sin Omgivelse, at han i Løbet af samme Efteraar agtede at reise til Udlandet for at gjøre mundlig Aftale med flere Oversættere, til hvem han vilde betro sit store Værk.

Agate savnede Bennen, da hun kom til Hovedstaden, men hun helligede nu sin Tid udelukkende til at opfylde sine Moderpligter. Disse opholdt og styrkede hende i de bestandig gjentagne Prøvelser, som Holsted beredte hende. Hun gik tildels feirrig ud af Kampen med sit eget Hjerte, men Sjælen var aldrig glad og let, om hun end nok saa meget overvandt sig for at kunne lege muntert med den Lille. De mange skjulte Sorger affpeilede sig paa hendes Ydre, det Smil, der før klædte hende saa smukt var ikke mere naturligt, Teinten tabte sin blomstrende Friskhed, Figuren sin ungdommelige Fyldighed. I en Alder af neppe tyve Aar lignede hun allerede en halv visnet Blomst.

Saaledes henrandt fem Aar. En Formiddag i Slutningen af Mai Maaned finde vi Holsted i Haven med den lille Viktor. Drengen syntes langt fra at have arvet Faderens Kjærlighed til Insekter, tværtimod sporedes ofte Skræk og Modvillie hos ham, naar Holsted tvang ham til at komme i Berøring med sine Dindlingsdyr. Naturforskeren havde taget Plads paa en Bænk, og Barnet legede ved Siden af ham under et stort Træ. En Oldenborre faldt ned paa Viktors Skulder. Med en ængstelig Bevægelse kastede han det sprællende Dyr fra sig.

„Viktor, tag Oldenborren op.“

Drengen adlød ikke.

„Hører Du, hvad Fader siger? Du tager øieblikkelig Oldenborren op og kysjer den.“

Drengen blev staaende ubevægelig.

„Lør ikke,“ stammede han halvhøit.

Holsted bukkede sig ned, tog Oldenborren, greb Drengens Haand, som han lagde den i, og befalede ham at adlyde. Barnet stred imod og udbrød i en lydelig Graad. Holsteds Hestighed løb af med ham, han gav Drengen et saa stærkt Drefigen, at han faldt om bedøvet af Slaget.

I det Samme kom Agate til, tidsnok for at se,

hvad der foregik. I navnløs Angst ilede hun hen til Barnet, men Drengens Graad viste hende, at han snart havde gjenvunden sin fulde Bevidsthed. Holsted, der imidlertid selv var bleven forskrækket over Følgerne af sin Gjerning, dyppede hastig sit Lommetørklæde i en Vandkande, der stod i Nærheden og rakte det til Agate. Hun badede Drengens Hoved, medens hun med kjærlige Ord søgte at berolige ham. Barnet tav og klyngede sig op til hende.

„Du er ene Skyld i Alt dette,“ saer Holsted pludselig op mod sin Hustru. „Drengen har arvet Din vanvittige Frygt for Insekter, men jeg vil, at den i Tide skal overvindes hos ham. Naturen skal være hans Læremester, den skal undervise ham i Grundlaget til Alt. — I den industrielle Verden bør Insektet staa i første Rang, ikke alene paa Grund af dets vidunderlige smaa Værktøier, men som den Skabning, der fra Begyndelsen i Regelen kan gjøre Fordring paa Opfinderretten. — Hvem ere de første kunstsærdige Bygmestere og Arkitekter? — Bien, Termiten og Myren. I Løbet af faa Maaneder kunne disse opføre underjordiske Stæder, der rumme et ligesaa stort Antal Indvaanere som Ninive, Babylon eller vore Nutids Hovedstæder. — Hvem opfandt først Dykkerklokken? — Vandedderkoppen. I Martusinder har den daglig betjent sig af den for

at kunne aande, naar den sidder roligt og uden at blive vaad midt i Vandet. — Hvem benyttede først den elektriske Telegraf? — Myren, thi et eneste lydløst Signalstød kan bringe hele Kolonner til at standse og forandre Route. Saaledes kan jeg nævne Dig utallige Exempler. Her har Du, ifølge min Opfattelse, Fader Adams og hans Børns vigtigste Læremestere, de samme jeg vil give min Søn."

„En umiddelbar guddommelig Indskydelse oplyste vore første Stammeforældre," lød Agates Svar.

„Du har ikke Begreb om Naturlivets Udviklingshistorie. Mennesket indeslutter Dyret og Planten i sig, det staar øverst paa Skabelsens Trinrække, som den mest fuldendte Form for Materien, og som en Følge deraf, som den, hos hvem Tanken fremtræder i sin mest fuldkomne Skikkelse, men efter min Overbevisning eksisterer der et nærmere Slægtskabsbaand, som forener Mennesket med Dyr- og Plante-Verdenen. Hvor kan man da med Ringeagt overse sit eget?"

Agate stirrede paa Holsted. Undertiden opstod den Tanke hos hende, at den megen Omgang med de mindre Dyrearter havde forvirret hans Hjerne.

„Mener Du ogsaa, at Insekterne kan lære et Barn de ti Guds Bud?" spurgte hun med et umiskjendelig Anstrøg af Spot.

„Tildels. At Naturaanden endog kan virke i Skabninger, der ere skjulte for Menneskets blotte Øie, maa bringe Enhver til at beundre og tilbede den, som er vor Sjæls Ophav. Blandt de Insekter, som leve i større Samfund, findes der utallige, hvis hele Liv frembyder en eneste stor Opofrelse for deres Slægtninge, hvem de skaffe Føden, og hvis Børn de opdrage. Hvad Sædeligheden angaar, staar Insektet høit, uagtet dets huslige Liv ikke er organiseret, som f. Ex. mange af Fuglene. Eiendomsretten bliver der ogsaa vaaget over blandt disse Dyr. Du behøver kun at iagttage Biernes „Politi-System“. Insektet har, overhovedet en udpræget Pligtsfølelse.“

„Hvorledes kan Du da forsvare Myrernes Røvetog mod hverandre, at de stjæle Børnene i fremmede Luer for at gjøre dem til Slaver?“

„Ved Selvopholdelsesdriften. De drage kun ud paa slige Togter, naar deres egne Forraadskamre ere udtømte, og Amasonmyrerne ere saa ubehjælpelige, at de ikke kunne leve uden Tjenestefolk. Soldaterne blandt Myrerne og Termiterne forstaa sig overhovedet ikke paa huslige Gjerninger, hvorfor Børneranene i Regelen kun foretages af aldeles frigeriff organiserede Magter. Af Myrerne kan man i det Hele lære, hvor vigtigt det er at være i Besiddelse af vindskibelige Fuldkommenheder. De

mægtige Amasonmyrer maa bøje sig for deres Slaver-
inders Billie, og mangen Gang endog lade sig ty-
rannisere af dem, fordi de ikke kunne friste Livet
uden deres Bistand."

"Jeg vil aabent sige Dig, at jeg anser det for
nedværdigende for et menneskeligt Væsen, at skulle
opdrages af Dyr," udbrød Agate, som med den
største Sorg tænkte paa, at alle Holsted's Theorier,
der forekom hende saa frastødende, skulde indpodes
i hendes lille Viktors Sjæl.

"Du dømmes, som Verden i Almindelighed, der
endnu ikke godkjenner Naturvidenskaben som Grund-
laget til al Viden. Kun gennem den lære vi Livets
Love at kjende, kun den viser os Veien til Sand-
heden, eftersom Udviklingshistorien er den Grund-
vold hvorpaa den skal bygges. Aarhundreder ville
endnu henrinde, før denne bliver klar for vort Blik,
men ligesom Naturen arbejder fremad, saaledes virke
vi ogsaa for de kommende Slægters Oplysning."

"Det havde været at ønske, at Du havde ægtet
en Kvinde, der bedre forstod Dig end jeg," lød
Agates Svar, "men det forekommer mig, at det
Herfules Arbejde, Naturvidenskabens Tjenere paa-
tage sig, neppe vil blive fuldendt før denne Verdens
sidste Stund oprinder."

Nogle Dage efter stod Holsted ved Vinduet i sit

Arbeidsværelse og betragtede med Henrykkelse en Gave, som en lærd Reifende havde bragt ham. En Kronjuvel kunde ikke have forekommet ham halv faa værdifuld som den ægyptifke Torbift, han holdt i Haanden. Dyret var død underveis, men dets Skjønhed havde endnu vedligeholdt fig. Belyst af Solens Straaler lignede den en stor Emaragd. Lille Viktor stod ved Siden af, betragtede Torbiften og lyttede efter Faderens Forklaringer.

Da Holfted havde nogle Forretninger at beførge i Byen, indesluttede han fin Skat i en lille Kiste, fom han lod ftaa i Vindueftarmen og forlod Villaen. Agate var ligeledes fraværende. Medens Folkene paffiarede fammen, løb Drengen omkring og udførte adffillige Uglfpilftreger. Da Faderens Arbeidsværelse i Regelen stod aabent for ham, undlod han heller ikke at beføge dette i fin Enfomhed. Torbiften havde behaget ham. Han frøb op paa en Stol, der stod ved Vinduet, aabnede Kiften og tog Dyret ud.

Som han er i Begreb med at underføge det, hører han Alexis's velbekjendte Stemme. Drengen ffhynder fig ned af Stolen, i fin Fver river han Torbiften paa Gulvet, men uden at ændfe dette, løber han ind til Fættteren, ffyrter hen til ham og omfavner hans Knæ med begge fine Arme.

Alexis var i diſſe Aar bleven Husarofficer og havde

udviklet sig endnu mere til sin Fordel. Han løfter Drengen op og morer sig en halv Time med ham. Omsider bliver han træt af dette og gaar ind i Holsteds Arbeidssværelse for at hente Bladene. Et af disse ligger i Vinduet. Han tager det, men mærker ikke at hans Fod knuser Torbisten.

Nogle Minutter efter kom Agate hjem og begav sig ind i Arbeidssværelset, hvor hun hørte at Alexis opholdt sig med hendes lille Søn. Hun har neppe sagt Goddag til dem Begge, før Drengen med et grædesfærdigt Ansigt bringer hende det knuste Insekt. Agate gjenkjender det og blegner. Hun udspørger Barnet, og omsider fatter hun og Alexis, hvorledes Ulykken er sket.

„Jaar Holsted at vide, at Viktor er Skyld i det Hele, lægger han Haand paa ham, og Ingen kan beregne hans Hestighed,” udbrød Agate i Dødsangst, og betroede Alexis, hvad der nylig var hændet i Haven.

„Drengen skal blive skaanet, jeg paatager mig ethvert Ansvar.”

Alexis satte Foden paa Bænkken, tog den derpaa op igjen og lagde Torbisten i den.

Holsteds Stemme naaede deres Øren. Drengen løb forfærdet sin Vej og skjulte sig. Agate kastede et taknemligt, men ængsteligt Blik til Alexis. Hun

vidste, at der forestod en uhyggelig Scene. Da Holsted traadte ind, bemærkedes strax en Sky paa hans Bænde. Han var træt og som en Følge deraf gnaven. Husfruen opfordrede hurtig til at gaa tilbords, men Middagen formildede ikke hans flette Lune.

Fra Spisestuen begav Holsted sig ind i sit Værelse. Efter et Dieblis Forløb kom han styrrende tilbage.

„Hvor er Øsken med min Torbist? Hvem har været at tage den?“

„Jeg er Synderen, Onkel. Da jeg før vilde hente Avisen, der laa i Vindueskarmen, kom jeg af Vandare til at rive Øsken med Insektet ned paa Gulvet, og opdagede det ikke, før min Fod desværre havde ødelagt begge Dele.“

Holsted foer hen imod ham, men Alexis's rolige, faste Blik bragte ham til at standse. Han tav et Dieblis, overvældet af sit indre Raseri.

„Jeg forlanger, at Du erstatter mig det Tab, jeg har lidt.“

„Hvorledes er det muligt?“

„Reis. Bring mig en lignende Torbist tilbage, men den maa være af samme Art, ellers nytter det ikke. Blandt Tusinder finder Du ikke Mage til den, som Din eksempeløse Uforsigtighed har ødelagt. Jeg

skal sige Dig, hvorledes Du kan konservere den. Det er min Agt at anatomere den, derfor maa jeg have denne Torbist."

"Du mener altsaa, at jeg skulde reise til Ægypten for at hente den?"

"Ja."

Alexis kunde neppe undertrykke et Smil.

"Hvem skal betale min Reise?"

"Jeg er villig til at udrede Udgifterne."

"Nuvel, jeg skal spøge Onkel. Imorgen forlanger jeg Permission."

Holsted forlod Værelset. Den unge Officer saa efter ham med et skalkagtigt Smil.

"Det havde jeg mindst anet. Kan man forestille sig noget latterligere end at skulle reise til en anden Verdensdel alene for et Insekts Skyld? — Agate, Du maa sige mig, om den Naturforsker, som forærede Onkel Torbisten, endnu er her i Byen?"

"Ja, men imorgen reiser han til Stokholm."

Alexis greb sin Hat.

"Jeg maa tale med ham. Farvel."

Han var saa heldig at træffe Naturforskeren, hvem han betroede, hvad der var hændet, og bad om Raad hvorledes han skulde slippe for selv at tage til Ægypten.

"Jeg kan kun foreslaa Dem en Ting. Reis til

Zürich, opspørg Hr. Ferdinand Ungersen, som har en Silkefabrik i Nærheden af Byen, og bring ham en Hilsen fra mig. De vil træffe en elskværdig Mand, selv Naturforsker ligesom hans ulykkelige Fader, den berømte Entomolog Ungersen. Det skulde undre mig, isald han ikke kunde hjælpe Dem."

Med Tak for det venlige Raad ilede Alexis videre. Tanken om en Udenlandsreise forekom ham nu meget behagelig.

Imidlertid sad Agate hængslen i alvorfulde Betragtninger. Navnlig i den senere Tid havde hun ofte tænkt over Holsteds grændseløse Odselhed. Nu var her atter et Bevis paa, hvorledes han, for at tilfredsstille ethvert af sine Ønsker, ikke tog i Betænkning at anvende Tusinder. I de sex Aar siden deres Bryllup havde han selv gjort flere kortere, men ikke destomindre meget kostbare Reiser for at faa sit sidste store Værk oversat i forskjellige Sprog, paa hvilket Arbeide han anvendte betydelige Summer.

Opdraget i et økonomisk Hjem, hvor hun stedse var blevet indpræntet Orden og Sparksomhed, begyndte Holsteds Adfærd at ængste den unge Kone. I de første Aar havde hun ikke tænkt over den, fordi hun i den Retning mente at kunne have Tillid til ham, som en ældre, erfaren Mand, men nu anede hun, at hendes Ægtefælle ikke bestyrede deres

Formue paa en samvittighedsfuld Maade. Hvad hans egne Indtægter angik, havde hun intet Begreb om deres Størrelse, da Holsted altid iagttog en stor Hemmelighedsfuldhed desangaaende, men hun vidste, at den Overdaadighed, som han forlangte i sit Hjem, maatte medføre langt større Udgifter end Renterne af hendes Medgift vare istand til at dække. Hun havde flere Gange ytret dette til ham, men Holsted lod enten hendes Ord gaa upaaagtede hen eller gav hende korte, afvisende Svar.

Efter at Alexis i et Brev havde underrettet sin Moder om, hvad der var hændet, sagde han et Par Dage senere Farvel til Holsted og Agate. Den sande Grund til denne pludselige Reise skjulte han omhyggelig for sine Kammerater.

Anden Del.

13.

Ad Jernveien gik Reisen til Zürich i en næsten utrolig Hurtighed. Ved sin Ankomst til den smukke, blomstrende Stad forhørte Alexis sig strax i Hotellet om Hr. Ferdinand Ungersen. Dennes Bolig laa en lille Spadseretur fra Byen. Hilton isørte sig en lys Sommerdragt og begav sig paa Veien, som gik langs med Søens Bred. Det varede ikke længe, før han opdagede en yndig Villa bygget, i Schweizerstil. Faa Skridt fra den laa en stor Bygning, som han antog for Fabriklokalet. Begge Baaningerne vare omgivne af en Morbærplantage.

Alexis ringede paa Døren. Den blev aabnet af en ung Bondepige i Nationaldragt. Paa hans Spørgsmaal efter Husets Herre, viste hun ham ind i et lille Værelse, hvis ualmindelige Udsthrelse først paafaldt ham. Tapeter, Gardiner, Stole og

Sofabetræf vare af grønt Silketøi, forsynet med brogede Silkebroderier. Holsted havde for ofte henledet Søstersønnens Opmærksomhed paa de eiendommelige Tegninger, der findes paa mange Insekter, til at han ikke strax skulde kunne gjætte, at Jdeerne til disse Broderier vare udgaaede derfra, men han kunde ikke andet end beundre deres Skjønhed og den Kunstfærdighed, hvormed de vare udførte. Iøvrigt var Møblementet langt fra luxuriøst, med Undtagelse af et Par Bogskabe med et værdifuldt Indhold.

Faa Minutter efter traadte en midaldrende Herre ind til ham. Et mildt, resigneret Udtryk forskjønnede hans noble Ansigt. Han gik langsomt og som det syntes med Forsigtighed hen til en Lænestol, lagde den ene Haand paa den og rakte den anden ud.

„Velkommen i mit Hjem. Undskyld, at jeg ikke gaar Dem imøde, men min Synsevne har næsten tabt enhver Kraft.“

Alexis lagde hastig sin Haand i hans.

„Har denne Dienstvaghed varet længe?“ spurgte han deltagende.

„I femten Aar. Det er gaaet mig som Swamerdam, Bonnet og mange andre Naturforskere. Mikroskopet har dræbt vort Syn. Men lad os ikke dvæle længere derved. Hvad har bragt Dem til at søge mig? Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste?“

Alexis bragte ham den fremmede Naturforskers Hilsen og fortalte, at han var en Søstersøn af Statsraad Holsted.

„Dette Navn er mig bekendt. Holsted er en af vor Tids mest fremragende Entomologer.“

„At dyrke sin Videnskab er hans eneste Formaal her i Livet, det, hvorum enhver af hans Interesser koncentrerer sig,“ svarede Alexis og meddelte Ungerssen sit Uheld samt Grunden, hvorfor han henvendte sig til ham. Han valgte sine Udtryk med Forsigtighed, og undgik omhyggelig Alt, hvad der kunde stille Onkelens Afsærd i et komisk Lys.

Ungerssen selv syntes langt fra at se den fra en saadan Side.

„Det skulde glæde mig, dersom Statsraad Holsted kunde tilvejebringe nogle faste Grundstene til Udviklingshistoriens vaklende Bygning. Vi have endnu kun læst saa saa Blade af Jordflodens store Krønike. Ved Anotomeringen af denne Torbist haabede han at opdage nogle vigtige Skrifttegn, med glad Forventning var han isærd med at lægge Haanden paa Værket, da De pludselig ødelagde det for ham. Vi maa raade Bod paa denne Skade, jeg haaber at kunne hjælpe Dem.“

„Er det muligt?“ udbrød Alexis henrykt.

„Paa sine Reiser var min afdøde Fader under-

tiden ledsaget af et ungt Menneske ved Navn Ibrahim. Han er af mosaisk Herkomst, fattig og uden videnskabelig Dannelse, men desuagtet var han min Fader til stor Nytte paa Grund af sin skarpe Jagttagelsesevne og den Nøiagtighed, hvormed han udførte ethvert Hverv. Gud give han havde ledsaget ham paa hans sidste Rejse, saa —, men til Sagen. Ibrahim har senere været mig meget hengiven, og er nu Handelsreisende for mig og flere andre Silkefabrikanter, men paa samme Tid har han en lille Bifortjeneste ved at hjembringe værdifulde Sager til Naturforskere og Oldgranskere."

"Jeg vil strax henvende mig til denne Mand. Hvor er hans Bolig?"

"For Dieblisset i Kairo."

"Hvilket Uheld. Saa glipper jo mit Haab."

"Aldeles ikke. Skriv endnu i Dag et Brev til ham, ligemeget om det er paa fransk eller tysk, paa Torbisten omhyggelig ind, men glem ikke at give ham de nøiagtigste Instruxer. Bring mig saa Pakken, og jeg skal paatage mig at skaffe den sikkert i hans Haand. I Løbet af en Maaned venter jeg ham tilbage. Høre vi Intet med det Første fra ham, er De ligesaa vis paa at faa Torbisten, som om De selv hentede den."

Alexis kunde ikke noksom takke den tjenstvillige

Naturforsker. Udsigten til at tilbringe en Maaned i Schweiz forekom ham yderst smilende. Han ilede tilbage til Hotellet, skrev Brevet og bragte det saa Timer efter til Ungersén. Denne opfordrede ham til at tilbringe Aftenen hos ham.

„Giv mig Deres Arm, og lad os sammen gaa ind i min Familiefreds.“

Den rummelige Havesal med tilstødende Kabinet var ligeledes prydet med Silketapeter og rige Broderier, men i forskjellige Farver, Alt sirligt og propert vedligeholdt. To Damer og en lille Pige sad under Verandaen udenfor Huset. Deres Haandarbejder viste strax Alexis, hvem dette Hjem kunde takke for dets skønneste Brydelsér.

„Min Hustru og mine Døtre,“ forestillede Ungersén.

Alexis og Ungersén toge Plads overfor Damerne. Husets Frue var en fintbygget Kvinde med en fransk Dames elegante lille Haand og Fod. Udtrykket var blidt sørgmodigt. Enkelte Furer viste, at hun ikke havde ladet alle Livets Byrder alene hvile paa sin Egtfælles Skuldre. I Alexis's Dine var det netop disse Rynker, der forlenede hende med en tiltalende Elskværdighed, ligesom hendes næsten hvide Haar, der halvt bedækkedes af et Kniplings Hovedtørklæde. Hendes øvrige Dragt var af graat Silketøj. Den

ældste Datter lignede Moderen, den samme Ynde og Adel, som kun en fuldendt Dannelse og indre Sjælsstorhed kan give Menneſket, var udbredt over dem Begge, men Joſefine Ungersſen havde endnu Ungdommens Friſkhed, og det ſtraalende mørke Die fortalte om et livligt Temperament. Den ſtraagule Silkedragt harmonerede godt med hendes Ydre og fremhævede hendes ſmukke Figur. Den lille Klara var tolv Aar gammel. Hun ſyntes ikke at finde Behag i det ſtilleſiddende Arbeide, men hoppede ofte omkring i ſin hvide luſtige Kjøle.

Efter at nogle Ord vare vexlede angaaende de forſkjellige Lande og deres Klimaer, gjorde Alexis Damerne en Kompliment for de kunſtſcærdige Broderier, ſom han gjættede ſkyldtes deres Flid; ogſaa med Henſyn til Tegningerne erfarede han, at han ikke havde taget feil, da Inſekterne virkelig havde givet Ideen og Mønſtrene til dem. Talen faldt derfra paa Silkeavlens, ſom Alexis maatte tilſtaa, at han ſaa godt ſom ingen Kjendſkab havde til.

„Her i mit Etabliſſement arbeider kun Kvinder,“ ſvarede Ungersſen, „førſt under min Huſtrus og nu under min Datters Overſigt.“

„Saavidt jeg veed, var det jo ogſaa en Dame, der fra Begyndelſen opflækkede Silkeormene,“ ſvarede Alexis.

„Ganske rigtig. I Kinas Historie berettes der, at den store Hersker over det himmelske Rige, Keiser Hoang-ti, opfordrede sin Gemalinde Si-ling-fi til at iagttage Silkeormene. Hun lod en stor Mængde af disse bringe til sit Palads, gav dem selv Føden og opfandt ikke alene den Kunst at udfække dem, men Maaden, paa hvilken Silken bliver afvunden og anvendt til Forfærdigelse af Klæder. Til Tak for denne store Velgjerning hævede Efterverdenen Keiserinde Si-ling-fi til Gudernes Rang, og viste hende særdeles Ære under Navn af Silkeormenes Gudinde. Alle kinesiske Keiserinder have senere fulgt hendes Exempel.“

„Og mange andre fornemme Damer,“ faldt Fru Unger sen ham i Talen. „I kinesiske Beretninger hedder det: „De adelige Damer og Ministrenes Fruer undlode ikke mod Slutningen af Foraaret at afføre sig Stadsflæderne, og fritoge deres Kammerjomfruer for Sy- og Broderiarbejder, paa det at de Alle kunde anvende deres Omsorg paa Silkeormenes Opfostring.“ Høitstaaende europæiske Damer have ogsaa senere vist Silkeormene megen Interesse.“

„Denne aristokratiske Dyst var dog nær bleven til stor Skade for den stakkels Silkeorm,“ bemærkede Josefine, „thi det var uden Tvivl den, som bragte Nationalkonventet til at udtale Fordømmelsesdom-

men over hele Silkeindustrien i den franske Revolutions Rædselsperiode."

„Hvem begyndte først Silkeavlens her i Schweiz?"
lød Alexis's Spørgsmaal.

„Italienske Emigranter, hvem Inquisitionens blodige Forfølgelser tvang til at flygte fra deres Fædreland. I Midten af det sextende Aarhundrede anlagde den lokarniske Koloni den første Morbærplantage i Nærheden af Zürich, og siden er denne Industri bleven en sand Velstandskilde for Befolkningen," svarede Ungerens.

Josefine saa paa sit Uhr.

„Nu er det paa Tiden, at jeg gaar ind til vore smaa Arbeidere, som vistnok længe efter deres Aftensmaaltid."

„Og jeg maa ikke glemme mine husmoderlige Pligter mod de store," sagde Fru Ungerens og forlod Verandaen med sine Døtre.

Et Suk opsteg fra Naturforskerens Bryst.

„De veed ikke, hvor det er tungt for mig, at maatte sidde ørfesløs og lade vort Livserhvervs Byrde ene hvile paa mine Kjæres Skuldre. Mangen Nat har min Hustru berøvet sig selv Sønnen, for at vaage over at de smaa Silkeorme bleve omhyggelig pleiede, thi naar de ere i deres Barndom, fordre de Pasning Nat og Dag. Efterhaanden som Pige-

børnene vore til, hjælpe de Moderen, selv lille Klara har ikke Lov til at være ørkesløs, men maa foregaa de andre Børn i Fabriken med et godt Exempel."

"Det er sjeldent at se Kvinden udfolde en saa stor Virksomhed," bemærkede Alexis.

"Ingen bedre end jeg har haft Leilighed til at opdage, hvilken skjult Kraft der ligger i hende, men som kun lidt bliver benyttet, fordi hun som oftest har to Fjender, hun først skal overvinde."

"Hvilke?"

"Først og fremmest sig selv. Mange af vore civiliserede Kvinder sætte en besynderlig Værd i at henleve deres Liv i en fuldkommen Ørkesløshed, idet de tilsyneladende beskæftige sig med Alt, i Virkeligheden med Intet. Deres uendelige, mangesidige, altfor ofte intetsigende Talenter og Interesser er en ynkelig, gennemsigtig Glitterkappe, et tomt Forfængelighedens Foster."

"Og nu den anden Fjende?"

"Manden. Hvor Saa blandt os skatte og opmuntre Kvinden til Virksomhed? Hvor Saa af os paaskjønne den arbejdsomme, stræbende Kvinde, det være sig i Hjemmets stille, indskrænkede Omraade eller og under større mere udvidede Forhold? Det synes, som om vort Døie ofte er blindt og ude af Stand til at skjelne mellem Ægte og Uægte,

skaaanselsløs faste vi hende mangen Gang tilbage bag gamle, rustne Fordommes Jernstænger og lukke dem med Spottens usynlige Kramper. Vor hemmelige Uvillie eller Arrogance kvæler ofte hendes bedste Kræfter."

Fru Unger sen kom tilbage og indtog atter sin Plads. Samtidig nærmede Gartneren sig og bad om at tale med Herren.

Alexis's Blik hvilede med forhøiet Interesse paa Husets elskværdige Frue.

„Hr. Unger sen synes smerteligt at føle Trykket af sin ufrivillige Uvirk somhed," ytrede han, da denne havde fjernet sig.

„De vilde undre Dem, dersom De vidste, hvor rastløs hans Tanke arbejder," lød hendes Svar. „Jeg og mine Døtre skiftes til at læse høit for ham, naturligvis i Bøger, som mest omhandle hans Videnskab. Hver Vinter holder han en Række af Foredrag, og hans Tilhørerkreds er stedse saa stor, at Salen neppe kan rumme flere. I hele vor Forretning er han den ledende Mand; hvad vi undertiden kunne glemme, minder han os om; hverken Silkeormen eller Morbærtræet ville trives uden hans Raad og Videnskab."

„Hvilken Forskjel mellem dette Hjem og Onkel Peters," tænkte Alexis, men en lille Dæmon opsteg

i det Samme i hans Sjæl. „Det er Kjærligheden til Silkeormen, der forener Alle her i Huset. Insektet først, Mennesket bagefter, det er den Maade hvorpaa Naturforskere opfatte Naturens Love.“

Josefine og Alara kom igjen tilsyne. Den Første foreslog en Spadseretur langs Søens Bred. Hele Selskabet begav sig paa Veien. Alexis vandrede ved den unge Piges Side, men han glemte næsten at beundre den henrivende Naturomgivelse for udelukkende at beskæftige sig med sin smukke Ledsagerinde. Hendes Ynde og sprudlende Livlighed traadte nu tydeligere frem, og han syntes aldrig før at have truffet en saa indtagende Kvinde.

Bludselig standsede hun og pegede med Parasollen paa Søens Flade:

„Kjender De nogen dristigere og mere opfindsom Søfarer?“ spurgte hun.

Nogle Mng vare isærd med at styre mod Land. Den nys affastede Ham tjente som Baad. Midt paa den stod den kæffe Sømand. Farten gik for fulde Seil. Disse vare dens egne udstrakte Binger.

„Ifald jeg var Digter, synes jeg dette Syn maatte være istand til at inspirere,“ vedblev hun.

„Saa, nu begynde vi hvor jeg slap hjemme,“ tænkte Alexis ærgerlig. „Da vilde jeg virkelig foretrække at besynge de stolte Bjerger,“ svarede han

høit, „der staa som tydske Bestalinder, indhyllede i tætte hvide Slør eller lig ærværdige, ærefrygtindgydende Kæmper, isørte glimrende Jæpantfere.“

„Men ogsaa disse høie, stolte Klippers Ensomsomhed oplives af en lille jordisk Alf. Om Montblancs, den hvide Frues Bænder søøver et ganske lille Insekt med himmelblaa Vinger, hvorover er udbredt en fin sølvagtig Glands, som om den var bedækket med Rimefrost. Overalt, selv hvor al Vegetation er ophørt, viser der sig et levende Atom, som fortæller os om Livet, og tro mig, den kolde Klippe-masse vilde tilsidst blive død foruden det.“

„Og overalt indtil min Dødsdag skal jeg plages med at høre dette elendige, unaturlige Afgudsdyrkelse,“ tænkte Alexis og bed Læberne sammen. „Denne unge Pige, som er saa yndig og henrivende, at enhver Mand maatte kunne føle sig hængselstagen til hende, hun er ogsaa betagen af Insektvanvid!“ —

14.

Tilfældigvis befandt der sig Ingen i Hotellet, til hvem Alexis følte Lyst til at slutte sig. Unger-fen havde gjæstfrit aabnet sit Hjem for ham og bedet ham betragte det som sit eget under hans Ophold i Zürich. Han besluttede derfor at vente med at fore-

tage længere Udflugter, indtil han traf et nogen-
lunde behageligt Reiseselskab, og styrede istedetfor sin
Gang et Par Dage efter ud til Ungersens Villa.

Josefine var ene i Dagligstuen.

„Lille Klara læser høit for Fader, og Moder er
beskjæftiget med huslige Syssler, men har De Lyft
til at følge over med mig i Fabriken, skal det være
mig en Fornøielse at vise Dem den?“

Alexis modtog Tilbudet.

Josefine førte ham først ind i en Række smaa
Bærelser, under hvis Gulv der var anbragt Varme-
rør. Vinduerne vare forsynede med Kullegardiner,
og saavel nede ved Gulvet som høiere oppe vare
Ventiler i nogen Afstand fra hverandre. Over Hyl-
derne saas ogsaa Vinduer med en Rude. Bæg-
gene vare indvendig beklædte med Træværk.

„Disse Bærelser ere de smaa Arbeideres Børne-
kamre. Her krybe de ud af Egget. Fader har
ladet Alt indrette efter kinesisk Maalestof. I den
spæde Alder behøve Silkeormene megen Varme, der-
for ere Bærelserne saa smaa, at de lettere kunne
ophedes. Nu ere Dyrene flyttede, de have naaet
den femte Dag i deres Livsperiode.“

I de øvrige rummelige, 100 Alen lange Bærel-
ser i Stueetagen vare opstillede store mailandske
Haspemaskiner og indmurede Rjedler, da de stærke

Vanddampe benyttedes til at dræbe de Larver, hvis Kofoner skulle bruges. Josefine og Alexis steg op til første Stokværk og betraadte en Række rummelige Sale. Luften var ren og frisk overalt. Flere kvindelige Arbeidere vare beskæftigede med at røge med Eddike. Sagte gik de frem og tilbage, frygtssomme for at frembringe nogensomhelst Støi, da dette virker ødelæggende paa Silkeormenes Sundhed. Arbeiderskerne selv udmærkede sig ved en sjelden Propperhed, eftersom de smaa, farte Dyr i saa Henseende udfordre den yderste Omhu og ere af en næsten forbausende Omfindtlighed. Til alle Sider fandtes Vinduer, for at vedligeholde en frisk Luft-circulation, men de mod Vest vare tildækkede, da Aften solens Straaler ere farlige for Larverne. Disse røbe deres Sommerfugle Natur, og eftersom de høre til Natsommerfuglene, sky de det altfor stærke Lys. Ogsaa i denne Etage fandtes Varmerør, der bleve benyttede ved en pludselig omskiftende Temperatur. Paa Hylderne eller rettere i smaa Sivkurve med lærredsbeklædte Hammer laa utallige lidt over en Tomme lange Silkeorme paa et Leie af fint ituskaarne Blade og sigtet Rismel, befugtet med frisk Vand og strøet over hvidt Papir.

„I dag ere de blevne stærkt fodrede,“ fortalte Josefine med dæmpet Stemme. „Næste Maaltid

bliver mindre, se hvor dødsige de allerede ere. Imorgen ligge de Alle i en fast Søvn. Ikke en blandt dem er syg, men først naar det sidste Hudskifte er overstaaet, skal De se, hvor smukke Bupperne blive, lig lysegule klare Druer. I øverste Stokværk er Spindehytterne, men dem vil jeg ikke vise Dem, før de blive beboede."

Alexis udtalte sin Beundring over Etablissemmentets Indretning og den til det Yderste grændsende Orden og Properhed. Josefine og han forlode det nu og vandrede langsomt omkring i Morbærplantagen, efter at hun mere detailleret havde vist og forklaret ham Alt.

"Mange Millioner af Mennesker kunne takke de smaa Silkeorme for Brødet," ytrede den unge Pige. "De belønne os for vor Pleie ved at skjænke os Midler til at ernære os og klæde os af deres egne Legemer. Ingen viser sig mere taknemlig mod Menneskene end dette lille Bæsen, som vi til Gjengjæld dræbe. Jeg vil ærlig tilstaa at den Dag de blive kvalte, kunde jeg fristes til at græde."

"Frøkenen er formodentlig ogsaa en Tilhænger af Pantheismen?"

"Ja og nei. Det guddommelige Aandepust giver visse Alting og Alle Liv. Gud spores om os og i os selv, men Naturens Theologi forekommer mig

end mere at bekræfte Skriftens Ord. Det gamle Testamente er at betragte som en Allegori, hvis Forklaring vi ofte kan finde ved en nøiere Jagttagelse af Naturen."

„De tilbeder altsaa ikke ubetinget det Skabte som Guddommens Sæde?"

„Hvorledes var det muligt, da der i alt Levende, Mennesket, Dyret, Planten, selv Elementerne bestandig er en Kamp mellem Godt og Ondt, altsaa indeslutte de begge Dele og vidne om to Magter. Desuden, hvor kan man tilbede det Ufuldkomne, der er saa fjernet fra Idealet?"

„Og De tror ikke, at Døden er en Afslutning af hele vor personlige Tilværelse?"

„Gud bevare mig for denne Tanke," lød hendes Svar. „Deres Spørgsmaal forekommer mig lidt besynderlige. Jeg kender ikke Deres Anskuelser. Maaske spotter De mine."

„Nei, det behøver De ikke at frygte for. Jeg fristes kun til at spotte den, som i sin Hovmod og Vergjærrighed mener at kunne opreise et Troens Grændsestækel ved egen Kløgt, og af denne Grund ofte henfalder til urimelige og næsten latterlige Afgudsdyrkelser."

Alexis tænkte paa Onfelen, da han udtalte disse Ord, og følte en sig selv uforklarlig Glæde over at

have hørt Josefines Religionsanskuelser, hvilke han forstod deltes af den øvrige Familie. Fra nu af syntes han med langt større Glæde at kunne opholde sig i den lille aandrige og tiltalende Kredss.

Ungersén kom dem imøde, støttende sig paa sin yngste Datters Arm. Barnets Nærværelse gav Samtalen en livligere Vending. Josefine slap hurtigt det alvorssfulde Emne og istemte en muntere Tone. Alexis bemærkede overhovedet, at begge de unge Søstres Bestræbelser i Regelen gik ud paa at adsprede den blinde Fader, over hvem der stedsé hvilede et Anstrøg af Tungssind. Da Familien ellers syntes lykkelig og i Velstand, antog Alexis, at Ungerséns Dienstvagthed var Aarsag deri, indtil han et Par Dage senere erfarede, at den stammede fra en dyb Sorg, som i en Række havde tynget paa ham, nemlig hans Faders ulykkelige Skæbne.

15.

En Formiddag sadé begge Herrerne i Naturforskerens Arbeidsværelse.

„Er min Faders Navn bekjendt i Danmark?“ spurgte Ungersén pludselig.

„Ja tilvisse. Jeg har ofte set det i videnskabelige Bærker.“

„De veed altsaa, hvilken Ulykke der ramte ham?“

Alexis maatte tilstaa, at han var uvidende derom, men sagde at det vilde interessere ham meget at erfare den.

„Saa hør da, hvilken uhyrt Skændighed, han, den Edleste af Alle blev Gjenstand for. Uegen- nyttig og selvopofrende levede han kun for at berige Verden med sine Jagttagelser. Fordringsløs og bes- fæden søgte han ikke brammende Hædersbeviser, men arbeidede udelukkende for, at hans Granskninger kunde blive Menneskeheden til Gavn.. „Naar vi ikke tilfulde kjende de uhyre Naturkræfter, der ligge skjulte i disse Myriader af smaa bitte Væsener, kunne vi hverken modarbejde eller drage Nytte af dem,“ vare hans Ord.

Min Moder døde tidligt, hun var en fransk Dame, min Fader af nordisk Herkomst, paa hvilket vort Navn ogsaa tyder. Fra min tidligste Barndom ledsagede jeg ham overalt og udholdt ofte næsten utrolige Strabadser. Mit Legeme blev hærdet derved, jeg har aldrig kjendt til Sygdom og mente derfor, at mine Dine maatte have samme Kraft. Min Fader var min Lærer i Naturvidenskaben, og en af hans største Glæder var mine hurtige Frem- skridt. Da jeg blev ældre, maatte vi imidlertid finde os i undertiden at leve adskilte, da mine Gra-

mener ofte bandt mig til Paris, hvor jeg fuldendte mine Studier. Paa samme Tid min Fader skulde tiltræde sin sidste store Reise, fik jeg flere Anmodninger fra Lyon om at komme dertil for at undersøge en farlig Sygdom, som var udbrudt blandt Silkeormene. Min Fader formaaede mig til at begive mig derned. I fire Aar blev jeg i Lyon, satte mig nøie ind i Silkeavlens og lagde mig specielt efter disse Dyrs Behandling, hvorved det ogsaa lykkedes mig at overvinde Sygdommen. Et Brev fra min Fader bragte mig det Budskab, at han havde haft den Sorg, at hele hans værdifulde Insektsamling, som han med saa megen Besvær og Møie havde forskaffet sig paa Reisen, var gaaet tabt. Han og hans Folk havde nemlig maattet vade over en Flod. Megeren, som bar Kassen, der indeholdte Samlingen, fik Die paa en Krokodille, og i sin Forfærdelse tabte han den. Min Fader vilde springe ned i Floden efter den, men Folkene holdt ham tilbage. Imidlertid skrev han dog, at Optegnelserne vare i god Behold, og at disse indeholdt de vigtigste af alle de Oplysninger, han endnu havde været istand til at give. Tillige underrettede han mig om, at han nu agtede at tiltræde Hjemreisen. Jeg anede ikke, at han kom en Maaned før Bestemmelsen. — En Dag fik jeg et Brev fra en fremmed

Læge ved Navn Hagau. Jeg var dengang nylig bleven gift, min Lykke syntes mig at være fuldkommen, da den rædselsfulde Begivenhed fandt Sted. Aldrig glemmer jeg hin Time, i hvilken jeg modtog Brevet, eller da jeg atter gjen saa min arme Fader."

Ungersken tav et Dieblis, synlig rystet ved Mindet.

„Skrivelsen meddelte mig, at en nedrig Bedrager, som udgav sig for at være mig, hans Søn, havde bragt min Fader i en bevidstløs Tilstand til et Hotel i Paris, hvor Lægen, som var en Schweizer, opholdt sig paa en Reise. Den falske Søn omgav min ulykkelige Fader med en rørende Omhu ved ikke at vige fra ham Dag eller Nat. Da han viste Tegn paa Bedring, vovede Bedrageren ikke at blive længere, men forlod pludselig Hotellet. Dog forstod han saa snu at spille sin Rolle, at Ingen var istand til at nære Tvivl om, at han virkelig var den, han udgav sig for. Kort efter hans Bortreise, gjenvandt min Fader fuldkommen sin Forstands Klarhed, og Sandheden blev nu paa en rædsom Maade afsløret for Lægen. Min Fader spurgte, hvem den Fremmede var, der havde pleiet ham, og benægtede at det kunde være hans Søn. Han forlangte at se Skrinet, som indeholdt hans vigtige Optegnelser, — det var tomt. Manuscriptet var forsvundet."

„Forsvundet?“ udbrød Alexis.

„Ja. Et literært Tyveri, hvis Omfang og Skændighed man neppe kan tænke sig, var uden Tvivl bleven forøvet, medens min Fader laa udstrakt paa Sygeleiet som en Følge af hans Legemes og Sjæls Overanstrengelse. Med saa Ord skildrede Lægen den rystende Scene, som fulgte efter Opdagelsen, men han nænnede ikke strax at underrette mig om hele Omfanget af den Ulykke, der var ramt os Alle. Jeg ilede til Paris, og fandt min Fader — vanvittig. Han søgte rastløs efter det forsvundne Manuskript og kjendte mig ikke mere, uagtet han hvert Dieblif kaldte paa mig. Vi maatte bringe ham paa en Sindsygeanstalt. Kan De undre Dem over, at jeg bønfuldt Himlen om, at den retfærdige Gjengjældelse maatte ramme Bedrageren?“

Marerne svulmede i den blinde Naturforskers Bænde, og hans Hænder knyttede sig frampagtigt sammen.

„Og De kom ikke paa Spor efter ham?“ spurgte Alexis, der med den mest levende Interesse og Deltagelse fulgte hans mørke Beretning.

„Nei. Doktor Hagau hjalp mig trolig med at anstille alle de Efterforskninger, som stod i vor Magt, Politiets Speidere bleve sat i Bevægelse, Alt forgæves. Fra den Tid henholdt jeg til Tungvind,

min ældste lille Datter saa Lyset i et Sorgens Hjem og maatte lade sig nøie med sin Moders Smil, hendes Fader sad Dag og Nat fordybet i sit Studium. Min Faders Videnskab var bleven mig hellig, det Arbeide, han i sin ulykkelige Tilstand uafbrudt beskæftigede sig med, forekom mig, at han paalagde mig at udføre som en Pligt mod ham. Min Hustru bad mig ofte om at skaane mig, men jeg var døv for hendes Bønner, indtil en Dienlæge omsider sagde mig, at jeg havde paadraget mig en uhelbredelig Diensygdом."

"Insektologen er og bliver mig en Gaade," afbrød Alexis ham. "Hvor er det muligt, at en Mand kan være i Besiddelse af en saa ihærdet Taalmodighed, som den der fordres til at dyrke denne Gren af Naturvidenskabene? — Naar jeg hører om Deres udholdende, altforglemmende Arbeidsiver og den Løn, De høstede derfor, synes jeg at erfare en Gjentakelse af Lamarcks Historie."

"Ja De har Ret, men saaledes gaar det dog ikke os Alle. Leuwenhoek, hvis lange Livsbane var helliget til at udforske den uendelige Miniaturverden, bevarede et udmærket Syn indtil sine sidste Dage. Hvad der saa mægtig tiltrækker Naturforskeren er Mysteriet, det bestandig ny Omraade, hans Tanke har at virke i, de ukjendte, trange Enirkelstier, de

vidunderlige Hieroglyfer og ubegribelige Mirakler, som uvilkaarlig bringe ham til at sammenligne Naturen med den mest daarende af alle „Tasfenspilleræsker.“

„Men Deres unge Frue, Deres Børn?“

„Min Hustru forstod mig, eftersom hun selv delte mine Interesser. Hun forsmægte ikke sine Moderpligter, men mangen Aften, naar hun havde bragt vor lille Pige til Ro, sad hun i mit Arbeidsværelse til sent ud paa Natten og lyttede begjærlig efter mine Beretninger om, hvad jeg havde formaaet at udforske. Kun mit Tungsiind syntes ofte at smerte hende, men hin uhyggelige Katastrofe i min Faders Liv havde fremkaldt en Sygelighed i min Sjæl, som først Aarene vare istand til at helbrede.

Efterretningen om at Blindhed forestod mig fremkaldte imidlertid et nyt Dmslag i mit Indre. Den ene Ulykke trængte den anden i Baggrunden. Jeg maatte give Afkald paa min Videnskab for udelukkende at tænke paa mine Kjæres Fremtid. Mit Blik vendte sig nu til deres Ansigter, hvis Træk jeg følte Trang til nøie at indpræge mig, før det mørke Slør for bestandig sænkede sig for mine Dine. Med Rædsel tænkte jeg paa, at Brødløshed forestod, da en uventet Arv tilfaldt os. Den var ikke stor, men dog tilstrækkelig til at sætte os istand til at kunne

anlægge en lille Silkefabrik. Eieren af denne Plantage var nylig død, Doktor Hagau nnderrettede mig derom og hjalp mig med at formaa Arvingerne til at afstaa den til mig paa gunstige Vilkaar. Jeg tøvede ikke, men flyttede hastig hertil og indrettede Alt saa godt det stod i min Magt for at lette Byrden for min arme Hustru. I denne Periode af mit Liv kæmpede jeg tappert for at vinde Kraft og Styrke til at dæmpe mine Klager. Kunde jeg ikke mere arbeide som Forsørger, var det i det Mindste min Pligt ikke at fue min Hustrus og mit Barns Mod. — Paa samme Tid indtraadte der en ny og bedre Krisis i min Faders Sygdom. Vel var og blev Forstandens Lys udslukket, men hans fortvivlende, rastløse Søgen og forfærdelige Anfald ophørte pludselig. En velsignet Ro kom over ham. Han havde tabt Erindringen om det forsvundne Manuskript, gjenkjendte mig og ønskede at se min Hustru og mine Børn. Han følte sig tilfreds paa Sindshgeanstalten, og da hans Helbred i det Hele var nedbrudt, ytrede han selv Ønsket om foreløbig at blive der for at pleie sig, idet han paalagde mig at sørge for, at hans Optegnelser bleve trykte. Jeg funde aldrig besøge ham uden at blive dybt bevæget, men nu havde jeg dog den Trøst, at han ikke mere ed. Den blege, blege, hvidhaarede Olding var

bleven som et lykkeligt Barn, og alligevel var han undertiden istand til at udtale Sætninger og Tanter, der røbede hans tidligere Mandsstorhed.

„Lever Deres Fader endnu?“

„Nei, for fem Aar siden syntes Sygepleiersken, at Oldingen sov saa trygt i sin Lænestol. Da opdagede hun, at det var den evige Søn, der havde sænket hans Dienlaage til.“

En Pause opstod.

„Har De fuldkommen opgivet at søge efter Bedrageren?“ spurgte Alexis.

„Jeg har ikke ophørt at anraabe om Hævn over ham. Gud maa ramme ham, jeg stakkels Blinde er jo lammet.“

„Havde Deres Fader Fjender?“

„Ingen, som jeg veed.“

„Han var dog en bekjendt Personlighed. Misundelsen gaar aldrig ligegyldig forbi slige Mennesker. Ranet af disse værdifulde Optegnelser forekommer mig nærmest at tyde paa en lav Sjæls Hævn, der har villet undertrykke, hvad han ikke kunde taale skulde se Lyset.“

„I Aar og Dag har jeg frugtesløs fortabt mig i Gissninger.“

„Men De maa dog være enig med mig i, at

dette Tyveri umulig kan være begaaet af Andre end en Insektolog?"

„Hvorfor ikke? En Eventyrer, som har villet skabe sig en Livsstilling, synes mig nærmest at kunne være egnet til at optræde under et falsk Navn.“

„Savnede deres Fader Penge eller øvrige værdifulde Gjenstande?"

„Nei. Bedrageren har piensynlig lagt an paa at optræde som Gentleman. For ydermere at lede paa Bilsfor har han endog betalt alle Regninger, før han forlod Hotellet.“

En almindelig Tyv vilde ikke have handlet saaledes," bemærkede Alexis.

„Upaatvivlelig, men i dette Tilfælde kan der kun være Tale om en Person, der ikke er aldeles blottet for Dannelse, ellers vilde han aldrig være falden paa den Tanke at bemægtige sig et Manuscript af en videnskabelig Natur. Man har Bedragere, der optræde under de mest forskjellige Navne og i de forskjelligste Livsstillinger.“

„Lad gaa. Han er en Slags literær Bagabond, som mener, at en Lærds Optegnelser kunne gøres indbringende for ham. Jeg tror dog sikkert, at en saa snu Person først vilde have beregnet, hvorvidt Udbyttet kunde blive fyldestgørende. Det Første en slig Handling paalægger ham er Forsigtighed.

En slet og ret Eventyrer vover ikke at fremstille sig for Videnskabernes Selskab med et stjaalet Manuscript, selv om det er affskrevet, og jeg tvivler om, at en Boghandler tilstræffelig vilde paaskjønne, naar en aldeles ubekjendt Person bragte ham et komplet lærd, videnskabeligt Værk."

"Her maa jeg gjøre en Bemærkning. Min Fader skrev ofte populære og let forstaaelige Arbejder. Han syntes tilbøielig til at opfatte Alt med en noget digterisk Begavelse, som han mangen Gang undertrykkede, naar han udarbejdede sine Optegnelser. Det er derfor ikke usandsynligt, at disse Udkast, i hvilke Videnskabens Sandheder bleve aflørede, have været iflædt en Form, som maatte fængsle Mængden."

"Men hvorledes skulde en Fremmed kunne vide dette?"

"Han behøvede kun engang at have hørt min Faders mundtlige Foredrag."

"Er der da udkommen noget Værk, hvis Forfatter De har Mistanke til?"

Ungersøn rystede paa Hovedet.

"Nemligvis har han været listig nok til ikke at udgive det samlet, men i Brudstykker, maaske endog i et andet Land."

"I hvilket Sprog pleiede Deres Fader at skrive?"

"I det franske blandet med latinske Bencævnelser."

„Den Tanke paatvinger sig mig vedvarende, at Ufærdsmanden er en Insektolog,“ vedblev Alexis efter en kort Pause.

„Og jeg kan ikke tænke mig, at en sand Videnskabs Dyrker kunde nedværdige sig til et saadant Skridt, hvis Lavhed og Skjændighed stiller ham i de simpleste Forbryderes Rækker.“

„Desværre ere literære Man ikke aldeles uhyrte.“

„Men hvorledes er Sligt muligt? Jeg kan ikke fatte, at en Naturforsker, der daglig maa tvinges til at fæste Blikket paa Guds Storhed, skulde kunne eie en saa lav Sjæl. Et Manuscript er en hellig Ting, min Faders har sikert været som en Aabenbarelsens Bog, der indeholdt hans store Aands kraftigste Tanke-
spirer. Hvor tør noget Menneske vove at dræbe den levende Intelligents Frembringelser, det Minde-
desmærke, som en udødelig Mesteraand selv har opreist sig? — Hvor tør en vanhellig Haand aabne Døren til Naturens Lønhammer med ranede Nøgler? — Nei, nei, Bedrageren kan kun være en elendig Eventyrer, men han har begaaet et dobbelt Mord mod min Faders Aand!“

Den blinde Ungerfen foer med Lommetørflædet over Panden. Hans Sindsbevægelse forklarede Alexis tydeligst af Alt, hvormedet han endnu led ved at oppripe de sørgelige Minder. Paa den unge Of-

ficer gjorde enhver Slethed stedse et pinligt Indtryk. Hans Interesse for den forurettede Familie bragte ham til at gløde af Hævnlyst.

„Gud give, jeg var istand til at opdage Forbryderen,” udbrød han. „Jeg sværger Dem til, at jeg skulde hævne Deres Fader.”

„Tak, min kjære, unge Ven,” var Naturforskerens Svar, idet han rakte ham Haanden.

„Er det muligt? De, en Fremmed!” lød pludselig Josefines Stemme. Hun stod ved deres Side med flammende Dine og blussende Kinder.

„Løitnant Hilton! Jeg har ikke opgivet Haabet om, at Bedrageren engang bliver affløret, men Ingen deler min Tanke.”

„Min kjære Pige, man mener, at nu er Din Bedstefader død, og Manuscriptet sandsynligvis for længe siden tilintetgjort.”

„Det skal De dog ikke aldeles bestemt antage,” svarede Alexis. „Jeg fristes til at hænge ved Haabet. Naar jeg kommer tilbage til Danmark, vil jeg forelægge Sagen for min Onkel og spørge ham om Raad. Imidlertid maa De give mig alle de Oplysninger, som De er istand til.”

Josefine betragtede Alexis med et straalende, varmt og taknemligt Blik. Blodet skød dem Begge op i Kinderne og farvede hendes fine, men lidt syd-

landske Teint med en glødende Kolorit. Hun rakte Haanden til ham, som om hun vilde, at han skulde besegle sit Løfte. Lille, varm og blød som den var, syntes Berørelsen at virke berusende paa ham. Han trykkede sine Læber mod den hvide Haand. Dagens Skær brød kraftfuld ind gennem de lyse, brogede Gardiner, herlig og forjettelsesfuld omsnoede den begge de unge Mennesker og lod den blinde Fader skimte, hvad der foregik. Et Lysglimt trængte endog ind i hans Sjæl.

„Se, den lille, nydelige Mariehøne,” udbrød Josefina. „Folk sige, den bebuder godt Veir, jeg mener, at den spaar Held.”

„Ja, gid Lykken vilde række mig sin Haand til Hjælp,” lod Alexis Hiltons trofaste Svar. „Stol trygt paa, at det skal være mig en hellig Opgave, at komme paa Spor efter den frække Ransmand.”

Da Alexis denne Aften kom tilbage til Hotellet kunde han ikke mere skjule for sig selv, hvor farlig Josefina var for hans Hjerte. Et smukkere Familieliv end det, han var Vidne til i Ungersens Hjem, havde han ikke selv i sine Fantasi-drømme kunnet udmale sig. Bræmsfri, vindskibelig og stræbsom udfyldte Enhver sin Plads efter bedste Evne, belønnet og styrket af gjensidig Taknemlighed og Kjærlighed. Ønsket om at knytte sin Fremtid til Josefines opstod

hos Alexis, men da stillede det mørke Billede af Onkelens Ægteskab sig mellem dem. Josefine var en Entomologs Datter og selv den Videnskab hengiven, for hvilken hendes Bedstefader og Fader havde vist at kunne ofre Alt. Hun havde indsuget denne Kjærlighed fra sin spædeste Barndom, hvorledes skulde han formaa at røkke den? — Modsat den unge Pige nærede Alexis, hvilket er Læseren bekendt, en indgroet Uvillie mod Insektologien. Fra hans Drengenaar havde man trættet og plaget ham med denne Videnskab, og i Onklen havde han set et Bevis paa, hvorvidt en overdreven Dyrkelse er istand til at bringe Mennesket. Entomologens Stræben er at vække Intercesse for Myriader af Skabninger, hvis Størrelser ere saa forsvindende, at man mange Gange maa forsyne sig med kunstige Glas for at kunne se dem, at udgranske deres mærkværdige Livsvirksomhed og den næsten ufattelige Kraft, der ligger skjult i disse Miniaturarbeidere. Man behøver jo kun at fremføre, at Termiternes Boliger kunne opnaa en Høide af tolv Fod, Insektet selv er en kvart Tomme langt, altsaa ere Boligerne fem hundrede Gange høiere. Holsted, en af de smaa Dyrearters mest utrættelige Talsmand og Forkæmper, var imidlertid kun lidt istand til at vække velvillige Følelser for sine Protegeer og deres Beskyttere.

Alle de Ubehageligheder og Kvaler, Alexis mindedes at have havt i sit Liv, kunde han takke Onkelen og dennes Indlingsdyr for. Disse vare paa en Maade Skyld i mange af Agates ægteskabelige Ulykker. Han havde ofte været Vidne til uhyggelige Scener umiddelbart fremkaldte af Insekter, og naar han vendte sit Blik fra hint sørgelige Hjem til Ungersens Hus, da saa Alexis Hilton til en mærk- værdig Modsetning de samme Væsener binde to Ægtefæller til hinanden ved Sympathiens Baand. Hvor var det muligt, at han med slige Exempler for Die skulde kunne haabe at opnaa en aandelig Samstemning mellem sig og Josefine? — Og dog var hans Sjæl fyldt med en uforklarlig Længsel efter den fortryllende Kvinde, der stod for ham, saaledes som han havde set hende saa Timer iforveien, da hun rakte ham Haanden, kjærlig, taknemlig og til- lidsfuld. Han følte endnu Blodets varme Strømning, hans Hjerte bankede med forøget Slag, hvert af dem fortalte ham om hende.

„Hvorfor tænke paa Fremtiden, Kjærlighed er Diebliffets Barn? Hun deler Dine Følelser, glem at der existerer andre Væsener i Verden end Du og hun. Nyd Diebliffet, maaske har Du kun saa Dage tilbage at leve i. — Letsindige Daare! muligt Du har et langt Liv for Dig. Den sande Kjærlighed

kjender ikke Tvivl, og Du tvivler om Din Fremtids Lykke ved hendes Side," saaledes lød det afværlende i hans Indre.

Han fastede sig paa sit Leie, men Sønnen nægtede at indfinde sig. Omsider besluttede han at fly hende. Ved Daggrø sprang han op og snørede sin Randsel. Et Selskab af Herrer havde den foregaaende Dag aftalt at foretage en Rigitur. Alexis var ikke sen med at slutte sig til dem, han løste Billet til Dampbaaden, og før Middagsolen belyste Zürich med sine glødende Straaler, var han borte derfra.

15.

„Hvorfor kommer han ikke?“

Dette Spørgsmaal lød utallige Gange i Josefines Sjæl, men hun vovede ikke at udtale det. Og saa hos hende var Kjærlighedens Bevidsthed vaagnet, men uden at fremkalde Frygt eller Angstelser. Som en livsalig Strømning havde den gennemtrængt hendes Indre, frisk og glad i sin Ungdomskraft. „Om et Par Timer ser jeg ham igjen, han vil snart være her,“ havde været Josefines første Tanke, da

hun samme Morgen slog Dinene op, men Timerne forløb, og den længselsfuldt Ventede lod sig ikke se.

„Hvorfor kommer han ikke?“ — Dette Spørgsmaal fremkaldte den første Kjærlighedsforg i den unge Piges Sjæl. „Skulde han allerede have fortrudt sit Løfte om at være os en trofast Hjælper? — Er han saa ustadig og vankelemodig?“ —

Bedrøvet og adspredt gik hun om Aftenen gennem Fabriken. Fru Ungersén havde for første Gang maattet minde hende om ikke at forsamme den. Josefíne standsede ved Siden af en ung Bondepige, hvis forgrædte Dine tiltraf sig hendes Opmærksomhed.

„Hvad er der iveien, Susanne?“

„Kasper holdt før saa meget af mig, men siden han har faaet Sennhytten, er han bleven saa underlig,“ fortalte Pigen hulkende. „I sit sidste Brev skrev han, at han vilde komme til mig, men nu har jeg ventet ham forgæves i to Uger.“

„Stakkels Susanne. Du tror altsaa ikke, at han bryder sig mere om Dig?“

„Hvis det er Tilfældet, vil jeg ikke leve længere.“

„Men Din Moder, Dine Søskende?“

„De kunne nok udholde Livet uden mig, men jeg kan ikke leve uden Kasper. Alt Andet er mig ligegyldigt, naar han er borte.“

Josefine saa medlidende og næsten forfærdet paa hende. Havde hun ikke selv denne Dag følt noget af den samme Sorg, der i saa høi Grad bemægtigede sig den lille Bondepige? — En Fremmed, hvis Tilværelse hun for kort Tid siden ikke engang anede, havde næsten bragt hende til at glemme, hvad der paahvilede hende. Hun rødmede over sig selv og besluttede at være mere agtpaagivende, for ikke at tilfidesætte sine Blikker.

„Han kommer nok igjen, Susanne. Hold blot Modet oppe, og forsøm ikke at passe Silkeormene.“

Josefine lyttede daglig til den unge Bondepiges Klager. Det var som om hun udtalte hendes egen Smerte, da Fabrikherrens Datter allerede havde omfattet Kjærligheden med sin livlige Naturs hele Styrke og Varme. Den længselsfulde Bønten bidrog end mere til at forøge den. Lille Klara begyndte snart at tale om den danske Godseiers Udebliven, kun den, som den pinte dybest, ytrede ingen Mening desangaaende, men udførte tavst og pligtmæssig sin Gjerning.

En Morgen kom Josefine forfærdet og bedrøvet ilende ind til Forældrene.

„Der er hændet en Ulykke, men med Guds Hjælp vil den tildels endnu kunne afværges. Muscardinen har begyndt at angribe flere af Larverne.“

„Gud være os naadig,“ udbrød Ungerfen og blegnede, „saa ere vi udsatte for et umaadeligt Tab. Sørg for at de Syge strax blive flyttede, vi maa frem for Alt forhindre Smitten. Maaske ere Utallige af Larverne allerede ødelagte. Du veed jo, at disse godt kunde se friske og sunde ud og dog være angrebne af denne farlige Sygdom.“

Fru Ungerfen gik over med Døtrene i Fabriken. Antallet af de syge Dyr var temmelig betydeligt. Disse bleve strax bragte ind i et assides liggende Bærelse, hvorefter Oppasserskerne toges i Forhør. Ingen kunde forklare Grunden, Enhver forsikrede at have opfyldt sine Pligter.

„Mangel paa tilbørlig Pleie kan ene have foranlediget Dyrenes Sygdom,“ paastod Ungerfen. „Det gjælder om at opdage den Skyldige. Sligt maa straffes. Vi kunne ikke beholde forfømmelige Folk.“

Dagen forløb i Uro og Bekymring. Senad Aften kom Alexis. Josefine var ene i Bærelset. Han studsede over hendes bedrøvede Udtryk. Hun rakte ham vemodig Haanden. Det forekom hende, at der var kommet noget koldt og formelt over ham.

„Skulde min Afsærd have gjort hende ondt,“ tænkte han, og undskyldte sin lidt uhøflige Forsvinden med, at et Selskab af Rejsende havde for-

enet sig for at gjøre en Tur til Rigi, og at han pludselig havde bestemt sig til at slutte sig til dem.

Hans Ord glædede hende, nu var hans Udebliven forklaret paa en ligefrem, naturlig Maade, men — det forekom hende, at hans før saa aabne Blik skædede hende. Hvorfor denne Forandring?

„Tilfredsstillede Turen Dem?“

„Over Forventning. Jeg har set Wilhelm Tells herlige Gravsted, Vierwaldstattersøen og fra regina montium, som Romerne kaldte den høie Jettekvinde, var jeg Vidne til Solens Dødgang. Hvad jeg saa, var saa rigt og afvejlende i sin vidunderlige, pragtfulde Skjønhed, at min hele Tanke opløftede sig til det Bæsen, der er mægtigst af os Alle.“

Ungersen traadte nu ind, støttende sig paa sin Hustrus Arm. Begge modtog Alexis med Venlighed, og efter at have erfaret Grunden til hans Udebliven, fortalte de ham om det store Uheld, som havde ramt dem, og den Angst, der opfyldte dem Alle ved Tanken om, at hele denne Axl skulde mislykkes.

Josefine forstod ikke Udtrykket i Alexis's Ansigt.

„Det er altsaa Silkeormene hendes Sorg gjælder. Hun har hverken tænkt paa mig eller savnet mig,“ var hans Tanke. Med nogle kolde Ord ytrede han sin Deltagelse.

„Hvor han er adspredt og ligegyldig, og jeg som troede at han holdt af os,” foer det med et Suk gennem den unge Piges Sjæl. „Hvad kan have bevirket denne Dnistemning?”

„Var Reiseselskabet behageligt?” spurgte hun pludselig med kvindelig List.

„Særdeles. Vi vare tolv Herrer. De kan tænke Dem forskjellige Lande mere eller mindre fyldestgjørende repræsenterede. Det bedste var, at der herskede den største Enighed. Vi havde nemlig strax aftalt, at dersom der skulde vise sig Tegn til en eller anden politisk Ildbrand i Gemytterne, var det den øvrige Del af Selskabets Pligt øieblikkelig at sætte alle vore diplomatiske Pomper i Bevægelse for at dæmpe den itide.”

Josefine aandede lettere. En Kvinde kunde altsaa ikke have indvirket paa ham.

Lille Klara afbrød Samtalen. Efter at have sagt Goddag til Alexis, underrettede hun Søsteren om, at Susanne bad om at tale med hende. Den unge Pige forlod Værelset og gik ind til den lille Fabrikpige, der ventede hende i Spisestuen.

Under Taarer tilstod Susanne, at hun var Skyld i Silkeormenes Sygdom. Hun havde haabet at kunne skjule sin Forseelse af Frygt for Straf, men en af hendes Medtjenerinder, der altid var skinsyg

paa hende, havde bestemt erklæret at ville angive hende til Herren, da hun mente, at Susanne i saa Tilfælde vilde blive jaget bort. Derfor foretrak hun selv aabent at tilstaa sin Feil for Frøkenen, og bad hende gaa i Forbøn hos hendes Forældre.

„Men, Susanne, hvor kunde Du handle saa ufor-
svarligt mod min Fader og Moder, som stedse med
saa kjærlig Haand have taget sig af Dig og Dine?“
bebreidede Josefine hende.

„Jeg har ikke glemt, at de have givet os Klæder,
naar vi frøs, og Brød naar vi sultede, og at de
have sørget for, at jeg har lært at læse og skrive.
O Gud! jeg veed godt, at jeg har opført mig stygt
og utaknemligt.“

„I hvilken Forsømmelighed har Du da gjort
Dig skyldig, som kunde have saa store Følger?“

„I mange. Forleden Nat faldt jeg i Søvn, og
da jeg vaagnede var Lusten saa beflumret, at jeg
blev ganske forstræffet. Dernæst har jeg to Gange
glemt at give Silkeormene Føde paa de bestemte
Tider.“

„De stakkels smaa Dyr. Og jeg, som troede, at
Du holdt af dem. Gjør det Dig ikke ondt at se
dem ligge syge og døende, og at vide, at Du er
Skyld deri?“

Susanne bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

„Jo, Frøken, det er affskyligt af mig at have forført dem faaledes. Jeg fortjente selv at sulte og blive syg.“

„Men naar Du føler det saa dybt, hvor kunde Du da glemme dem? Hvad har Du at fremsøre til Din Undskyldning?“

„Jeg tænkte kun paa Rasper. Naar De selv engang kommer til at elske, Frøken, saa vil De kunne forstaa, at man kan glemme alt Andet for den, som man har givet sit Hjerte til. Jeg var saa lykkelig i den Overbevisning, at Rasper holdt af mig, det faldt mig ikke et Dieblis ind at tvivle om hans Kjærlighed, men nu maa jeg næsten tro, at han har forandret sine Tanker, at han ikke mere har Hjerte for mig. Derfor græd jeg saa længe, indtil Trætheden overvældede mig og jeg faldt i Søvn, og derfor forførte jeg de flittige Silkeorme. De smaa Stakler, som jeg har været saa ligegyldig og følelsesløs imod.“

Der var noget Rørende i den lille Bondepiges Selvanklage og Bebreidelse.

„De maa ikke være vred paa mig, kjære Frøken,“ bad hun atter. „Jeg indser godt, at jeg er meget, meget skyldig.“

Josefine rystede paa Hovedet. En Taare perlede i hendes eget Øie, da hun langsomt gjentog:

„Jeg kan forstaa, at man kan glemme alt Andet for den, som man har skjænket sit Hjerte til.“

Susanne greb hendes Haand og kyskede den.

„Tak, Frøken, for disse Ord. — Tror De, at Herren vil tilgive mig?“ tilføjede hun i en ængstelig Tone.

„Han er meget vred over, hvad der er hændet, men jeg skal forsøge paa at formilde ham.“

Susanne takkede hende inderligt og lovede ikke tiere at gjøre sig skyldig i en slig Forsømmelighed.

„Du talte længe med Susanne,“ bemærkede Ungerjen, da Datteren traadte ind i Havestuen. „Har Du faaet at vide, hvem vi kunne takke for det Uheld, der er tilstødt os?“

Josefine nærmede sig Faderen og greb hans Haand, som hun trykkede mellem begge sine.

„Ja, Fader.“

Fru Ungerjen lod Broderiet synke, lille Alara, selv Alexis lyttede opmærksomt efter.

„Hvorfor tier Du? Hvem er det?“ spurgte Ungerjen utaalmodig.

„Susanne.“

„Men det forekommer mig næsten umuligt,“ tog Fru Ungerjen Ordet. „Hun er ellers saa paalidelig og viser sig stedse saa hengiven mod os Alle.“

„Susanne var syg. I maa tilgive hende, kjære

Forældre. Hun har selv tilstaaet at have gjort sig skyldig i et Par Forsømmeligheder, men jeg er sikker paa, at det aldrig mere vil ske. J maa ikke jage hende bort. Husk paa, hvor fattig hendes Moder er."

Josefine bad indtrængende. Det Kjærlighedsfulde, mildt Bemødige, som var udbredt over hende, forlenede hende med en saa tiltalende Ynde, at Kulden i Alexis Hiltons Sjæl veg for en om mulig endnu varmere Følelse end den, han nylig havde besluttet at fly for. Han kunde næsten ikke forstaa, at hun gik i Forbøn for den, der paa en Maade forvoldte ikke alene en, men mange af hendes kjære Silkeormes altfor tidlige Død.

"Vi kunne ikke beholde Susanne i vor Tjeneste," lød Ungersens Svar. "Hun fortjener sin Straf. Betænk, hvilket Tab hun har forarsaget os ved sin utilgivelige Skødesløshed."

"Vi komme nok over det," trøstede Josefine. "Hidtil have vi haft saa meget Held med vor Silkeavl, at vi ikke maa vente, at dette kan vedblive. Vær blot for denne Gang overbærende mod hende. Du vil selv fortryde, naar Du har gjort stakkels, lille Susanne ullykkelig og arbejdsløs. Jeg siger Dig jo, hun var syg."

Det holdt haardt at høre Ungersens Beslutning, tilmed da han frygtede, at det skulde have en skade-

lig Indflydelse paa de øvrige Folk, naar de saa, at en saa betydelig Feil blev tilgivet og baaret over med, men omsider feirede dog Josefine.

„Hun er god, uegennyttig og tilgivende,“ var Alexis Hiltons Tanke og Dom om den unge Pige. Hans Hjertes Følelser rev ham atter med sig. Han maatte igjen søge hende, tage Plads ved hendes Side og fordybe sig i Beskuelse af hende. En jublende Glæde opfyldte snart Josefines let bevægelige Gemt, og gav sig tilkjende ved den sprudlende Livlighed, som kun Kvinder med hendes Natur ere i Besiddelse af.

16.

Der herskede en mere end almindelig Travlhed i Fabrikken. Spindehytterne bleve ordnede og indrettede i tredje Etage, og Silkeormene flyttede op i dem. Med ængstelig Opmærksomhed bleve Dyrene iagttagede af hele den Ungerjenske Familie, men den store Forsigtighed, som strax blev overholdt, havde forhindret Smittens Udbredelse. De fleste af de angrebne Larver maatte bukke under for Sygdommen, men de øvrige viste sig Alle livlige og i bedste Befindende. „Kvartermestrene“, som de første smaa Beboere af Spindehytterne kaldes, foregik deres Brødre

og Søstre med et godt Exempel og indspandt sig hurtig i det første Silkenet, medens de noget senere udviklede Bupper endnu udhvilede sig, hvilket er nødvendigt for at begge Guldaarerne, der ligge under Huden paa deres Ryg, fuldkommen kunne danne sig. Fra disse kommer den egentlige Silkesubstant.

Bupperne spinde i halvfjerde Dag. I de første to Dage ere de endnu synlige, da forsvinde de i deres seagtige Svøb, som bestaa af en otte Hundrede Alen lang fin og jevn Silketraad, af hvid eller gul Farve. Naar Buppen har fuldført sit store og vidunderlige Arbejde, ligger den rolig i et Tidrum af atten til en og tyve Dage. En tidlig Morgenstund bryder den gennem Rokonen og viser sig i sin Sommerfugleskikkelse. Det er derfor nødvendigt at dræbe Buppen i sit Hylster, da den ellers ødelægger Silkevæven, hvorfor kun Mindsteparten af de stakkels smaa Skabninger faa Lov til at leve for en kort Stund at nyde Frihedens og Kjærlighedens Liv, til Løn for alt det Gode, de skænke Menneskene. Efter hvad vi have hørt, er der i Lyon alene ikke mindre end halvfemsindstyve Tusind Arbeidere beskæftigede ved Silkefabrikerne, saa mange skaffe altsaa disse smaa Dyr Brødet, ikke at tale om at Silkestoffet afgiver den smukkeste og sundeste af alle Beflædninger.

Alexis ledsagede ofte Josefine paa hendes Vandring omkring i Fabriken, og glædede sig med sine Venner over at det Tab, de havde lidt, ikke var nær saa betydeligt, som de i Førstningen havde befrygtet. Han var atter en daglig Gæst i deres Hjem, men uagtet Kjærligheden drev hans Skridt til Ungersens Hus, formaaede den dog ikke at overvinde hans Skrupler. Mindet om de mørke Billeder, han saa længe havde fæstet sit Blik paa, vilde ikke forsvinde, og dertil sluttede sig en anden Frygt. Det er ofte Tilfældet, at unge Mennesker affræffes fra at indgaa en Forbindelse, fordi de vide, at deres Brud ikke vil finde en god Modtagelse hos deres Familie. Her var det modsatte Exempel. Josefines Sympathier maatte strax skaffe hende en varig Plads i hans Moders og Onkels Hjerter, men Alexis gyste ved Tanken om deres Indflydelse. Han forestillede sig, at den Tid muligt kunde komme, da hun ved Omgangen med dem lidt efter lidt vilde tabe alt det Yndige, Tiltalende og Elskværdige, som nu fængslede ham til hende, saaledes at hun tilsidst skulde staa for ham i en Skikkelse, der vilde bringe ham til at føle sig som den ulykkeligste af alle Ægtemænd.

Et Brev fra Ibrahim underrettede Alexis om, at han aldeles sikert kunde stole paa, at hans Kommission skulde blive samvittighedsfuldt besørget. Is-

raeliten lovede at bringe to Torbister tilbage med sig, men skrev tillige, at hans mange Forretninger forsinkede hans Hjemreise. Samtidig med denne Efterretning erfarede Alexis, at Ungersens ventede en ny Gæst, en Søn af Doktor Hagau. Denne Herre var ligeledes Naturforsker og vilde komme til Zürich, Schweiz's Athen, for at tage den filosofiske Doktorgrad ved det derværende Universitet. Da hans Fader siden hin sørgelige Katastrofe havde staaet i et inderligt Venskabshold til den blinde Ungersen, var det denne saa meget kjærere at aabne sit Hus for Sønnen, og man gjorde nu Forberedelser til hans Modtagelse.

Den Ventede indtraf, og Alexis blev forestillet for en lille, spinkel Herre, omtrent tredive Aar gammel. Hans Fysiognomi var ingenlunde stygt, men der var noget sært, stift og tilbageholdende over ham, der viste, at han mindst af Alt var vant til at færdes i Selskabslivet. I Ungersens Hus syntes han imidlertid at føle sig hjemme, for saa vidt en Mand med hans Eiendommeligheder kan have hjemme andre Steder end paa sin Videnskabs Omraade. Naturligvis dreiede Samtalen sig snart om denne.

„Efter hvad jeg har set med min Onkel," bemærkede den unge Godseier, „trænger Ingen mere

end Naturforskerne til at være i Besiddelse af Formue for at udvide sine Studier."

"Ikke efter mine Begreber," lød Hagens Svar. "En Blet Jord paa en halv Snes Fod i Kvadrat i en ensom liggende Skov er Alt, hvad jeg forlanger mit hele Liv igjennem."

"Og i dette Studerekammer kunde De føle Dem tilfreds med at henleve Deres Aar, fjern fra Verden og dens mange Goder?" spurgte Alexis forundret.

"Ja. Jeg arbejder ikke for at høste Løn. Skuet af Naturens Mærkværdigheder skjænker mig tilstrækkelig Nydelse. Lykkelig den, der ligesom Swammerdam engang kunde finde en Kvinde, som samstemmede med ham."

Det forekom Alexis, at Hagens Blik svævede hen i den Retning, hvor Josefine sad. En pinlig Jælelse greb ham. Han havde ofte hørt tale om den store Naturforskers kydske Kjærlighed, det eneste Lyseglimt i hans af Arbejde, Sorg og Armod tidligt ødelagte Liv. En Anelse sagde ham pludselig, at Hagau elskede Josefine. Det syntes ham, at de To maatte kunne passe for hinanden, og at det næsten var en Samvittighedsag at stille sig hindrende mellem dem.

Fru Ungersen afbrød Samtalen ved at foreslaa en Spadseretur.

Man tog Veien langs Søens Bred. Maleriske Villaer omgivne af yndige Haver, hyppige Marker og skyggefulde Lunde laa Side om Side med Fabrikerne ved Zürikersøens blomstrende vel bebyggede Bredder. Dertil saas hist Alpishjerget, hist Glarus's og Appenzells snebedækte Alper. Blid og stille kaster Floden Limmat sig i Søens Arme og feirer daglig en Kjærlighedspagt, medens dens Moder fjern derfra ved Vandenes Kilder tavst skjænker dem sin Velsignelse. Fra Fabrikerne ilede velklædte Mænd, Kvinder og Børn hjem til deres Boliger med glade straalende Ansigter, medens Andre bragte store Pakker ind til Byen, hvilke indeholdt Silketøier, som de havde vævet i deres Hytter. Næsten overalt saas Tilfredshed, og disse Menneskers freidige Holdning, Miner og Blikke bekræftede, hvad Ungersen havde fortalt Alexis, at endog den arbejdende Klasse i Kanton Zürich er i Besiddelse af intellektuel Dannelse.

Sagau gik ved Ungersens Side, Hilton fulgte med de to Søstre. Solen havde allerede sagt Farvel. Langsom og høitidsfuld skred Maanen frem med sin glimrende Hofstat af Stjerner og belyste det henrivende Landskab. Luften var klar og mild, og Veien nu næsten ensom. Det Stemningsfulde i Naturen greb begge de unge Mennesker. Josefines Ansigt var blegt, en lys sølvgraa Silfedragt ombølgede

hendes fine Skikkelse, som i dette Dieblif forekom ham ætherisk skjøn. Alexis havde budt hende Armen. En brændende Længsel greb ham pludselig efter at trykke hende til sit Bryst og flugte bort med hende til en affides Plet af Jorden for at kunne leve og aande alene med denne yndige Kvinde. I dette Dieblif var han udelukkende behersket af sine Følelser, og vilde maaske ikke have haft Kraft nok til at modstaa dem, men tilstaaet hende sin Kjærlighed, der som Hagau ikke i det Samme havde nærmet sig. Hans Nærværelse opfyldte Alexis pludselig med Skinsygens Brede, og drev Spotten frem paa hans Læber.

„Jeg kommer til at tænke paa de gamle Hedninge. Deres Gudelærer, Maanetilbedelse o. s. v. viser, at der boede en langt større Poesi i deres Sjæle end i Nutidens Afgudsdyrkere. Man behøver kun at fremstille Mythen om Arachne, der til Straf, fordi hun i sin Hovmod vilde kappes med Minerva i Væverkunsten, blev forvandlet til en Edderkop. Vor Tids Naturtilbedere vilde vistnok have fortalt den omvendt og ladet Edderkoppen blive forvandlet til en Kvinde.“

„Maaske,“ lød Hagaus rolige Svar. „Mythen vilde da være bleven fremstillet paa en anden Maade. I sin høie Visdom opdager Minerva Edderkoppens

Forsøg i Væverkunsten, hun skatter dens Vindstibelighed og ophører den til et menneskeligt Væsen. Minervas Udfærd forekommer mig derved at være bleven fremstillet i et langt fordelagtigere og naturligere Lys."

„Men denne Forvandling vilde ikke alene gøre Mythen uskjøn, men ligeud hæslig," udbrød Josefine, „og dernæst vilde den have tabt sin dybe Betydning, hvilken er, at Mennesket ikke maa fordriste sig til i sit Hovmod at ville rivalisere med det Høieste."

Josefine havde talt med en Varme, der ikke alene viste, at hans Ord oprørte hende, men som tillige for en Del røbede hendes Følelser. At Alexis med sin Spot vilde ramme alle Insektologer, kunde der ikke være to Meninger om. I Hagaus Svar laa et afvæbnende Forsvar. Saa meget mere paafaldende var det, at Josefine, en Naturkyndigs Barn og Barnebarn, aldeles slog dette til Jorden og stillede sig paa Alexis's Side.

Denne Tanke opstod samtidig hos begge Medbeilerne. Hagaus Blik faldt med en dyb, smertetig Bømd paa Josefine. Alexis derimod undgik at se paa hende. Ved Ungerfens Villa forlod Hilton dem. Han længtes efter at blive ene med sine Tanker.

Den blinde Ungerfen pleiede altid at begive sig tidlig til No. Hagau havde truffet sig tilbage til

sit Bærelse, og Klara sov. Fru Ungersen vidste, at Josefine havde for Bane at sidde en Timestid længere oppe for at læse. Hun aabnede denne Aften Døren til Døtrenes Sovestue og vinkede ad Josefine. Den unge Pige fulgte hende ind i Dagligstuen, hvor Lampen endnu stod tændt.

„Er der hændet Noget?“

„Nei, kjære Barn, men det er længe siden vi To have talt aabenhjertigt med hinanden.“

Josefine rødmede. Hun ønskede næsten at kunne undfly denne Samtale, uagtet hun aldrig havde haft en kjærere, fortrolig Veninde end Moderen, men nu bar hun paa en Hemmelighed, paa engang mørk og lys. Lys i sin friske, varme Fylde, mørk i sin usikre Fremtid. Det var denne sidste hun frygtede, og hvad der opfylder Hjertet med Angst skyr man at nævne.

„Josefine,“ tog Fru Ungersen atter Ordet, „har Du overveiet, om Du handler ret i at støde et trofast Hjerte fra Dig?“

„Du mener Herman Hagau?“

„Ja. Du veed, at Doktor Hagau allerede for længere Tid siden betroede Din Fader, at hans Søn elskede Dig og intet høiere Ønske nærede end engang at kalde Dig sin Hustru. Din Fader og jeg dele

det. Vi kjende hans Stræbsomhed og opofrende Karakter."

Josefine sukkede.

"Hvorfor har netop han fattet denne dybe Kjærlighed?"

"Og ikke Hilton," faldt Moderen hende i Talen. "Den unge Danske har gjort et større Indtryk paa Dig, end det var ønskeligt. Jeg kan godt sætte mig ind i en ung Piges Følelser. Han maa tiltale — isærdeleshed naar han vil det — og han har ofte søgt at behage Dig. Du hører, at jeg hverken vil være partisk eller uretfærdig, men veed Du, om han i fjerneste Maade har tænkt paa at vælge Dig til sin Hustru? — Maaske han inden kort Tid reiser herfra, og Du aldrig ser ham mere."

Taarerne trængte frem i Josefines Dine. Med Sorg indsaa Fru Ungersén, at hun for længe siden burde have advaret Datteren, men hvortil havde det nyttet? Kjærligheden gaar ofte hurtigst frem over Hindringer, medens den vægrer sig ved at betræde den banede Vej. Hun fristedes næsten til at fortryde, at de strax med saa megen Gæstfrihed havde aabnet deres Hus for en Fremmed.

"Har Du aldrig bemærket, at der undertiden kommer et besynderligt Udtryk i Hiltons Ansigt, naar

vi tale om Gjenstande vedrørende Din Faders Videnskab?"

Josefine kunde ikke nægte dette.

„Hilton ringeagter Insektologien," vedblev Fru Unger sen, „han spotter, hvad der har kostet Din Fader Syner, Din Bedstefader — Alt."

„Skulde det være muligt?" udbrød Josefine forærdet, da Sandheden pludselig begyndte at staa klar for hende.

„Nei, Moder, Du bedømmer ham feil. Vel har jeg hørt Nringer, som vise, at han ikke ubetinget hylder den, men ringeagte, spotte den hele Videnskab —"

„Jeg vil sige Dig, hvad der taler til hans Underskyldning. Hilton er en Elev af sin Onkel, Statsraad Holsted. Flere af dennes Afhandlinger har jeg selv læst. Der kan ikke være to Meninger om, at Holsted er en fremragende Videnskabsmand, men han er Fritænkter i Ordets mest udstrakte Betydning. I Alt, hvad han har skrevet, sporer man Frugterne af Forstand og dyb Gransking, men man leder forgæves efter Hjerte, og dog mærker man, at hans Interesse for Videnskaben er ubegrændset. — Hilton er en Modstander af al Atheisme. Han er af en varm, fyrig Natur, let modtagelig for det Skønne, men han besidder hverken den Udholdenhed eller det

Taalmod, der udfordres af en Entomolog. Det er altsaa let forklarligt, at han ikke samstemmer med Onkelen, hvilket ogsaa tydeligt mærkes paa ham. Maaske Eleven af denne Grund gaar ad en modsat Vej end hans Lærer, men — nu kommer det an paa Grændsen, ved hvilken han standser."

„Du veed ikke, Moder, hvor den Tanke er mig skrækkelig, at vi Alle skulde være Gjenstand for hans Spot."

„Kjære Barn, Du ser, at jeg, for at være fuldkommen retfærdig i min Dom, endog næsten har taget hans Forsvar. Brug nu selv Din Fornuft og iagttag. Det er det eneste Raad, jeg kan give Dig."

17.

Aftenens Begivenheder havde paa engang opfyldt Alexis med Glæde og Uro. Ved nærmere Overveielse var han næsten Hagau taknemlig, fordi denne havde forhindret ham i at gjøre et overilet Skridt. Han vidste nu, at han havde en Medbeiler, men paa samme Tid var et Haab spiret frem hos ham om, at han mulig havde taget feil af Josefines Sympathier. Glad sov han ind, og fattede næste Morgen det Forsæt, at stille hende paa Prøve ved ganske at lade hende gennemskue den Modbydelighed,

næsten Alffty han nærede for Alt henhørende til Insektologien.

Kort efter Frokost indfandt Alexis sig i Ungersens Villa paa en Tid, hvor han vidste, at Josefine pleiede at sidde ene med sit Broderi, medens den øvrige Familie var optagen af forskellige Syssler. Han havde frygtet for at træffe Hagau isærd med at underholde den unge Pige, men til sin Glæde erfarede han, at han var gaaet ind til Byen. Alt gik saaledes efter Ønske for Alexis, kun forekom Josefine ham noget mere tavst, alvorssfuld og tilbageholden end sædvanlig, men han var alene optagen af en Tanke. Efter at have erkjendiget sig om hendes Forældres Befindende, brød han pludselig alle Skranter og styrtede sig hovedfulds ind i det Emne, som han hidtil paa saa Undtagelser nær omhyggelig havde undgaaet i sine Samtaler med hende.

„Sig mig, Frøken, hvor er det muligt, at en ung Dame, hos hvem man gjerne vil finde Alt forenet i en Skjønhedsharmoni, kan finde Behag i saa hæslelige, frastødende Skabninger, som Størsteparten af Insekterne ere?“

Uagtet Josefine var forberedt, kom dette Spørgsmaal hende dog uventet. Hun indsaa deraf, at Alexis ikke engang mere vilde lægge Skjul paa sin Spot.

„Efterhøj Deres Spørgsmaal uden Tvivl er direkte til mig, vil jeg ogsaa besvare det saaledes,” tog hun rolig Ordet. „Tag Deres Fantasi tilhjælp og forestil Dem de smaa Dyrearter, saaledes som de gjennem Mikroskopet vise sig for Naturforskeren, forstør Deres aandelige Glas i dobbelt Grad, og De vil se en hel Verden af besynderlige Væsener, men som Alle besidde den mest forbausende Virkekraft. Nogle af dem myldre frem som en Skare Monstrer, næsten gruopvækkende, glubende Uhyrer, snart i lys eller broget Slangeham, snart i mørke Balisander eller Jbenholts Rustninger. — Samtidig dermed vil De se Millioner af sylfideagtige Væsener, der kun synes at kunne være dannede af Fehænder, hvis Flugt er lettere end et Mandepust, som tilsyneladende danser paa Ætherbølgerne, flædte i Dragter, der forekomme Diet. at maatte være sammenvævede af Morgensfær, Himmelblaat, Solstraaler, Aftenglød o. s. v. — Dernæst vil der udfolde sig en Farverigdom for Dem, som om De saa lutter ædle Stene, fort sagt hele Mineralrigets Pragt, samt Mosaiker, ingen menneskelig Kunstner har kunnet frembringe Mage til, Alt i en Uendelighedens Mangfoldighed, der vil bringe Dem til at studse, og hvorum De aldrig før har haft nogen Anelse. Og alle disse Stene ere ikke kolde, livløse. De ere glimrende,

funklende Pantfere, som omslutte en ganske lille Gud-
domsgnist, der sætter dem istand til at handle og
elske. — De ser Dem forundret om og spørger, „er
det muligt, at jeg lever midt i denne Verden uden
at ane dens sande Tilværelse?“ — De betragter
alle disse Væsener, de hæslige som de skønne, fæng-
slet af en Følelse — Interessens. Men er der hos os
selv en Gang til fun at føle os hendragne til Alt,
hvad der forherliges af en ydre eller indre Skjønhed,
saa vil vor Interesse ogsaa snart ene koncentrere
sig om den Del af Insekterne, hvor en saadan
findes.“

„De tolker en Digters, ikke en Videnskabsmands
Tanter,“ lød hans Svar.

„Jeg tolker mine egne. Overhovedet finder man
ofte en Digternatur netop hos Naturforskeren. Den
Sidstes Studium udvikler den første.“

„Selv om De kan have Ret deri, og jeg for-
søger paa at se Insektet gennem det Fantasiens
Glas, hvilket De har stillet for mine Dine, saa stø-
der jeg endnu paa en Vanskelighed, som jeg synes
er umulig at overvinde. Hvor kan jeg nære Sym-
pathi for et Væsen, hvis Blik ikke kan møde mit,
hvis Sjæl ikke i fjerneste Maade kan forstaa min,
som hverken kan modtage eller gjengjælde mine Kjær-
tegn, der maa forekomme mig som døvtumt, der ikke

kan udtrykke Sorg eller Glæde, og mangen Gang fremstiller sig for mig som en vandrende Uffe?"

„De gaadefulde smaa Skabninger maa iagttages med Forstandens Øie. Det er sikert derfor ogsaa kun meget betingelsesvist, at Forsynet vil, vi skulle nære Godhed for alle de smaa Arbeidere, som vi kunne falde de fleste af dem. Gud har ligesom skabt dem til at udgjøre en Verden for sig, idet de ikke behøve vor Hjælp, hvorimod vi mærkværdig nok ofte trænge til deres.“

„Hun har Fantasi og Forstand, men det lader til, at hun kun elsker, handler og dømmes, eftersom Klogskaben tilfiger hende,“ var Alexis Hiltons uretfærdige Tanke. I Hjertet erkjendte han, at Josefine fortjente saavel Kjærlighed som Agtelse, men hans indgroede Modvillie besejrede ham endnu. Alligevel følte han for første Gang Skamfuldhed over sig selv. Den Naturkyndige og hans hele Familie fortjente en bedre Løn for deres elskværdige, gjæstfri Adfærd mod ham, end den han gav dem, ikke at tale om, at hans Spot netop i dette Hjem røbede Taftløshed.

Utilfreds med sig selv, Josefine, Verden, Videnskaben og Alt afbrød Alexis Samtalen og anbefalede sig.

Da han havde forladt den unge Pige, stode Taarerne hende i Øinene. „Der er ikke Tvivl om,

at han spotter mig og os Alle. Om kort Tid reiser han for stedse bort herfra. — Hvorfor saa jeg ham? — Hvorfor kom han hertil? — Vidste han blot, hvor ligegyldig Videnskaben er mig i Sammenligning med hans Kjærlighed, saa vilde maaske hver en Hindring være fjernet mellem os, men — min Bligt mod min Fader og uhyggelige Bedstefader byder mig at optage Kampen, nu han selv faster Handsken til mig.”

18.

Alexis havde flere Gange set Susanne i Fabrikken og verlet nogle Ord med hende. Siden Begivenheden med Silkeormene, havde hun faaet Interesse i hans Dine paa Grund af Josefines varme Forsvar og den Godhed, hun havde vist at nære for den unge Bondepige. Da han en Morgen foretog sig en Spadseretur udenfor Byen, kom han forbi en lille, uanselig Schweizerhytte. Udenfor denne sad et ungt Par med hinanden i Haanden. Da Hilton kom nærmere, reiste de sig Begge og hilste venligt. De vare iførte den flædelige Nationaldragt. Uden at kunne kaldes smukke havde de dog fine Træk, en oval Ansigtsform, slanke Figurer og en rank Holdning, men deres alvorfulde, bedrøvede Udtryk var ham strax paafaldende, og optog ham saa meget mere, da han gjenkjendte Susanne i den unge Pige.

„Er det Din Broder?“ spurgte han og standsede.

„Nei, det er Kasper, min Kjæreste,“ svarede hun med et kjærligt Blik paa sit Hjertes Ven.

„Jeg synes, at I Begge se saa bekymrede ud?“

„Af, ja, Herre,“ svarede Kasper modfalden. „Udsigterne ere kun daarlige for os To.“

„Hvorledes? I er jo en rask, stærk Knøs, altsaa maa I kunne arbejde.“

„Det er jeg ogsaa villig til, men Lykken er mig imod. Jeg har spekuleret galt paa „Jomfruen“. Paa Wengernalp, hvorfra man har saadan en herlig Udsigt til hende, har jeg forpagtet en Sennhytte. Foruden mig er der to Bisenner, en Røgter og en Løbedreng til at passe Kreaturerne og hjælpe mig med at lave Osten, men Meningen er, at vi med det Samme skal have Beværtning for de Reisende. Vel er der et rigtig Værtshus lige ved siden af, men jeg gjorde i Særdeleshed Regning paa Englænderne, hvoriblandt „Jomfruen“ pleier at have saa mange Tilbedere, at de ogsaa maatte kunne bringe mig i Velstand. Dette lyder maaske underligt, da hun kan ses i saa mange Miles Afstand, men har de først faaet Øie paa hende, saa kan de aldrig faa nok af Synet af hende. Gieren af Sennhytten — som er meget større end de sædvanlige — forlangte en forholdsvis uhyre Afgift, men jeg gif strax ind paa at betale ham den.

Selv eiede jeg nogle hundrede Daler, som jeg satte i Kreaturerne for ogsaa at have en Part med i Forretningen, men allerede forrige Sommer mærkede jeg, at det gik galt. Min Hytte er altid renlig og net, jeg laver den deiligste Ost, har hver Dag frisk Brød med Smør, som ingen anden Sennemester kan fremvise Mage til, og dertil en pisket Fløde som den tykkeste Krem, foruden mange andre lækre Sager, men de Reisende foretrække at spise falsk Gemsesteg i Bærtshuset istedetfor at nyde mine ægte Varer. — Herren veed ikke, hvor jeg utallige Gange har ærgret mig over de Englændere. Man ser dem komme vandrende støttende sig paa lange Alpestokke, forsynede med smaa Buketter af Alpenelliker og Roser, som de have plukket paa Veien. Saa trække de en uhyre Riggert op af Lommen, for at betragte „Somfruen“, men de forandre aldrig en Mine, selv om hun tager sig nok saa deilig ud. Saaledes saa jeg en Middag en Flok Englændere staa og se paa hende med deres sædvanlige overlegne Miner, uden at sige et eneste Ord til hendes Ros, men pludselig viste den mægtige Beherskerinde, at hun ikke altid er saa ligegyldig og rolig, som hun undertiden ser ud til. Hun hævede sin Stemme saa stærkt, som vilde hun med sin Tordenrøst fortælle dem om sin Storhed og deres egen Udselshed, men Englænderne saa

fig allevegne omkring, ligesom om de ikke rigtig forstode, at det var hende, der talte. Da viste hun sig i sin fulde Magt, og skummiende af Raseri styrtede hun sin uhyre Lavinesos ned for sin Fod. Jeg troede nu sikert, at hun havde imponeret Englænderne, men disse trak kun nogle vældige Noterbøger frem, hvori de skrev et Par Linier, og gik saa ind i Værtshuset, hvor de fortærede en utrolig Masse forloren Gemsesteg."

"Men „Somfruen“ har vel andre Tilbedere end Englændere," spurgte Alexis smilende.

"Ja, Gud være lovet. Mig ere de imidlertid ikke til større Nytte. Mange, især Franskmænd og Italienerne komme i en saadan Begeistnings Tilstand ved den nærmere Beskuelse af hende, at de absolut ville drikke hendes Skaal i Vin, og den leveres kun i Værtshuset. Andre henfalde i en saa dyb Melankoli ved Synet af saa megen Storhed, at de tabe Appetiten, og saa er der atter dem, som falde hende en bredskuldret Medusa, og skynde sig bort derfra, men det er lutter Misundelse, som taler gjen-
nem dem."

"Stakkels Rasper. Alt dette lærer, at man aldrig bør gjøre Damerne til Gjenstand for Spekulation."

"Sandt nok. Mig kommer den Lærdom til at

koste Alt, hvad jeg eier. Manden, hvem Sennhytten tilhører, er en haard, pengegriff Person, og jeg har været taabelig nok til at slutte en Kontrakt med ham paa flere Aar. Naar han har taget mine Smule Penge, jager han mig vel nok bort, men før den Tid faar jeg ikke Lov til at slippe derafra," tilføjede han med et mørkt Blik.

„Tab blot ikke Modet, selv om Du mister Dine Penge," trøstede Susanne kjærligt. „Vi maa se at arbejde os frem uden dem."

„Saalænge jeg er paa Wengernalp, kan vi ikke tænke paa at gifte os, og det er en daarlig Anbefaling at blive jaget bort."

Det usigelig angstfulde, bedrøvede Blik, hvormed Susanne saa paa den unge Bonde, rørte Alexis Hiltons Hjerte. Han læste hendes Kjærlighed deri og den Smerte, hun vilde føle, dersom Kasper skulde falde paa at hæve Forlovelsen med hende, hvilket han næsten lod til at tænke paa. Den aabne, naturlige Maade, hvorpaa den unge Schweizer havde meddelt ham, hvad der tyngede paa hans Sjæl, hans Stolthed og Begeistring over sit Fædrelands Skjønhed, tiltalte den danske Godseier. Lysten til at hjælpe dem Begge opstod hos ham.

„J maa se at komme overens med Sennhyttens Eier," sagde han til Kasper, „at J snarest mulig

kan faa en anden Plads. Tilbyd ham en Sum. Er han alligevel ikke villig til at løse Kontrakten, saa lad ham hellere strax tage, hvad I eier, saa fremt han ikke vil formindske Eders Afgift. Jeg skal dække Tabet for Eder. Naar jeg kommer til Danmark, skal Pengene blive Eder tilsendte gjennem Fru Ungersen."

Susanne straaledede af Henrykkelse. Raspers Tak var saa varm og inderlig, dertil saa freidig, næsten ædel smuk i sin ufunstlede Naturlighed, at Hilton ret fik Leilighed til at glæde sig over sin Velgjer-ning.

"Herren maa ikke reise uden at se „Somfruen“,“ bad den unge Sennmester.

"J har virkelig givet mig Lyst til at gjøre hendes Bekjendtskab. Jeg kommer og byder mig til Gjæst hos Jer, naar J. mindst venter det."

19.

Susanne var ikke sen med at fortælle Fabrik-eierens Familie om den store Lykke, der var hændet hende og hendes Rasper. Hun udtalte sig i de varmeste Udtryk om den danske Herre. Hendes Beretning stillede Alexis i et fordelagtigt Lys i Alles Dine, men Ingen glædede sig mere derover end

Josefine. Susannes Ord bragte hende til at glemme, at han havde saaret hende.

Med Hiltons næste Besøg førte Fru Unger sen Talen paa det unge Par.

„Det er smukt af Dem handlet mod lille Susanne og hendes Kjæreste,“ ytrede Josefine venlig. „De har sikert afværget megen Sorg og Ulykke.“

„Da jeg veed, at De har Godhed for den unge Bondepige, haaber jeg, at De og Deres Fru Moder ville staa hende bi med Raad, at det ikke igjen gaar galt med Raspers Speculationer,“ svarede Alexis.

Josefine lovede det.

Hagau havde hidtil fiddet tavs. De Flest af de Tilstædeværende troede næsten, at den Ros, som blev Alexis tildelt, vakte hans Misundelse, indtil en Ytring af ham viste, hvorledes det sande Gode altid blev paaskjønnet og anerkjendt af ham, og hvor fjernt det laa fra Hagaus Karakter at lade sig paavirke af personlige Hensyn.

„Jeg har ofte tænkt over, hvilken Belgjører, der kan regnes for størst, den, som udøver sine Belgjeringer mod det enkelte Individ eller den, der virker for hele Samfundet?“

„At dette Spørgsmaal skulde kunne besvares paa to Maader, fatter jeg ikke,“ mente Alexis. „Indi-

videt er i Forhold til Samfundet, som en Draabe til Havet."

„Vistnok, men der findes utallige større og mindre Kilder, fra hvilke der udspringer Floder, Indsøer, Aaer og Bække, som Alle have en Ansættelse i Naturens store Fabrik," vedblev Hagau. „Selv om en af disse svigter sin Bestemmelse, kan Pladsen vistnok udfyldes, Fabrikken standser derfor ikke sin Virksomhed; men sammenligner man hvert enkelt lille Medlem med en Kilde og mindes det gamle Ordsprog „mange Bække smaa o. s. v.", saa tror jeg nok, min Tanke lader sig forklare."

„Ikke ganske," bemærkede Unger sen, „uagtet jeg for min Part har opfattet Deres Mening. De mener, at den, der saavel i aandelig som i materiel Henseende hæver det enkelte Individ, virker ofte ind paa større Kredse, der alle ere Grene af det store Samfundstræ."

„Fuldkommen sandt," var Hagaus Svar. „Mangt et Individ, som uden en Belgjörers Hjælp stod i Fare for at gaa tilgrunde, kan være saa kraftfuldt, at det selv kan fæste Rod og i aandelig, ja endog undertiden i aldeles materiel Henseende blive til Velsignelse for en stor Del af Samfundet."

„Dette sidste Ord kan opfattes paa forskellige Maader," tog Unger sen til Gjem mæle, „fordi Sam-

fundets Grændser som oftest ere ubestemte. Indvendige Gjæringer virke adsplittende paa det; hvad der udsaaes i det Haab at skulle forene det Hele, har ofte havt Adskillelse til Følge. Paa denne Maade er Samfundet i Virkeligheden ikke som et stort, altomfattende Rige, men kun lig en Masse smaa Stater, der vistnok aldrig ville blive forenede saa inderligt, at de i Fællesskab kunne virke og samles under et høiere Formaals Banner."

Individets Forhold til Samfundet var længe Gjenstand for de to Herrer's Betragtninger, hvilke Alexis og Damerne mest fulgte i Tavsshed.

Af denne Samtale fik Hilton imidlertid rig Anledning til at fæste et Indblik i Hagaus Karakter, der virkelig i mange Retninger kunde kaldes ophøiet. Fri for al personlig Uergjærrighed og smaalige Bihensigter, aldeles optaget af sit Studium, bedømte han sine Medmennesker fra et smukt, men næsten naivt Standpunkt. Eftersom han kun lidt kjendte til egenkjærlige Hensyn, mente han, at Alle handlede i samme Aand som han. Ligesom han elskede sin Videnskab udelukkende for dens egen Skyld, saaledes antog Hagau, at Mennesket i Almindelighed kun maatte have de store fælles Interesser for Øie. Belønningen, som den Enkelte kan høste, var for ham en saa forsvindende Ting i Sammenligning med den

Glæde, som en vellykket Gjerning fremkalder hos Enhver. For Hagau var det ligegyldig, om han havde udført den alene eller i Forening med Andre. Han forlangte kun en beskeden Blads, hvori han samvittighedsfuld og ufortrøden kunde arbejde fremad med det orientalske Ordsprog for Die „Taalmød er Lyffens Nøgle“. Og denne Nøgle havde allerede aabnet Lyffens Dør for ham. Den havde skaffet ham Udgang, ikke til det blændende, daarende Fantom, der forsvinder, naar vi tro at have grebet det, men til den stille Flids indre tilfredsstillende Fred. Hagaus Gjerning var ikke tilsyneladende stor, men han granskede for at aabenbare Mennesket de utallige smaa Mirakler, der daglig foregaa omkring os, og som alle henpege paa det største af alle, den altomfattende Natur og dens uudgrundelige Ophav.

Disse Betragtninger foer igjennem Alexis Hiltons Tanke. En Sammenligning mellem de to Naturforskere Hagau og Holsted laa nær ved dem. Ved den Førstes Side stillede den blinde Ungerfen og hans Fader sig. Kontrasterne bleve Alle forenede ved et Sammenknytningspunkt, den fælles Videnskab, men de kunde kun en kort Tid vandre sammen, thi medens den Ene satte en Værd i at svælge af Kundskabens Træ og med Begjærlighed drak Døden af

dets Frugt, vederkvægede de andre Naturforskere sig under Skyggen af Visdommens Palme.

Alexis skænkede Hagau og Unger sen sin fulde Agtelse, og dog kunde han ikke lade være at sige til sig selv: „Hvorfor hellige disse udmærkede Mænd ikke deres Tid til at dyrke en skønnere Gren af Videnskaben?“

Unger sen holdt ikke af at give Afkald paa sin vante Spadseretur. Han reiste sig, greb Hagaus Arm, og Selskabet begav sig ud i Morbærplantagen. Alexis søgte Josefine. Han maatte atter føre Samtalen hen paa det ham saa forhadte Emne, om hvilket de aldrig kunde blive enige.

„Vi talte før om Taknemlighed. . Hvor høit De end sætter de smaa Dyrearter, kan De dog ikke tillægge dem denne Egenskab, som mange ædlere Dyr i høi Grad ere i Besiddelse af?“

„Saa kjender De ikke Bien. Den er taknemlig.“

„Umuligt; med mindre De mener, at den gjælder Menneskene ved at skænke os Honning og Bør.“

„Nei, saaledes er det ikke ment. Bien viser, at den nærer en venlig Følelse mod den, som gjør den godt.“

„Bevis det om De kan, Frøken, men jeg vil se det med mine egne Øine.“

Josefine fastede et bedrøvet Blik paa ham. Hun ønskede at kunne følge sit Hjertes Indskydelse og bede ham aldrig tiere at gjøre de smaa Miniaturarbeidere til Gjenstand for deres Samtale, men Tanken om hendes Fader og Bedstefader holdt hende tilbage.

„Vil De følge mig, — denne Vej?“

Klara lo og vilde fortælle Noget, men Søsteren lagde Fingeren paa Munden og bød hende tie.

Man forlod Morbærplantagen og gik ind i Rjøfkenhaven. Op til denne stødte et lille Blomsterparti, hvilket udelukkende tilhørte Husets Døtre, og i Nærheden saas flere Bistader. Ungerens Bord var daglig forsynet med udmærket Honning, som Alexis vidste kom fra disse, men han var uvidende om, at Josefine ogsaa drog Omsorg for de smaa Fabrikanter. Hun nærmede sig Staderne, fulgt af ham. Nogle Bier vendte hjem fra deres Dagsarbeide. Besværede af den tunge Honningbyrde, svævede de langsomt og trætte til deres Bolig. I en af Staderne hørtes en glad Summen. Josefine trak Handsken af, nærmede sig den og satte Fingeren hen mod Flyvehullet. Et Par af de vagthavende Bier foer imod den, øiensynlig rede til at begynde en Forsvars Kamp. De besaa og besølte den, men vendte pludselig hurtig og beroligede tilbage.

„Der ser De, at de kjende mig,” sagde hun til Alexis, „og erindre, at jeg kun er god imod dem.”

„Maaske have de idag været i et fjeldent elsteværdigt Lune.”

„Vi kunde jo anstille endnu et Forsøg.”

Josefine nærmede sig en anden Stade og bankede paa den med sin Parasol. En dyb brummende Brede-slyd lod sig høre. Hun klappede i Hænderne. Fem eller sex Bier kom farende ud i største Hast over den uventede Forstyrrelse. Alexis blev næsten forfærdet, da han saa dem styre deres Flugt mod den unge Piges Ansigt, men istedetfor at stifte hende, hævede de sig pludselig og udøste hele deres Forbitrelse paa hendes runde Straahat. Alexis stod aldeles forbavset over dette Syn. Det var umiskjendeligt, at Bierne ikke vilde tilføie deres Velgjørerinde noget Ondt, at de virkelig vare i Besiddelse af en Slags Erkjendtlighedsfølelse.

„Maaske De nu vil tro mig,” tog den unge Pige atter Ordet, „naar jeg tillige fortæller Dem, at Bien er Under af kostelige Parfumer, samt har en levende Farvesands. Jeg har set Bier tapetsere deres Gemaker med de prægtigste skarlagensrøde Blomsterblade, og overhovedet vise en utrolig Forfærlighed for lyse eller blændende Farver. Disse Smaaskabninger maa ogsaa besidde lidt af en Kunstner-

natur. Dydager en Bi, at et Stykke Bix er for stort, skærer den det øieblikkelig af saaledes at det passer, og tillader sig i det Hele aldrig nogen Uregelmæssighed, som er stødende for Formskjønheden."

Josefine feirede en lille Triumf. Bien, Silkeormen, Sommerfuglen samt flere af de andre smukke, flyvende Insekter, forklarede paa en Maade hendes Interesse for de smaa Dyrearter og beviste, at disse ikke altid støde Skjønhedssansen. Alexis maatte tilstaa dette. Alt, hvad han havde set og hørt denne Eftermiddag, fremkaldte paany Kampen i hans Indre. Han følte, at han maaske var for strengt dømmende overfor Josefine, men indgroede Fordomme ere ligesom flette Baner vanskelige at overvinde. Og dog er dette ikke alene urigtigt, men taabeligt. Alt i Naturen verler, hvorfor skal Sjælen da ene holde fast ved de sorte Skygger? — Alexis undertrykkede sit Hjertes varme Følelser, han bød dets Stemme tie, led og kæmpede, tilintetgjorde ikke alene sin egen, men Josefines Sjæls Fred og Lykke, og Alt dette fordi de to Videnskabsdyrkere, der havde været hans Barndoms og første Ungdoms Ledere, stode for ham som afkræftende Exempler. I Aarenes Løb var han ogsaa kommen paa det Aene med, hvor hjerteløs hans Moder havde bragt Agate ind i den ullykkelige Forbindelse. Fru Hilton, som ikke vilde aabenbare

ham den sande Grund til sin Handlemaade, havde hun sagt, at Kjærlighed og Interesse for Entomologien havde drevet hende til at arbejde paa et Ægteskab, der kunde skaffe Holsted Midler i Hænde, hvorved han endnu mere var istand til at virke for sin Videnskabs Fremme.

Det stedse Modstridende i Hiltons Adfærd voldte Josefine Sorg. En Stemme hvistede til hende, at hun var elsket. Han røbede sine Følelser ved mange smaa Anledninger, men saa var det ikke sjældent, at Alexis pludselig valgte lille Klara til Gjenstand for sin Opmærksomhed og lo og spøjte med hende i en saa overgiven munter Tone, at den klang unaturlig i Alles Øren, undtagen i Barnets.

Paa denne Maade forløb Tiden. Alexis foretog sig ofte længere eller kortere Udflugter, hovedsagelig for at fly Josefine, men trods sin Modstand følte han sig dog stedse dragen tilbage til Ungersens Hjem. En vid Mark for Jagttagelser havde her aabnet sig for ham, ethvert Medlem af den elskværdige Kreds, som han der havde lært at kjende, vakte ofte hans Beundring, endog lille Klara bragte ham til at anstille Betragtninger.

Det havde været Fru Ungersens Opgave at udvikle sine Børns Evner, give dem Anledning til Selvtænkning og paa samme Tid bevare den har-

moniske Skjønhed i de unge Sjæle. At dette var lykkedes hende, var Klara det bedste Vidnesbyrd om. Hos hende fandtes endnu den rene, barnlige Ufskyld, uden hvilken den halvvoxne Pige taber sin Ynde, og alligevel udførte hun de Arbeider, som paahvilede hende med en Tænksomhed og Omhu, der viste, at hun satte en Værd i at tilfredsstille de ofte temmelig betydelige Fordringer, man stillede til hende. Alexis opdagede herved, at den blinde Naturforsker og hans Hustru fulgte et modsat Opdragelsessystem end det, han selv havde været underkastet. I dette Hjem var det et Princip kun at lede og støtte Barnet til at anvende sine Evner paa grundigt at dyrke de Kundskaber, som det følte sig hændraget til. Paa denne Maade udvikler Naturen sig uden at blive underkuet, forkvælet eller ødelagt, og saafremt der virkelig findes Drift til Fuldkommenhed i ethvert Menneskes Bryst, maatte denne sikkert kunne modnes og bære skønne Frugter under Ledelsen af en saa ædel, flog og agtpaagivende Opdragerinde, som disse unge Pigers Moder.

Den kjærlighedsfulde Omsorg, hvilken Fru Unger-
sen tidlig lærte sine Børn, fandt Alexis end mere ud-
viklet hos Josefina, ikke alene overfor hendes For-
ældre og lille Søster, men mod de unge Fabrik-
piger, der endog udenfor Arbeidstiden søgte hendes

Raad og Bistand. Alexis var ofte Vidne til, at de tyede til hende med deres smaa Hemmeligheder og Sorger, og at hun mangen Gang var for dem som et „moderligt Forsyn“. Den Virkefreds, Josefine havde i sine Forældres Hjem, bidrog overhovedet til at give hende en langt større Selvstændighed end unge Piger i Regelen ere i Besiddelse af. Fru Unger sen ønskede at skaffe sine Døtre et hæderligt Erhverv, hvorved hun med Rolighed kunde se deres Fremtid imøde, selv om det blev deres Lod at vandre ene gennem Livet. Hun vidste, at de aldrig vilde komme i den tunge Stilling at maatte bede om Ly ved en fremmed Arne, men at de vare istand til at danne sig et Hjem og en velsignelsesrig Virkefreds. Denne selvstændige, uafhængige Fremtid, som laa aaben for Josefine, overtydede Alexis om, at kun Kjærligheden vilde bestemme hende til at række sin Haand til en Mand. Hun elskede det stille, arbejdsomme Liv, og uagtet hun ikke savnede den daglige Komfort, var der dog i Naturforskerens Hjem en vis Økonomi og Nøisomhed, som viste, at ingen af hans Døtre vare opdragne til at gjøre store Fordringer paa Livet og dets Nydelse.

Unger sens og hans Hustrus inderlige Godhed for Hagau undgik imidlertid ikke at blive bemærket af Alexis. Han var endog overbevist om, at de ikke

kunde faa en kjærere Svigersøn, men paa den anden Side følte han en hemmelig Glæde ved den faste Tro, at han selv indtog en større Plads i Josefines Hjerte end den unge Naturforsker. Og dog var Hagau en ædel Piges Kjærlighed værdig, men han forstod ikke at fængsle det kvindelige Hjerte. Hans Sjæls milde, venlige Følelser brød kun sjældent frem gennem den altfor tæt tillukkede Kapsel. De aandelig tiltalende Egenskaber skjultes af en stillestaaende Maske, som trættede Diet, og denne Maske havde ogsaa Sit at fortælle. Den tydede paa Hagaus Tilbøielighed til en noget sær Ensidighed, som med Aarene vilde adskille ham fra den øvrige Verden, men knyttede ham endnu fastere til sin Videnskab.

Alexis elskede Josefine for høit, til at han ikke med Sorg og Skinsyge skulde tænke sig den Stund oprinde, da hun mulig bestemte sig til at blive Hagaus Ægtefælle. Det kunde ikke vare længe, før han maatte forlade hende; maaske Adskillelsen snart vilde bringe hende til at glemme ham, den fremmede Udlænding? — Hans Kjærlighed til Josefine voksede daglig, men han manglede en Ven, til hvem han kunde betro Alt, og som med Kraft kunde befri hans Sjæl fra de dræbende Skygger, der opfyldte den med Angst og Uklarhed.

En Aften vare de Alle samlede i Ungerfens Havestue. Skumringen indhyllede Alt i sit dunkle Livre, men endnu var Lampen ikke tændt. Klara bad Josefine om at fortælle en Historie, hun længe havde lovet hende.

Den ældre Søster vægrede sig.

„Jeg veed, den handler om Noget, som er hændet Bedstefader,” vedblev Barnet.

„Formodentlig Tildragelsen med de lysende Insekter?” spurgte Ungerfen.

„Ja. Klara kan jo høre den en anden Gang.”

„Hvorfor? Du kan godt fortælle den nu.”

„Alt hvad der vedrører Deres afdøde Bedstefader har vistnok Interesse for os Alle,” bemærkede Hagau.

Josefine tav. Alexis anede, at hans Nærværelse var Skyld i den Modvillie, hun viste for at opfylde Klaras Ønske.

„De tier, Frøken, vi vente Alle med spændt Opmærksomhed.”

„Spotter han mig.” Denne Tanke foer pinlig gennem Josefines Sjæl. „Det er det Samme, jeg vil fortælle.” Mørket skjulte hendes Kinders brændende Rødme, da hun tog Ordet:

„I min Bedstefaders Ungdom foretog han en Reise paa Videnskabens Vegne i Brasiliens Urskove. Han maatte ikke alene mangen Gang bane sig Vej gennem dem med Øren, men havde farlige Fjender at bekæmpe saavel blandt Menneffene, som og blandt de vilde, glubende Dyr. — Min Bedstefaders Eskorte var ikke stor, nogle Negerfoldater og Slaver, paa hvem han kunde stole. Den lille Trup var uforfærdet. Expeditionen løb heldig af, og man havde allerede tiltraadt Tilbageveien, da de havde et ligesaa uventet, som behageligt Møde. Fulgt af en halv Snes Negere, Indianere og Indianerinder kom en hvid Mand tilsyne mellem Træerne, ledsaget af en lille serears Dreng. Herrens Navn var Don Riperta, han var halv Geistlig, halv Naturforsker, men frem for Alt Filantrop. . Opdragen i et Munkelovster havde han vægret sig ved at indtræde i nogensomhelst katholsk Orden, eller modtage noget geistligt Embede, fordi dette paalagde ham at vie sig til Cölibatet. Fra sin tidligste Ungdom havde han elsket en Kvinde, som samstemmede med ham. En lille Formue, hvilken han var eneraadig over, gjorde ham uafhængig. Han aabnede sit Hjerte for Donna Mercedes, sagde at Kjærlighed til hende ene havde hindret ham i at indtræde i den geistlige Stand, men at han alligevel følte sig hængt til

en Missionærs hellige Kald. Han spurgte hende, om hun havde Kraft nok til at ledsage ham paa hans farefulde Bane, da det var hans Agt at prædike for de vilde Indianerstammer. Den modige Kvinde lovede at blive ham en trofast Hustru og Medhjælperke. I flere Aar havde hun ledsaget ham, udstaaet utrøilige Farer og Lidelser for et kun altfor ringe Udbytte. Omsider var hun bukket under. Et af Urskovens Ræmpetræer dannede hendes Gravkapel. Efter den Tid havde han kæmpet ene i to Aar, men hans Stræben var tildels uden Nytte. Han havde ogsaa Pligter mod sit moderløse Barn, og besluttede sig derfor omsider til at vende tilbage til den civiliserede Verden, for at faa sin Søn opdraget i den. Francisco var en deilig, fortøiet Dreng, men det syntes, som om den ensomme, høitidsfulde Naturomgivelse havde kastet en lidt melanfolst Skygge over hans lille, blege Ansigt.

Som før omtalt var Riperta ligeledes Naturgransker, og min Bedstefader fandt ikke alene megen Glæde i Samtalerne med ham, men modtog endog adskillige Oplysninger af ham. De havde reist en Uge sammen, da man besluttede at holde Fastdag paa en frit beliggende Plads i Skoven i Nærheden af en Kilde. Teltene bleve hastig opslaaede, man holdt Maaltid og udhvilede et Par Timer, hvorefter

de to Herrer besluttede at foretage en Udflugt i videnskabeligt Diemed, kun ledsagede af en af Folkene. Lille Francisco var træt og blev derfor i Teltet. Min Bedstefader og Riperta vendte først tilbage, da Mørket begyndte at falde paa. Deres Spørgsmaal gjaldt strax Drengen. Han var ikke i noget af Teltene. Ude af sig selv af Angst kaldte Riperta alle Folkene sammen for at udspørge dem. En af Indianerne manglede. Negerene fortalte, at han havde lovet at passe paa Barnet, medens de sov. Riperta blegnede. Det anede ham, at der var Forræderi med i Spillet.

Flere af Indianerne havde ladet sig omvende og døbe, blandt disse den Forsvundnes Hustru. I Begyndelsen havde hun fortalt, at hendes Ægtefælle havde truet med at hævne sig paa den hvide Mand. Nogle Klædningsstykker, der havde tilhørt Ripertas afdøde Hustru, og som han havde skænket Indianerinden, bragte pludselig den Vilde paa andre Tanker. En Dag bad han, om han ogsaa maatte blive en Kristen. Riperta havde ingen god Tro til ham, men da den Vilde lod til at lytte andægtig til hans Ord, havde han ingen Grund til at vægre sig ved at opfylde hans Ønske. Fra dette Dieblif blev han imidlertid bestandig overhængt med Blagerier. Indianeren syntes at begjære Alt, hvad Riperta eiede.

I Begyndelsen frøiede han ham, men blev snart nødt til at sætte en Grændse for sin Gavn mildhed, da den Wilde gik frem efter et formelig Plyndrings-system. Afslaget havde tilfølgende, at han en Nat blev bestjaalet. Tyveriet blev hurtig opdaget, og Indianeren maatte ikke alene give den ranede Gjenstand tilbage, men Riperta gav ham Advarsel om, at han næste Gang vilde blive legemlig straffet. Den Wilde bad ydmyg om Tilgivelse, men hans Blikke huede ikke Riperta. Kort efter bestemte denne sig til at drage bort. Nogle af Indianerne besluttede at ledsage deres Lærer og Belgjører, indtil han naaede de civiliserede Folks Byer. Den før omtalte Wilde sluttede sig uventet til den lille Skare. Et sygt Barn forhindrede hans Hustru i at følge med. Paa hele Reisen havde han hver Dag plaget Riperta om en eller anden af dennes Gjendele. En stor Kniv var samme Morgen bleven ham nægtet. Den Wildes Forsvinden samtidig med Barnets tydede paa en lumsk og nedrig Hævn.

„Han har stjålet mit Barn, min lille Francisco!“ udraabte den ullykkelige Fader. „Drengens Liv er i den største Fare, vi maa søge efter ham overalt.“

Alle følte med ham og forstode hans Dødsangst, men Natten var nær og Enhver vidste, at hans Liv

vilde komme til at staa paa Spil ved denne rimeligvis frugtesløse Søgning. At adskille sig i disse store, vildsomme Skove var det Samme som at udsætte Flere af dem for Hungersdøden, ikke at tale om Faren for de vilde Dyr, som kun kunne holdes i Afstand ved at tænde Baal. Stillingen var skrækkelig, men min Bedstefaders Hjerte bragte ham til at gribe den ulykkelige Faders Parti. I Hast blev der lavet et saa stort Antal af Fakler, at Enhver kunde faa en i sin Haand. Telte og øvrig Bagage blev pakket sammen og fordelt som sædvanlig. Efter en Times Forløb vare alle Mænd rejsesærdige og Faklerne tændte, men min Bedstefader opfordrede paa det Indstændigste til ikke at skille sig længere fra hverandre, end at Skinnet kunde bringe paa Spor, saaledes at den Ene i paakommende Ulykkestilfælde var istand til at staa den Anden bi.

Min Bedstefader sagde, at han aldrig paa sine Reiser havde oplevet en uhyggeligere Nat. Fortvivlelsen stod malet paa Nipertas Ansigt, Faderfjærligheden fordoblede hans Kræfter. Fakkelfæret og Menneffene forstyrrede mange af Skovens Beboere i deres Søvn. Deres Skrig blandede sig med de vilde Dyrs Hulen. Ofte standsede en af Folkene, rædselslagen ved Synet af et Par funkellende Dine, som stirrede paa dem i saa Skridts

Afstand. Og i denne gruopvækkende Omgivelse laa maaske et lille serears Barn, ene og hjælpeløs, thi det var ikke rimeligt, at Indianeren turde tage Barnet med sig til sin Hytte. Mulig han havde dræbt det? — Ingen vovede at udtale denne Tanke, og dog laa den nær.

Natten forløb omsider. Man havde endnu intet Spor fundet af Drengen eller hans Ransmand. Min Bedstefader og alle Folkene vare nær ved at segne af Træthed, kun Niperta syntes intet at mærke til legemlig Overanstrengelse. Dagen begyndte at bryde frem og give Blikket en videre Mark til Efterforskning. Da Indianeren kun havde et Par Timers Forspring, mente man det var klogest flere Gange at forandre Vej, og kredsede i saa Miles Afstand om den oprindelige Leirplads. Den Vilde, hvis Gang Byrden af Drengen maatte forsinke, kunde umuligt være naaet længere bort. Det gjaldt kun om at komme paa Spor efter, hvilken Retning han havde taget. Pludselig udstødte en af Negerne et høit Jubelskrig. Alle styrtede til. Francisco laa sovende under en frodig Buskvæxt. Negerens Udbrud vækkede ham, og han strakte glad smilende Armene ud mod den lykkelige Fader. At Barnet endnu levede var næsten et Mirakel, da en Ræmpeflange laa sovende i saa Skridts Afstand fra den Busk, hvorunder Drengen

hvilede. Man skyndte sig med at fjerne ham fra den farlige Fjendes Nærhed, og Francisco fortalte nu, at Indianeren havde loffet ham ind i Skoven ved Løftet om at finde nogle deilige Frugter. Drengen kunde kun udholde at gaa lidt, hvorfor Indianeren havde baaret ham et Stykke. Derefter havde han sat ham paa dette Sted og sagt, at han skulde forblive der rolig, indtil han kom med Frugterne, saa skulde de bringe nogle tilbage med til hans Fader og den fremmede hvide Mand. Drengen havde først ventet taalmodig, men Mørket begyndte at falde paa og Indianeren kom ikke. Den Lille blev nu angst og gav sig til at græde. Da saa han smaa Lys blive tændte omkring sig og over sig mellem Buskenes Blade. „Først et, saa mange,” fortalte han. Han glemte rent at græde for at se paa dem og tænke paa, hvorledes hans Fader Juleaften tændte fulørte Lys paa Juletræet. Han syntes at Busken lignede det, han havde havt hvert Aar, og saa huskede han paa, at Fader og Moder havde sagt, at de smaa Guds Engle altid komme der, hvor Lysene paa Juletræet ere tændte. Lille Francisco var ikke mere angst, han laa glad og stirrede paa de deilige blinkende Lys, indtil hans Øine bleve mindre og mindre, og han faldt i Søvn.

De to Naturkyndige undersøgte Busken og det

blomsterindvirkede Tæppe, der havde tjent deres lille Yndling til Natteleie. Deres Anelser bedrog dem ikke. Overalt fandtes lysende Insekter af forskjellige Arter. Kjærligheden havde holdt Vagt om Barnet. De smaa Insekter havde været som hellige Julelys, tændte af Guds Engle for at trøste det lille forladte Bæsen og fjerne de onde Magter, da det er en Kjendsgjerning, at de lysende Insekters Blus formaa at holde Slangerne i Afstand. — Den lille Gut gik fra Arm til Arm, Enhver vilde trykke ham til sit Bryst. At Indianerens Hensigt havde været, at Barnet skulde finde Døden i denne Nat, var utvivlsomt, men istedetfor gravede han sin egen Grav. Neppe et halvt Aar senere kom hans unge Hustru med sit lille Barn til Riperta og fortalte ham, at Levningerne af hendes Mands Legeme vare blevene fundne i Skoven af et Par Indianere af deres Stamme.

Efter at have taget en Hvile, hvortil Alle trængte, fortsattes Reisen. Otte Dage senere naaede de en Hacienda, som tilhørte en rig Portugiser. Med dennes Tilladelse op slog Folkene en Leir tæt ved, medens de to Herrer og Drengen fandt Gjæstevenslighed i hans Hus. Man havde travlt med Forberedelserne til en Fest, der skulde finde Sted samme Aften, hvorfor min Bedstefader og Riperta hurtig

traf sig tilbage til de Værelser, der bleve dem anviste. Overvældede af Træthed faldt de snart i Søvn. En stærk Musik vækkede dem. Det var Aften, og Festen havde allerede taget sin Begyndelse. De to Herrer klædte sig hastig paa. Francisco bad saa hønlige om at maatte se lidt paa Dandsen, at de tog ham med. Haciendaens Gier førte min Bedstefader og Don Riperta til Dandsepladsen, som lignede et Blomstertempel oplyst af fulørte Lamper. Til en brusende Musik hvirvlede Ungdommen omkring i ildfulde Dandse. Et Smil tegnede sig først om Ripertas Læber, men pludselig rynkede han Brynene. Min Bedstefader opdagede Grunden. De unge Piger, der ellers vare klædte i kostbare, rigt indvævede Stoffer bare næsten alle „levende Smykker“, en Skik, som navnlig i ældre Tider har været Brug blandt de brasilianske Kvinder. Indespærrede i hvide eller fulørte Flor, der vare snoede om deres mørke Haar eller ombølgede dem som Schærf, saas utallige Ildfluer, hvis Flamme spillede i det Røde, Gule, Grønne og Blaa. De smaa levende Væsners hastige Bevægelser forårsagede en bestandig Funken, som forhøjede den maleriske Effekt, hvormed disse barbariske Prydelser forlenede de brasilianske Skønheder. Musikken ophørte, medens de Dandsende hvilede og samtalede i større og mindre Grupper. Da hørtes

pludselig Nipertas Stemme. Med høi Røst bad han om, at man i nogle Minuter vilde skænke ham Gehør. Han tog Drengen i sin Haand og fortalte, hvad der nylig var hændet, og hvorledes Gud havde benyttet de smaa lysende Insekter til at frelse hans Barn. Han sagde derefter, hvilket pinligt Indtryk det havde gjort paa ham at se alle disse unge Kvinder i tankeløs Forsængelighed pryde sig med levende Bæfener, uden at ændse disses Kvaler. Han fremhævede det Barbariske i denne Handlemaade og opfordrede dem til at frigjøre sig for Smykker, der kun passe for Hedninge. Hans Ord gjorde Virkning. Synet af det deilige Barn og Fortællingen om hans vidunderlige Redning stemte til Mildhed mod de smaa bevingede Skabninger. Beskæmmede aabnede de unge Piger deres bølgende Flor, og i hundredevis strømmede de stakkels Fanger ud af deres dødbringende Fængsler. Som glødende Gldfunkler forsvandt de hastig og for en kort Stund gjengivne til Livet og Friheden flagrede de ud i den vide Natur. Deres glade Summen lød som en Taf, de sendte til deres ubekjendte Talsmand."

Under den sidste Del af Josefines Fortælling var den tændte Lampe bleven bragt ind. Alexis opdagede, at Hagaus Blik hvilede paa den unge Pige med dyb, inderlig Kjærlighed, men det var kun et

Dieblig denne Følelse stod at læse i hans Sjæls Speil, da skjulte den sig atter bag den ubevægelige Maske. Hendes Fortælling havde interesseret Alexis, endog revet ham med sig, indtil Slutningen kom. Da tabte Tiltrækningskraften sig ved Tanken om, at det Hele var et Fantasiens Tryllebillede. Beretningen om Riperta og hans Hustru, om Natten i Urskoven og Drengens vidunderlige Frelse, tvivlede han ikke om, men fra den Tid, Insekterne begyndte at spille Hovedrollen, mente han at befinde sig i Eventyrets Verden. Han tav, uagtet lille Klara opfordrede ham til at dele hendes Henrykkelse.

„Taf, Frøken, for Deres smukke Fortælling,“ tog Hagau Ordet, „for mine Øren lyder den ikke som et Eventyr af Tusind og en Nat; tilmed da den er uddraget af Deres Bedstefaders Livsbegivenheder. Grindrer De,“ henvendte han sig til Ungersen, „at Doktor Wedell i sine Skrifter ligeledes omtaler den Skik blandt de brasilianske Kvinder, at pryde sig med „levende Smykker?“ —

Ungersen bøjede sit Hoved samthykkende.

Alexis bed Læberne sammen. Han følte sig gennemskuet. Hagaus Ord indeholdt paa engang en Bebreidelse mod ham og en Stadfæstelse af, at Josefine kun havde udtalt Sandheder, der kunde be-

fræstes ved Kjendsgjerninger, samt at han ved at drage hendes Beretning i Tvivl viste en Fornærmelse ikke alene mod hende, men mod den afdøde Ungerfen. Alexis ønskede næsten at kunne udfordre den unge Naturforsker, som havde røbet hans Tanker paa en saa fin Maade, at han følte sig beskæmmet deraf. Han vovede neppe at tænke paa, hvilken Mening Josefine og hendes Forældre i dette Dieblif havde om ham. Hans vedvarende Tavshed maatte bestyrke deres Mistanke og det Uridderlige i hans Adfærd, men Alexis havde tabt sin Mandsnærværelse. Som sædvanlig bandede han alle Miniaturskabninger, og brød forgæves sit Hoved med at finde et Svar, der kunde redde ham ud af denne pinlige Situation, som blev værre og værre, jo længere Pausen varede. Da kom en af Selskabet ham til Hjælp, den, han mindst havde ventet.

„Mr. Ungerfen har sagt mig, at De ligesom jeg vil søge at komme paa Spor efter det forsvundne Manuskript,“ henvendte Hagau sig til Alexis.

Atter denne Gang maatte Alexis tilstaa sig selv, at hans Rival var ham overlegen ikke alene i Rundskaber, men i sin ophøjede Ydmyghed. Hvor mange Andre vilde ikke have benyttet sig af Diebliffets Fordel.

„Ja, Gud give, at En af os kunde bringe det

tilbage," udbrød Alexis af ganske Hjerte. „Er det muligt, at jeg kan faa et Blad af den afdøde Entomologs Manuscripter, for at jeg kan vise det til min Onkel?"

Ungersén lod Josefíne hente en Mappe, som laa i en Skrivepult, der havde tilhørt hans afdøde Fader. Han aabnede den med en Seendes Sikkerhed og tog et Stykke gulagtigt Papir frem, som lignede gammelt Pergament. Det var fint og tæt beskrevet. Ungersén gav det til Alexis og tilføiede, at hans Fader paa sine Reiser havde benyttet den Sort Papir til sine Optegnelser.

Alexis gjemte omhyggelig det værdifulde Blad i sin Notebog og begav sig tilbage til Hotellet.

21.

Næste Morgen tidlig bankede det paa Hiltons Dør. En ældre Reiserende traadte ind. Hans Ydre betegnede ham som en af Jerusalems Sønner.

„Mit Navn er Ibrahim. Jeg medbringer to Torbister til Herren. Dyrene har jeg selv taget fra ægyptiske Gravsteder."

Han aabnede en Kiste. Alexis maatte tilstaa, at disse Insekters jordiske Levninger vare istand til at

udslette Mindet om den forulykkede Torbist. Han gav den Handelsreisende en anselig Belønning, roste ham for den Nøiagtighed, hvormed han havde udført Kommissionen, erkjendte sig om Torbisternes Hjemstavn, og begyndte derefter at tale med Ibrahim om hans Reiser med den afdøde Naturforsker. Israeliten nærede en næsten fanatisk Begeistring for den ulykkelige Entomolog, hvis elskværdige Karakter han ikke noksom kunde prise. Som mange af sit Folk var Ibrahim godt begavet. Hans megen Færd i forskjellige Lande havde givet ham en vis Danelse, og denne Samtale bidrog om mulig til at forøge Hiltons Interesse og Medfølelse for den store Naturkyndige.

Ibrahim havde forladt ham. Timen var nu nær, da han for bestandig skulde skilles fra Josefine og hele den venlige Familie, der med sand Gjæstfrihed havde aabnet deres Hjem for ham. Han mindedes de mange glade Timer, han havde tilbragt i det, men frem for Alt dvælede hans Tanke med Sorg ved den unge, yndige Datter. „Næste Sommer kommer jeg igjen hertil,“ trøstede han sig selv. — „Maaske hun inden den Tid er Hagaus Brud. — Saa vilde jeg heller aldrig se hende mere.“

Alexis pakkede sin Kuffert, men han syntes aldrig at have tilbragt en saa trist og uhyggelig Dag.

Et Uveir var begyndt at rase. Stormen strøg trodsig og larmende mellem Alperne og ned over Dalene. Hele Natten vedblev den at feire sit vilde Bacchanal omkring Bjerger, Byer og Skove, foer i ustandselig Fart over Vandenes oprørte Flade og bortførte mangen Blomst fra Egnens Haver. Næste Morgen var den mere tæmmet. Maaske holdtes den lænket i en af Isjetternes Favntag, thi af og til føltes endnu dens stærke Vandepust ledsaget af en sagte Mumlen. Himlen græd ikke længere, og Solen tittede frem med sit mest straalende Fysiognomi, men Alvorsfløret hvilede over Alexis Hiltons Sjæl og Aasyn, da han for sidste Gang tilbagelagde Veien til Ungerfens Bolig.

Josefine ventede ham. Hun vidste, at Ibrahim var kommen, og hendes Dag og Nat havde ikke været mindre kvalfulde. Den sønderbrydende Sorg, som den unge Pige følte over aldrig mere at skulle gjense Alexis, bemægtigede sig hendes Sjæl og Tanke. Hun forstod ham ikke. Var hans Følelse for hende kun overfladisk og ringe? — Fandtes der maaske en Kvinde i hans Fødeland, til hvem han var bunden, eller var det en feil Opfattelse af hendes egen Karakter og Sympathier, der fjernede ham fra hende? — Tavshed er dyb og hellig, men der gives Tider i Livet, hvori den er ulykkesbringende.

Den gemmer Laster og Dyder under sit store Segl, men den graver ogsaa mangen en Kjærligheds og Lykkes Grav. Et aabent Skifte mellem disse to unge Mennesker vilde have udslettet enhver Frygt, hævet enhver Tvivl og bundet dem sammen for Livet. Den kolde, majestætiske, uigjennemtrængelige Tavshed lænkede Frygten og Tvivlen fast til Sjælen, og havde Adskillelsen til Følge.

Ungersken, hans Hustru og begge Døtrene vare samlede i Havestuen, da Alexis aflagde sit Afskeds Besøg. Hagau opholdt sig paa sit Bærelse, beskæftiget med at udarbejde de sidste Sider af sin Afhandling. Josefine var bleg. En alvorssfuld Stemning var udbredt over Alle. Forældrene anede deres Barns Sorg. Lille Klara fortalte aabent, at hun var meget bedrøvet over at skulle skilles fra sin danske Ven.

„Kommer De aldrig mere og besøger os?“ spurgte hun.

„Maaske, jeg veed det ikke.“

„Deres Fødeland er dog vist ikke nær saa smukt som mit,“ vedblev hun. „Jeg tror bestemt, at De vil længes efter Schweiz.“

„Det tror jeg ogsaa, min lille Veninde,“ lød hans Svar i en underlig vemodig Tone, „men derfor maa Du ikke have et feil Begreb om mit

Fædreland. Danmark er et deiligt Land hvis frodige Jordbund bringer Velstand og Sundhed, store prægtige Bøgeskove indbyde til Fred og Hvile, og de dybe, blaa Bænde, over hvis stærke Bølger den Reifende bæres til min Fødested, omslynge den som et glimrende Sølvhegn."

Alexis reiste sig snart. Afskeden var hastig og kort, man sporede tydeligt hans indre Bevægelse. Derefter ilede han op paa Hagaus Bærelse, trykkede hans Haand og forlod Huset.

I nogen Afstand standsede Alexis og kastede et sidste Blik paa Villaen og det herlige Landskab. Hans hele Sjæl aandede et Farvel, en Afskedshilsen til den unge Pige, hvis Billede fulgte ham, til hans lille Veninde, den blinde Naturforsker og hans ædle Hustru, til de smaa silkebeflædte Bærelser, hvori de Alle virkede med utrættelig Flid, til de høie Tetter, den store Jsverden med sine Krystallotte og Pyramider, de mægtige Titaner med deres legende Floddøtre, og de romantiske Dale med deres idylliske Skjønhed. — Endnu et Farvel, jeg glemmer Eder aldrig!"

I Holsteds Hjem blev der givet en Middag. Blandt Gæsterne saas Fru Hilton, som var kommen ind i et Besøg. Man havde reist sig fra Bordet. Stemningen var livlig, Statsraaden i et sjeldent udmærket Lune. Hovedgrunden dertil maatte søges i, at de første Ark af hans store videnskabelige Værk havde forladt Pressen i de forskjellige Lande og i disse Dage vare blevne ham tilsendte. I Tanterne saa han allerede Evighedsfrandsen flettet og pryvende hans Hoved, til hvis Gjengivelse i Marmoret han nylig havde truffet Aftale med en af Danmarks første Billedhuggere. Aldrig havde Fru Hilton med større Stolthed og Henrykkelse set op til Broderen, denne hendes jordiske Afgud. Hendes eneste Sorg var, at Sønnen ingensinde havde været at formaa til at følge Onkelens Fodspor.

Imidlertid blev hun og hele Selskabet overrasket ved pludselig at se Alexis træde ind. Velkomsthilsener løde fra Alle, men Agates og lille Viktors vare de Eneste, som han besvarede med Hjertelighed. At overlevere Holsted Bøken med Torbisterne, var hans første Gjerning. Onkelen aabnede den, og i sin overstrømmende Glæde over den hjembragte Skat omfavnede han Søstersønnen og opfordrede ham til

i det mindste foreløbig at opslaa sin Bolig i hans Hus. Paa Agates og Fru Hiltons Anmodninger modtog Alexis Tilbudet.

Moderen begyndte nu at udspørge ham angaaende hans Reise, og han fortalte, at hans Hovedopholdssted havde været i Zürich, hvor Ferdinand Ungersens Hus var blevet som et Hjem for ham. Holsted blegnede, hans Træk fortrak sig frampagtig og Hænderne rystede, men Agate var den Eneste, som ved et tilfældigt Blik opdagede den besynderlige Forandring, der foregik med hendes Ægtefælle. En underlig Gysen foer igjennem hende, ligesom et Stormpust, der bebuder et paafølgende Uveir. Fru Hilton lagde imidlertid udelukkende Beslag paa Sønnen. Navnet Ungersen vakte altid hendes største Interesse. Hun mindede hele Selskabet om den ulykkelige Naturforsker, og opfordrede Alexis til at gjentage, hvad Sønnen havde meddelt ham. Agate lyttede med spændt Opmærksomhed efter Alexis Hiltons hjertegribende Beretning; hun saa Holsted forsvinde lydløst, og var det, som om en Taage lagde sig for hendes Dine. De sex Aars Samliv med Holsted havde gjort hende saa modtagelig for alle mørke Indtryk, at det Ringeste var istand til at ryste hende.

Alexis skildrede med Varme Ferdinand Ungersens

Hjem, hans trofaste, virksomme Hustru og smukke elskværdige Døtre. Det undgik ikke Agates Blik, at at der var noget forandret over ham. Da han nævnede Josefines Navn, forekom det hende, som om han aabenbarede sit Hjertes Hemmelighed for hende. Hun følte ingen Skinsyge, men en saa vemodig Stemning greb hende, at hun kun med Anstrengelse tilbageholdt sine Taarer. Var det ved Tanken om sit eget ullykkelige, glædestomme Ægteskab? Skulde Grunden ligge i, at hun vedblev at nære en varmere Følelse for Alexis? — Agate vidste det ikke selv, men hun ønskede at kunne trykke den Kvinde til sit Bryst, som havde vundet hans Kjærlighed. Hun længtes efter at finde en Veninde, der kunde styrke og opretholde hende.

Alexis Fortælling havde saa aldeles optaget Selskabet, at man først efter nogen Tids Forløb savnede Holsted.

„Det er virkelig utilgiveligt af min Broder, at han for Torbisternes Skyld forsømmer sine Pligter som Vært,” bemærkede Fru Hilton.

„Det kan ikke undre os. Vi kjende ham Alle,” lo en af Herrerne.

Holsted kom nu tilsyne, rolig og smilende. Man tillod sig nogle spørgesfulde Bemærkninger i Anledning af hans lange Forsvinden, hvilke han be-

svarede paa samme Maade. Gjæsterne forlode dem først sent, og Alexis hastede med at trække sig tilbage.

Næste Formiddag bankede han paa Døren til Onkelens Arbeidsværelse. Det var tomt. Holsted befandt sig i sit Laboratorium, allerede beskjæftiget med at anatomere den ene af Torbisterne.

„Du forstyrer mig. Er der noget, Du vil sige mig?“

Hans Ansigt var saa ildevarslenende som muligt.

„Ja, jeg ønskede gjerne en Samtale med Onkel, men det er jo bedst, jeg venter til et beleiligere Øieblik.“

Alexis vilde skyndsomt forlade Onkelens Gemaker, men Holsted holdt ham tilbage.

„Hvor faldt Du paa at henvende Dig til denne Ibrahim?“

„Sr. Ungersen gav mig strax Anvisning paa ham.“

„Og hvem gav Dig Anbefalingsbrev til den fremmede Naturforsker?“

Alexis fortalte, hvorledes Alt var gaaet til, og at det var i Anledning af den afdøde Ungersen, han ønskede at tale med Onklen. Da Holsted ikke afbrød ham, tog han Plads ved hans Side, trak sin Noterbog frem, tog det gule Blad ud og spurgte

Onfelen, om han aldrig før havde set denne Haand-
skrift.

Holsted kastede et Blik paa Papiret og benægte-
tede det.

„Er Du ogsaa overbevist derom? Tænk nøie
efter, Onkel, om det ikke var Dig muligt at lede
mig paa Spor efter det stjaalne Manuskript. Jeg
og den unge Naturforsker Hagau ville anvende Alt,
hvad Mennesket formaar for at opdage den skæn-
dige Ransmand, og jeg beder Dig om at være os
behjælpelig.“

„Hvad kommer den Sag mig eller Dig ved?“
foer det over Holsted's Læber.

„Nu i dette Dieblif skulde en Billedhugger
meisle Dine Træk i Marmoret, saa fik Verden Dit
sande Billede at se,“ var Alexis's forbitrede Tanke.

„Jeg spørger Dig endnu engang, hvad vedkom-
me disse fremmede Menneskers Anliggender Dig
eller mig?“ vedblev Holsted med tiltagende Hestig-
hed. „Du ser, at jeg er fuldt optagen af Arbeide,
og saa mener Du, at jeg skulde spille min kost-
bare Tid med at opspore et Manuskript, der er for-
sundet for sex og tyve Aar siden. — Men da Du
endelig vil have min Mening at vide om den Hi-
storie, saa skal Du saa den at høre. Jeg har hid-
til tiet af Hensyn til den gamle Ungersken, der i

sin Tid virkelig var en anset Videnskabsmand, men for at spare Dig den Uleilighed at løbe Verden rundt som en Nar, vil jeg betro Dig, at Ungersen ifølge alle Beretninger blev bragt som halv affindig til Hotellet i Paris, hvilket han forlod fuldstændig vanvittig. Hvem har set hans meget omtalte Manuskript? — Ingen. Det hedder sig, at hans Insektsamling gif tabt paa Reisen, rimeligvis ere Optegnelserne gaaet samme Wei ned i Flodens Bund. Fra den Begivenhed og fra legemlig Overanstrengelse stammer hans Affindighed, hvis Anfald gjentog sig i Hotellet."

„Saa kjender Du ikke Historiens Sammenhæng. Den falske Ferdinand Ungersen —"

„Var kun en almindelig Pengetyv. Rimeligvis har Ungersen haft flere Penge med sig, men i sin forvirrede Tilstand har han ikke kunnet erindre Summens Størrelse."

„Jeg kan ikke dele Onkels Mening. En flet og ret Tyv vilde have taget Ungersens Uhr og plyndret ham til sidste Skilling."

„Der var ikke meget tilbage, efter hvad jeg har hørt, men i Aarenes Løb er Historien bleven romantiseret. Der er ogsaa en anden ligesaa forklarlig Grund. Den falske Ferdinand Ungersen har mulig været en af Øvrigheden efterstræbt Person, der

ligefrem har søgt et Skjulested. Der siges, at han hverken Dag eller Nat forlod den Syge. Han har altsaa indespærret sig, indtil han kunde haabe at have bragt sine Forsølgere paa Vildspor. Tro Du min Erfaring. I store Byer findes mange Eventyrere med forslagne Hoveder. Sammenstødte Omstændigheder have forviklet Traadene saa stærkt i denne Historie, at Ungersens Søn har tabt den rette af Syne."

Lidt efter lidt var Holsted bleven roligere. Han talte med en Overbevisning, der næsten bragte Alexis til at vakle, men da erindrede han, at den blinde Ungersen havde fortalt, at der i det Brev, som hans afdøde Fader havde skrevet for at berette den ulukkelige Hændelse med Tabet af Insekterne, udtrykkelig var fremhævet, at Optegnelserne vare i god Behold. — Dog gaves der en anden Formodning. Hvem vidste hvilken Ulykke der kunde være tilstødt Naturforskeren paa den lange Hjemreise? — Hans Sygdom og bevidstløse Tilstand satte ham ude af Stand til at værne om sine Gienstande, mulig en Kasse var forsvunden, netop den, hvori Papirerne fandtes? Af gammel Vane søgte han dem i Skrinet, men hans Hjernes Tilstand gjorde ham utilregnelig i sine Handlinger. — Alexis udstødte et dybt Suk. Istedetfor at det skulde lyk-

tes ham. at løse Problemet, stillede det sig endnu vanskeligere og mere indviklet for ham.

„Begynder Du at give mig Ret?“ lød Holsted's Spørgsmaal efter en længere Pause.

„Jeg veed neppe, hvad jeg skal sige,“ svarede Alexis. og forlod Værelset.

Han begav sig ind til Byen, hævede de tre hundrede Daler han havde lovet den unge Schweizerbonde, førte tilbage til Holsted's Bolig og skrev et kort, men hjerteligt Brev til Fru Unger'sen hvori han bad hende overlevere Gaven til Rasper. Efter Bordet tog han ind til Posthuset og kom først tilbage sent paa Aftenen.

Næste Formiddag sad Agate og Alexis ene i Dagligstuen. Hun førte Talen paa den Unger'senske Familie, navnlig paa Josefina. Alexis udtalte sig varmt, og dog med et vist alvorstfuldt Forbehold, der viste, at hun anslog en pommere Streng i hans Hjerte.

„Nu Du er bleven Eneherre paa Vilstrup, tænker Du vel paa at forskjønne den med en elskværdig Husfrue?“ spurgte hun.

„Nei. Og Du er vist den, der mindst af Alle raader mig dertil.“

Agate bøiede sig over Stryget for at skjule sin Rødme.

„Hvorfor?“

„Fordi Du veed, hvad et Ægteskab kan bringe. Sig mig, var der aldrig en Angst i Din Sjæl, før Du giftede Dig med min Onkel?“

„Åh jo, mange Gange, men jeg var saa uerfaren, og Din Moder stillede Alt i et Sollys for mig.“

„Der har vi det. Man skal lytte efter den indre Stemme, som advarer og tidt holder Mennesket tilbage, naar det staar i Begreb med at gjøre et eller andet ubesindigt Skridt.“

„Har en indre Stemme advaret Dig mod — lad mig aabent udtale det — mod den smukke Schweizerinde?“

„Ja, men derfor maa Du ikke danne Dig en feil Forestilling om hende. Hun er ingen Afgudsdyrkerske; hendes Handlinger ledes ikke af kold Egenfjærlighed, Josefine Ungersen er en elskværdig Kvinde i Ordets sande Betydning, men der er et Punkt, hvori vi ikke samstemme.“

„Og dette Punkt er?“

„Hendes store Interesse, Beundring om jeg tør sige, og Kjærlighed til den Videnskab, som har gjort Din Ægteskælle til en Pantheist.“

„Alexis, Din indre Stemme har talt Sandhed,“ udbrød Agate forfærdet, „Du og hun kunne aldrig blive lykkelige med hinanden. Himlen bevare Dig for et ul lykkeligt Ægteskab.“

„Derfor har jeg ogsaa sagt Farvel til hende.“
 Agate saa hans Sorg.

„Tror Du, at Du er gjenelsket?“ spurgte hun
 lidt efter.

„Ja, jeg tror.“

En Pause opstod.

„Jeg er saa ubekjendt i Kjærlighedens Rige,“
 tog hun atter Ordet, „derfor kan jeg kun være en
 daarlig Raadgiverse, men jeg vil dømme efter saa-
 ledes, som jeg elsker min lille Viktor. For hans
 Skyld kunde jeg ofre alle andre Tilbøieligheder og
 Interesser, og alene leve for at gøre ham lykkelig.
 Tror Du, at Josefines Ungersens Kjærlighed til Dig
 er ligesaa stor og dyb?“

Alexis maatte tilstaa, at hans Formodning var
 saare vakkende. Hvorledes skulde han kunne have
 lært Omfanget af hendes Kjærlighed at kjende?

„Har Du da ikke søgt at udgranske den?“

„Nei, men jeg viste hende min Afsky for Insek-
 tologien, ved min Spot.“

„Og hun?“

„Hendes Forsvar var saa fint, taftfuldt, ja endog
 poetisk, at jeg næsten blev tilskamme. — Agate, jeg
 kunde forbande denne gammeldags Etiketteform, denne
 saakaldte noble Tavshedspligt, der byder Mand og

Kvinde at indeslutte sine Følelser i en Jernkapsel, indtil det er for sent at udveyle dem."

Fru Hiltons Indtræden afbrød Samtalen, men Agates Ord havde vaakt Ønsket hos Alexis om tilfulde at have lært Josefines inderste Tanker og Følelser at kjende. Hele Timer sad han ene paa sit Værelse og tilbagefaldte Minderne fra Ungerens Hjem. Han gjentog de Ord, der vare voxlede mellem ham og hende, men Resultatet blev samme pinlige Uvisshed. Det Panorama, som langsomt gled forbi hans Tankeblis, vakte paany hans unge Længsler, men mange Mile adskilte ham fra hende. Under hvilket Paaskud skulde han atter vende tilbage til det venlige Hjem ved Zürikersøens Bred? — Hvor kunde han forsvare at stille sig adskillende mellem hende og den Mand, i hvis Sjæl der ikke fandtes Baklen?

23.

Interessen for Broderens Værf holdt Fru Hilton fængslet til Hovedstaden. Alexis havde indgivet Ansøgning om at erholde sin Afsked fra det Militære og ventede kun paa at faa den bevilliget for derefter at trække sig tilbage til sit Gods, hvis Hovedbygning Moderen havde forladt for at flytte til sit elegante Enkesæde, der laa en halv Mil fra Gaarden.

En Formiddag, da hele Familien sad ved Fro-

kostbordet, meldte Tjeneren, at en Herre fra Schweiz spurgte efter Løitnant Hilton. Alexis gik ind i Dagligstuen, hvor den Fremmede ventede ham. En lille trivelig Mand med et aabent, livligt Fysiognomi kom ham imøde og sagde paa Tysk, at hans Navn var Doktor Hagau. Hans Søn havde skrevet og fortalt om den danske Herre, der i længere Tid daglig havde været en Gæst i Ungerens Hus. Nu, han selv kom til Kjøbenhavn, vilde han ikke forsumme at hilse paa ham. Alexis yttrede sin Glæde over at gjøre hans Bekjendtskab, og den elskværdige Familie ved Zürikersøens Bred blev snart Gjenstand for deres Samtale.

Paa Alexis's Spørgsmaal fortalte Doktor Hagau senere, at han pludselig og aldeles uventet var kommen til Danmark. En rig Englænder havde denne Sommer opholdt sig ved et Badested i Schweiz, hvor Hagau var Læge, og fattet saa megen Tillid til ham, at han havde gjort ham et glimrende Tilbud, for at formaa ham til udelukkende at hellige ham sin Omsorg i nogle Maaneder, i hvilken Tid Englænderen agtede at besøge Danmark og flere af Europas Lande. Opholdet i Kjøbenhavn skulde kun vare en Uge. Doktor Hagau yttrede nu Ønsket om at hilse paa Holsted, hvis Navn han kjendte. Alexis gik ind i Spisestuen, men fandt kun de to Damer

og Barnet. Han bad Agate underrette hendes Egtefælle om den Fremmedes Ønske, og skyndte sig atter tilbage til ham.

Den unge Kone forsværgede sig ind i Holsteds Arbeidsværelse for at udføre sit Grinde, men neppe havde hun nævnet Hagaus Navn, før hun saa et Udtryk i hans Ansigt, der mindede hende om den første Aften efter Alexis's Hjemkomst. Med en næsten utydelig Stemme befalede han hende, ikke at lade denne Person komme ind i hans Værelser, og udtalte sig i det Hele paa en ringeagtende Maade om den Fremmede.

„Men, Holsted, Du tager vist feil af Navnet,“ fordristede hun sig til at indvende. „Doktor Hagau var jo allerede omtalt som en agtet Læge, dengang Historien foregik med den uheldige Naturforsker.“

„Jeg har Lov til at have min egen Mening om ham,“ foer Holsted op mod hende, „men Du behøver ikke at gjentage mine Ord for Andre. Jeg er syg. Hele Dagen har jeg følt mig ilde tilpas, og jeg er overhovedet ikke oplagt til at modtage Fremmede. Gaa nu og lad ham vide, at han kan spare sig den Uleilighed at hilse paa mig.“

Agate, hvis Sprogkundskaber ikke vare store, bad Svigerinden om at undskylde Holsted, hvilket hun ogsaa paatog sig. At Holsteds pludselige Ildebefindende var et Paaskud, dikteret af en af hans utal-

lige Særheder, tvivlede Ingen af hans Nærmeste om, men det begyndte at forundre disse, at han hele den øvrige Del af Dagen indelukkede sig i sine egne Bærelser og endog nægtede at deltage i de fælles Maaltider. Fru Hilton foreslog at lade deres Læge hente, men han frabad sig det. Da Alexis om Aftenen aflagde Onkelen et lille Besøg, erkendte denne sig i Samtalens Løb om, hvorlænge Doktor Hagau agtede at opholde sig i Kjøbenhavn, samt af hvilken Grund han var kommen hertil.

Næste Dag samme besynderlige Indespærren. Fru Hilton begyndte at blive urolig. Agate kunde ikke gjøre sig selv Redde for sine underlige, mørke Anelser. Alexis gjengjældte imidlertid Hagaus Besøg, og blev snart dennes og den engelske Lords ledsager. Begge Herrerne fandt stort Behag i ham, som var en fortræffelig Cicerone, og han greb med Iver dette Middel til at adsprede sine Tanter. Onkel Peters Ildebefindende interesserede ham meget lidt.

Doktor Hagau besøgte ikke sjældent Holsted's Hjem, dels for at afhente Alexis til forskellige Udflugter og dels for at tilbringe en Timestid i hans Selskab, naar Lorden følte sig indisponeret. Fru Hilton, for hvis Dine den fremmede Læge havde funden Naade paa Grund af hans Interesse for Insektologien,

bad en Dag Broderen om Tilladelse til at vise ham hans Insektsamling og det mærkværdige Drivhus, men hun fortrød næsten sin Anmodning. Holsteds Udsærd bragte hende paa den Formodning, at man kunde befrygte en Hjernesygdom. Hun antog, at Overanstrengelsen med at udarbejde det store Værk samt den hyppige Brug af Mikroskopet var Aarsag til hans besynderlige nervøse Irritabilitet.

Efter de bestemte otte Dages Forløb aflagde Doktor Hagau sit Afskedsbesøg hos Alexis. Denne fulgte de to Udlændinge paa Jernbanen, hvor han erfarede, at det var deres Agt at tilbringe en halv Dag i Roskilde for at besøge Domkirken, og derefter fortsætte Reisen Syd paa. Da han kom tilbage, fortalte Moderen ham med stor Glæde, at hun havde overtalt sin Broder til at forlade sine Værelser og trække lidt frisk Luft i Haven.

„Du veed ikke, hvor jeg har været angst for ham,” tilføjede hun.

Alexis maatte tilstaa, at Onkelen saa paafaldende daarlig ud. Der var pludselig kommet noget mat, næsten mildt over ham, som forbausede Alexis i den Grad, at han hemmelig spurgte sig selv, om Onkel Peters dødelige Afgang skulde være nær forestaaende.

Den følgende Dags Eftermiddag sagde Holsted, at nogle uopfættelige Forretninger fordrede hans

Nærværelse i Hovedstaden. Han førte derind med sin egen Vogn, befalede Kusken at hente ham efter et Par Timers Forløb, og sagde, at han paa et bestemt Klokkeslet skulde holde udenfor Athenæum. Holsted fortsatte nu Veien tilfods. Han gik i dybe Tanker med høiet Hoved, og bemærkede ikke at en lille, forpulent, fornøielig udseende Herre, isørt en lysgraa Dragt og Straahat standsede foran ham og stirrede paa ham med opspilede Dine. Herren vendte om og fulgte efter ham. Holsted dreiede ned ad en Sidegade. Den Ubekjendte blev nu saa paa-trængende, at han begyndte at bemærke hans Nærværelse, men uden dog at skænke ham synderlig Opmærksomhed gik Holsted ind ad en Port og op paa første Sal, hvor en Oldgransker af hans Bekjendtskab boede. Den trivelige Herre blev et Dieblifstaaende, betænkende sig paa om han skulde følge efter ham, men efter en kort Overveielse løb han hurtig over Gaden, og stillede sig i Porten lige overfor, med Blikket fæstet paa første Sals Vinduer. I det ene af disse stod Holsted's Hat.

Efter en halv Times Forløb tænkte Statsraaden paa at ende sit Besøg og gik hen til Vinduet for at hente sin Hovedbedækning. Hans Blik falder tilfældigvis paa den i Porten overfor staaende Skikkelse, der ved Synet af ham træder et Skridt længere frem og sætter et Par

Briller tilrette paa sin Næse. Holsted begynder at stirre forundret paa ham. Han mindes nu at være bleven forfulgt. Et Dieblif staar han ubevægelig, da styrter han tilbage fra Vinduet, kaster sig i en Lænestol langt inde i Værelset og begynder paany en Samtale med feberagtig Iver. Oldgranskeren svarer høfligt, men ser paa sit Uhr. Holsted taler uophørlig. Omsider reiser han sig og nærmer sig atter til Vinduet. Skildvagten er forsvunden. Han drager betydelig lettere Aande, men stikker dog forsigtig Hovedet ud af det aabne Vindue. Til sin ubeskrivelige Rædsel ser han den lille Mand vandre frem og tilbage udenfor Porten. Han styrter igjen hen til Lænestolen. Oldgranskeren viser nu tydelige Tegn paa Utaalmødighed, men Holsted lader blind og døv.

„Hr. Etatsraad, De maa ikke tage mig det fornærmeligt op, men jeg har nogle Breve at skrive, som nødvendigvis maa være færdige i denne Aften. Deres Besøg har været mig saa kjært, og jeg haaber snart at have den Fornøjelse at se Dem igjen, men — De veed, at en Forretningsmand ikke altid er Herre over sin Tid.“

Efter denne congé kunde Holsted umulig forlænge sin Visit. Med et fortvivlet Mod gik han ned ad Trappen og skred rast forbi Doktor Hagau,

hvis Navn Læseren vist allerede har gættet. Lægen gjør intet Forsøg paa at standse ham, men iler efter ham. Forsølgelsen vedbliver indtil Amagertorv, hvor der holder en tom Droske. Holsted stiger hastig ind, idet han raaber til Kuskken, at han skal kjøre ud ad Nørrebro alt hvad Kemmer og Tøi kan holde. Hagau kommer imidlertid til, lægger sin Haand paa Bogndøren og vil tale, men den hastig bortrullende Droske farer ned ad Kjøbmagergade. Den lille Doktor løber efter, i Haab om at træffe et ledigt Kjøretøi, men uheldigvis møder han ikke et eneste. Mandeløs og harmfuld standser han, næsten ude af Stand til at trække Veiret, men Hagau fatter snart en Beslutning. Han vender om og vandrer tilbage til Oldgranskerens Bolig, stiger op paa første Sal og ringer paa. En gammel Pige med et tvært Ansigt aabner Døren.

„Herren modtager ikke Nogen.“

Forgæves gjør Hagau sig Umage for at udspørge hende. Hun kan ikke forstaa ham og lukker tilsidst Døren. Den lille Doktor stamper i Gulvet. Det er sildig og han beslutter sig derfor til at vende tilbage til Hotellet.

Imidlertid er Holsted's Droske standset paa Nørrebro, og Kuskken forhører sig hvorhen han skal kjøre, men Naturforskeren, der ikke er sikker paa at være

undsluppen Hagaus Forfølgelser, stiger ud af Vognen og begiver sig videre tilfods, idet han ængstelig spejder til alle Sider. Endelig naar han sit Hjem, foregiver et gjentagende Gldebefindende, og at det aldeles er gaaet ham ud af Minde, at han har bestilt sin egen Vogn ved Athenceum. Fru Hilton, Agate og Alexis vidste ikke, hvad de skulde tænke om Holsted's Tilstand.

Næste Morgen saa Hilton til sin Forundring den lille, gemtlige Doktor træde ind med et Udtryk, der aldeles ikke lignede hans sædvanlige. Hagau fortalte, at Englænderen pludselig i Roskilde havde skiftet Sind og besluttet at vende tilbage til Kjøbenhavn for endnu at opholde sig der en Tid, samt at han selv den foregaaende Dags Eftermiddag havde mødt en Herre, som han var aldeles sikker paa maatte være den falske Ferdinand Unger sen.

„Men hvorledes mener De, at kunne kjende ham efter sex og tyve Aars Forløb?“ spurgte Alexis lidt mistroisk.

„Der gives enkelte Fysiognomier, hvilke ere saa karakteristiske, at Tiden ikke formaar at forandre deres Eiendommeligheder,“ svarede Doktoren og beskrev Holsted's hele Person, tillige med hvad der var hændet.

Alexis lyttede mere og mere opmærksomt efter.

Et forfærdet Udtryk malede sig pludselig i hans Ansigt. Han begyndte at skimte Sandheden. Hagau vedblev at tale med en Kraft og Alvor, som Alexis neppe før havde tiltroet ham. Til Slutningen opfordrede han sin unge Ven til at staa ham bi.

„Jeg har ikke glemt mit Løfte til den blinde Unger-
sen og hans Datter,“ lød Hiltons Svar. „Vil De overlade til mig at tale med Oldgranskeren?“

Hagau indvilligede deri, og de to Herrer fulgtes ad til Byen.

Alexis søgte strax den Lærde, til hvem han havde et ringe personligt Bekjendtskab, men han behøvede ikke at udspørge ham, da denne strax betroede ham, at Etatsraad Holsted den foregaaende Eftermiddag havde aflagt ham et langt Besøg, samt at han havde forekommet ham saa besynderlig exalteret. Alexis ytrede et Par Ord om, at Onkelens Helbred i den senere Tid havde været mindre godt, hvorefter han hastig forlod Oldgranskeren, hadesuld og forbitret paa Holsted og opfyldt med Tanken om den Sorg, der forestod hans Moder, samt den Skandale og Bancer, som denne skræffelige Opdagelse vilde medføre.

Holsteds Adfærd bestyrkede Søstersønnens Overbevisning om at have fundet den rette Ufærdsmand. Alligevel indsaa han, at ihvorvel hans Løfte, Ret-

færdighedsfølelse og Kjærlighed til den ulykkelige Ungersens Barnebarn bød ham at afløre Onkelen, var det dog en pinlig Bligt, der forestod ham at opfylde. Han vidste, at Hagau ventede ham med Utaalmødighed. At angive Onkelen til ham, vilde være det Samme, som strax at overlevere ham i Dyrighedens Hænder. Det gjaldt altsaa om selv at handle. — Bludselig fattede han en Beslutning, ilede ind paa en Kafé, skrev nogle Linier til Doktoren, at han haabede snart at kunne bringe vigtige Oplysninger, samt bad Hagau vente, indtil han hørte nærmere fra ham. Brevet blev kastet i en Postkasse, og Alexis førte tilbage til Holsted's Hjem.

Her tøvede han ikke, men begav sig ind i Onkelens Arbejdsværelse. Hans alvorfulde, mandige Udtryk og høie, kraftige Skikkelse gav ham en imponerende Overlegenhed, da han rolig og bestemt stillede sig overfor den skumle Forbryder, hvis lumsk Blikke svævede ubestemt omkring bag Dienglassene. Hans tykke, bukkede Dienbryn syntes lig et sammenfiltret Krat, der tjente til Skjul for de mørke Tanker.

„Jeg har et Forslag at gjøre min Moders Broder,“ begyndte Alexis. „Doktor Hagau har igaar gjenkjendt den falske Ferdinand Ungersen, som flygtede fra ham, men Hagau har en Kilde, gjennem

hvilken han hvert Dieblif kan erfare hans sande Navn. Den, der har bragt Ungersken til Banvid, og kastet Ulykke over hans Familie, for at flette sig selv en Evighedskrands af den ulykkelige Naturforskers med Dposreller samlede Skatte, fortjener vistnok al jordisk Straf, men for mig er han er min Moders Broder. Giv mig det stjaalne Manuskript og flygt herfra."

Ved Slutningen af Søstersønnens Tale havde Holsted lagt sig tilbage i sin Lænestol. Han var ikke istand til at reise sig, da Benene rystede under ham, men han formaaede, at beherske sit Ansigt og sin Stemme.

"Er Du vanvittig," udbrød han, "siden Du tør understaa Dig at tale saaledes til en Mand, hvis Hæder er ligesaa fastslaaet, som hans Navn er berømt? — Denne Doktor Hagau er en stor Skuespiller. Han vidste uden Tvivl godt, hvem jeg var, og nu mener han at kunne gjøre sig bemærket og interessant ved at stille sig vis-à-vis den bekjendte Videnskabsmand, Etatsraad Holsted. Ved at beplette mit Navn, tror han at hæve sit. Det mangler kun, at min egen Søstersøn skal staa ham bi."

Medens Holsted talte, havde han ringet stærkt med en lille Sølvklokke, der altid stod paa hans Bord. Fru Hilton, som var greben af stor Uro over hans Helbredstilstand, kom ilende ind.

„Det var netop Dig, jeg vilde falde paa,” raabte han hende imøde. „Luf Døren af, at Ingen kan høre til vor Samtale.”

Med Spot fortalte han nu, hvorledes han den foregaaende Dag var bleven forfulgt af en ham aldeles ubekjendt, lille, latterlig Person, der i flere Timer havde staaet Skildvagt udenfor Oldgranskerens Port, men som formodentlig paa Grund af sin Trivselighed var bleven forhindret i at løbe efter den Bogn, der havde ført ham hjem. Han forsikrede ikke selv at have værdiget at skænke den paatrængende Herre en eneste Tanke, men gjentog kun Søstersønnens Ord og sit eget Svar.

Fru Hilton sank ned paa en Stol.

„Min Gud, Doktor Hagau var jo reist! Hvorfor kommer han pludselig tilbage og vil kaste en saa rædsom Mistanke paa Dig? — Hvilke Beviser kan han have at støtte sig paa?”

Alexis fortalte, hvad Hagau havde meddelt ham, og tilføiede, at Onkelens Formodning savnede enhver Grund, da Doktoren ikke endnu kjendte hans Navn.

„Hvorledes det end hænger sammen, er det skændigt af denne fremmede Udlænding at ville angribe en agtet Mands Ære, alene fordi han synes at spore en ringe Lighed mellem ham og en Forbryder,” udbrød Fru Hilton. „Jeg beder Dig, Alexis, aldrig mere

at indlade Dig med denne fræffe Person. Her i Huset kan der naturligvis ikke være tale om oftere at modtage ham."

"For mig maa han gjerne komme," svarede Holsted med en forbavsende Dristighed. "Om han saa tog Alverdens Advokater til Hjælp; vil han kun opnaa selv at staa som en Gresscænder."

"For Himlens Skyld, afværg alle Scener og Skandaler," bad Fru Hilton Sønnen.

Alexis stod med stærkt farvede Kinder og sammenbidte Læber. Han erindrede nu, at Ungersén havde fortalt ham, at Hotelvæerten og Stupigen, der havde opvartet den afdøde Naturforsker, hvilede i Graven, og at Opvarteren var reist til Australien. Der var altsaa ikke et Menneske, som kunde bekræfte Hagau's Anklage. — Alexis oprørtes ved Tanken om, at Holsted fremdeles skulde vedblive at nyde Frugterne af sin Misgjerning; han mindedes hin Scene i Ungerséns Værelse, da Josefíne tillidsfuld takkede ham, fordi han vilde staa dem bi med at bringe den stjåalne Skat tilbage, og han følte, at han maatte og vilde hjælpe til at afsløre Forbryderen.

Imidlertid vedblev Fru Hilton at bestorme Sønnen med indtrængende Bønner, men denne vilde Intet mere høre. Han afbrød Samtalen ved at ile op

paa sit Værelse, for i Ensomhed at overveie, hvorledes han fremdeles burde handle.

24.

Det kunde ikke blive skjult for Agate, hvad der var foregaaet. Forsærdet lyttede hun efter Fru Hiltons Beretning, men modsat Svigerinden, var Agate fuldkommen overtydet om Holsteds Skyld. For hendes indre Blik havde han længe staaet som en Nattens Søn, hendes mange mørke Anelser havde ligesom forberedt hende paa forestaaende Ulykker, uagtet hun ikke havde kunnet forudse, i hvilke Skikkelser de vilde komme. Denne var vistnok den, hun mindst havde ventet, indtil hin første Aften efter Alexis Hiltons Hjemkomst. Hun kunde naturligvis ikke gennemskue det sande Sammenhæng, men Holsteds senere Udsærd, hans Modvillie for at se Doctor Hagau havde bragt hende paa Tanken om, at han paa en eller anden Maade var indblandet i den Ungersenske Sag. Holsted havde fuldstændig dræbt enhver venlig Følelse i hendes Sjæl for ham, men — Banceren! Den forestod nu dem Alle. Hendes Barn skulde ikke engang for Verden kunne nævne sit Navn, uden at mærke ved utallige Leiligheder, at Skændsel var dets Fædreneav. Og selv

om Holsteds Brøde aldrig blev en klar Sag for Verden, hvorledes skulde hun kunne udholde at leve hele Livet sammen med en saa hjerteløs Forbryder? — Fru Hiltons Forbitrelse paa Hagau, hendes lange Taler om Broderens Storhed, og hvorledes han maatte være hævet over en saa lav Mistanke, gled forbi Agates Øren uden at trænge ind i hendes Sjæl, men hun vovede ikke at lade Noget gennemskue hendes indre skræffelige Overbevisning.

Agate og Alexis sad Begge i deres ensomme Værelser, men deres Tanker lignede hinanden som Tvillingsøstre. Begge vidste, hvad vi allerede tidligere have omtalt for Læseren, at Holsteds hele Livs Stræben var at naa jordisk Uldødelighed. En overdreven Dyrkelse af Insektologien havde bragt ham til at blive en fuldkommen Fritænker. Hans Uergjærrighed og Mangel paa Tro førte ham ind i en vedvarende Kamp mod det absolute individuelle Ophør, som ifølge Holsteds Religionsanskuelser blev Menneskets Lod efter Døden, og i denne fortviede, gigantiske Kamp var enhver bedre Følelse allerede tidlig gaaet tilgrunde. Med afguderisk Rjærlighed omfattede han den Videnskab, der som en Granitsoffel skulde bære hans Billede ud i Fremtidens Aarhundreder, og for at samle Materiale til denne havde han ikke betænkt sig paa at ofre Alt og

Alle. — Hans Brøde stod klar for dem Begge, men medens Agate følte, at hun passiv maatte vente paa at se det skræffelige Drama blive spillet til Ende, brød Alexis sin Hjerne med, hvorledes han skulde kunne faa Manuskriptet tilbage og paa samme Tid afværge den offentlige Bancer. — Der var kun ringe Sandsynlighed for, at Ungersens haandskrevne Optegnelser endnu eksisterede, men deres Indhold fandtes rimeligvis i det store Værk, som Holsted var isærd med at udgive. Dog hvorledes var han og Hagau istand til at skaffe Beviser tilveie? —

Alexis vandrede den øvrige Del af Dagen omkring paa ensomme Steder for at fly Hjemmet og den fremmede Læge. Først ved Sovetid kom han tilbage til Holsted's Bolig og søgte strax op paa sit Værelse. Han havde imidlertid bestemt sig til, den følgende Morgen at ville søge endnu en Samtale med Onkelen, for at opfordre denne til at tilstaa Alt og flygte. Ifald dette Forsøg blev uden Resultat følte han, at det var hans Pligt mod den Ungersenske Familie at angive Onkelen til Doktor Hagau.

Dagens mørke Begivenhed havde sat Alexis i en saa urolig Sindstemning, at det var ham umuligt at sove, uagtet han ønskede at finde nogle Timers Hvile, for at han med et klarere Overblik kunde optage Traaden i den for ham saa vanskelige Sag.

Han fastede sig paa sit Leie, men efter at have blundet nogle Dieblif foer han op greben af en Tanke. Mulig var Holsted vaagen? — Hvem vidste, hvad han foretog sig, netop i denne Time, i hvilken han troede sig ubemærket af ethvert menneskeligt Die? — Alexis klædte sig hurtig paa. Sagte sneg han sig ned ad Trappen og ud i Haven.

Han tog ikke feil. Der var Lys i Holsteds Arbeidsværelse. Persiennerne vare rullede ned, men paa Grund af den stærke Sommervarme stod et Vindue aabent, og Tremmerne paa Persiennerne i dette Fag laae saaledes, at man var istand til at se ind i Værelset, naar man stod tæt op til Muren. Alexis listede sig lydløst hen til Vinduet. En Espionrolle var hans Natur imod, han fandt den pinlig og modbydelig, men det var, som om Josefine bød ham opfylde sit Løfte til hende. Næsten aandeløs stirrede han ind i Værelset. Et stærkt Gldsskær fra Kaffelovnen tiltraf sig hans Opmærksomhed. Holsted stod ved sin Skrivepult, et gammeldags Møbel, som var anbragt i det ene Hjørne af Stuen. Fra et indvendigt, vistnok hemmeligt Rum udtog han nogle Papirblade. Lampens Lys faldt paa dem. De vare af en gul Farve og bedækkede med en tæt, fin Haandskrift. Bludselig vender Holsted sig, aabner Kaffelovnsdøren og vil fæste dem ind i de flammende

Luer, men i samme Dieblig river Alexis Persiennerne tilside, med et Spring staar han inde i Bærersjet og iler hen til Kaminen. Han stiffer sin Haand ind og griber det brændende Papir, som Luerne ikke have faaet Tid til at tilintetgjøre. Uden at ændse Smerterne, Ilden forarsagede ham, knuger han det i Haanden, da Holsted aldeles ude af sig selv kaster sig over Søstersønnen for at rive det fra ham. Enkelte brændende Papirstumper falde ned paa deres Klæder. Ilden truer med at omslynge dem Begge, men Holsted, der var uvant med slike Kampe, taber snart enhver Fordel. Medens Alexis holder ham tilbage med den ene Haand, hæver han den anden iveiret. Paa det reddede Papir ser han ikke alene Ungersens Haandskrift, men læser endog nogle Sætninger skrevne i det franske Sprog, hvilke endydermere beviste, at dette var en Levning af det forsvundne Manuskript.

„Lad kun Ilden ogsaa fortære disse sidste Rester“, sagde han og slap Holsted, „nu er jeg istand til at aflægge min Ed for Retten paa, at Doktor Hagau ikke tog feil, da han gjenkjendte den falske Ferdinand Ungersen. Det store Værk, hvilket skulde udødeliggjøre Dig, er ranet Gods. Paa dets Titelblad skal ikke Dit, men Ungersens Navn staa trykt. Flygt

herfra, det er det Eneste, jeg er rede til at hjælpe Dig til."

Holsted's Dine vare næsten underløbne med Blod. Han foer hen til Bæggen, greb en Pistol, som hang paa den, og sigtede paa Alexis, men denne sprang til og vristede den fra ham med en høi Grad af Kraft og Behændighed. For første Gang i Livet havde Holsted fundet sin Overmand.

„Ungersens Navn skulde sættes paa det Bærk, som jeg har udarbeidet," udbrød han med vildt Raseri, „forbandet være" —

„Giv mig, hvad Ungersens er, at jeg kan tilbagelevere det i Spennens Hænder," afbrød Alexis ham, „saa staar det Dig jo frit for at beholde, hvad Dit er. Hvis ikke, da maa de Oplysninger og Kundskaber, hvormed Du muligvis har forøget Bærket, kun betragtes som en ringe Afbetaling paa Din uhyre Gjæld. — Du vil ikke? — Nuvel, Dit Manuskript er i Bogtrykkerens Hænder, ikke alene her i Danmark, men i flere Lande. Det kan Du altsaa ikke unddrage Retsfærdighedens Haand, men for Dig selv er der kun tilbage enten at flygte eller — her lægger jeg den ladte Pistol paa Dit Bord."

Alexis forlod hurtig Bærket gennem Døren, som han imidlertid havde lukket op. Han begav sig tilbage til sit Sovestue, men fandt hverken Søn

eller Hvile denne Nat. Intet Skud, ikke den fjerneste Støi naaede hans Øren, og dog var der ikke en af Husets Beboere, som sov, med Undtagelse af Barnet og Tjenestefolkene.

Da Holsted var bleven ene, sank han ned paa en Stol som tilintetgjort. Døden stod for hans Blik, og han ginede ingen Frelse. Straffen havde ramt ham allerede i dette Liv, hans Hæder, Frugterne af alle hans Anstrengelser, hans eneste Haab om Udødelighed var nu brudt. Holsted bøiede Hovedet og — græd. Han havde anvendt enhver af sine Aandsgaver, ødelagt Andres Liv, Lykke og jordiske Gods, alene for at omsno sit Navn med en uvisnelig Laurbærkrands, og istedetfor denne saa han nu en uudslettelig Runeskrift for sit Blik, hvilken aabenbarede hans hidtil skjulte Skændselsgjerning.

Han bedækkede de fordreiede Træk med sine Hænder. Leve for at se dette, var mere end han var istand til at udholde. Sit eget Liv var han jo i dette Dieblif ubetinget Herre over; for Holsted fandtes der ingen Gud, hvem han havde at gjøre Regnskab for sine Handlinger, men han gyste for det store, tomme Intet hinsides Døden. — Han havde altid tænkt sig, at naar hans sidste Dieblif oprandt, da vilde han kunne have trøstet sig selv med disse Ord: „Du dør, men Dit Navn lever. Dit Hvilested

vil ikke blive forglemt; som Pilgrimme ville Naturforskerne valsfarte til den Grav, der gemmer Levningerne af den store Videnskabsmand, som har aabnet og tolket hidtil ukjendte Steder af Naturens umaadelige, hemmelighedsfulde Dokumenter". Disse Ord kunde ikke mere komme til at opretholde hans Mod. Døden, Forglemmelsen skulde allerede i levende Live blive hans Lod, dersom han bestemte sig til at flygte.

Han sad ubevægelig. Den ene Time her, randt efter den anden. Lampen brændte ned, dens hendøende Lys kæmpede med det indtrængende Dagstær. Da slukkedes den af sig selv. Holsted laasede Døren og lukkede Vinduet. Begge Persiennerne vare nu uigjennemtrængelige for det menneskelige Blik. En Skuffe i hans Bult blev aabnet, og en Pakke Papirer taget frem. Han greb Pennen, satte sig ved sit Skrivebord og begyndte at skrive, men Haanden rystede saa stærkt, at han ofte maatte afbryde sit Arbejde, og det kostede ham en næsten overmenneskelig Anstrængelse at samle sine Tanker. Gjentagne Gange bankede det paa hans Dør, men han svarede ikke. Kun da Fru Hiltons Stemme vedblev at falde paa ham, sagde han, at hun ikke maatte forstyrre ham.

Det var bleven Middagstid. Doktor Hagau havde forgæves søgt Alexis, som lod sig nægte

hjemme, uagtet han ikke havde forladt Huset. Endnu var Intet røbet af Nattens skræffelige Hemmelighed, da Holsted's Indespærren lod Alexis ane, at der forestod en Katastrofe, hvilken han først vilde afvente. Han undgik at møde Agates spørgende Blik, og hørte rolig paa Moderens Bebreidelser, fordi han paa en saa hensynsløs Maade havde meddelt hendes Broder den affkylige Mistanke, som Hagau vovede at ville kaste paa ham. Alexis følte Medlidenhed med Moderen, han vidste, hvilken Sorg der forestod hende. — Hans Anelse bedrog ham ikke. Omsider lød et Skud inde i Holsted's Værelse. Fru Hilton udstødte et gennemtrængende Skrig, og Agate knugede dødbleg den forfærdede lille Dreng til sit Bryst. Alle Folkene kom ilende ind. Døren til Holsted's Værelse blev sprængt. Han laa paa Gulvet med knust Hoved. Alexis fjernede de to Kvinder og Barnet, for at skaane dem for det uhyggelige Syn. Paa Bordet laa en forseglet Pакke, paa hvilken hans Navn stod skrevet.

Om Aftenen, efter at lille Viktor var bragt i Seng, brød Alexis Seglet paa Pакken i Fru Hiltons og Agates Nærværelse. Overst laa et Brev til dem Alle, og under det et tykt Manuskrift, skrevet med Holsted's Haandskrift. „Disse Papirer ere Kopier af den afdøde Entomolog Unger's forsvundne Op-

tegnelser", stod med neppe læselige Bogstaver paa Omslaget.

Da Alexis viste sin Moder disse Linier, faldt hun besvimet tilbage.

Efter at hun omsider havde gjenvunden sin Bevidsthed, forlangte hun ufortøvet at høre Broderens Brev. Dette var fort og skrevet med en rystende, usikker Haand:

„Livet kan ikke have noget Værd for mig, efter hvad der er hændet. Jeg er bukket under i min Kamp mod Døden, nu er der kun tilbage for mig, selv at søge den som en Mand. — Eder, mine Slægtninge, paalægger jeg at standse Trykningen af mit Værk overalt, samt bringe Oversætterne til Tavshed. Tillige anmoder jeg Eder Alle om at opfylde mit sidste Ønske, hvilket er, at I lade min Søn opdrage til at blive en Dyrker af den samme Videnskab, som tilsidst kostede hans Fader Livet. — Gjem det Manuskript, der nu er i Bogtrykkerens Hænder, til min lille Viktor. Det er den eneste Arv jeg efterlader ham, men naar han bliver Mand, vil han kunne uddrage tilstrækkeligt deraf til at skaffe sig et anset Navn. Frugterne af min Flid, som han kommer til at høste Lønningen for, vil bringe ham til at se mig i et mildere Lys.

Dg nu Farvel! Til min Søster sender jeg min sidste Hilsen.

Peter Holsted."

25.

Næste Morgen bankede Alexis paa Doktor Hagaus Dør. Den lille Schweizer var meget fortørnet over hans Tausshed og havde besluttet samme Dag at henvende sig til Oldgranskeren. Hiltons alvorfulde Udtryk tiltraf sig imidlertid strax hans Opmærksomhed og lod ham ane, at der var foregaaet noget Ualmindeligt.

„Manuskriptet?“ var hans første Spørgsmaal.

„Er fundet, men det har kostet et Menneffeliv.“

Alexis fortalte ham nu aabent alt angaaende Onkelens Brøde, samt hvorledes den var kommen for Dagen. Doktor Hagau sad som forstenet, men han var enig med Alexis i, at enhver Hævn maatte standse overfor den Gjengjældelses Straf, som Holsted havde fuldbyrdet ved selv at berøve sig Livet. Dog kunde han ikke lægge Skjul paa sin Glæde over, at Manuskriptet var gjenfundet efter en saa lang Arrækkes Forløb. Han lovede øieblikkelig at skrive et Brev til Ungersen og meddele ham Alt. Den lille Doktor roste Hiltons Afsærd og forsikrede ham,

at hele den Ungersenske Familie for hans Skyld vilde fortie Holsted's Navn. Alexis bad Hagau tilføie i Brevet, at han ufortøvet efter Begravelsen vilde reise til Schweiz, for med egen Haand at overlevere de kostbare Papirer til Ferdinand Ungersken. Doktor Hagau, der ikke alene havde fattet Godhed for Alexis, men i Alt viste sig at være en sjelden vacker og nobelt tænkende Mand, tilbød nu sin unge Ven at besørge Sagen med Manuscriptet ordnet saavel i Paris som i London, til hvilke Steder han snart skulde reise med den engelske Herre. Tillige hjalp han Alexis med i Hast at faa Breve afsendte til de øvrige Lande, for saa hurtigt som muligt at faa Trykningen standset.

Da Alexis ved Middagstid kom tilbage til det uhyggelige Hjem, erfarede han, at hans Moder var reist til sit Enkesæde. Hun havde efterladt et Par skriftlige Ord til Sønnen, hvori hun sagde, at hun efter Alt, hvad der var hændet, kun længtes efter Ensomhed.

Agate sad i Dagligværelset med sin lille Dreng. Den sorte Dragt fremhævede end mere hendes Bleg-
hed og af Sorger tidlig ældede Træk. Da hun saa Alexis, rakte hun Haanden ud imod ham.

„Alexis, vil Du være mit Barns Formynder?

Vil Du staa mig bi med at opdrage ham og raade mig til, hvad der er det Bedste for hans Fremtid?"

„Ja, saa gjerne," svarede han og tog Drengen i sine Arme, „han skal være som min egen Søn. Nu trænger han mest til Din kjærlige Omhu, men senere skulle vi tænke over, hvad der er det Rigtigste med Hensyn til hans Livsstilling."

„Tak. Jeg veed, at hvad Du bestemmer er godt!" Han trykkede hendes Haand.

„Og hvor vil Du hen? Staffels Agate, Du trænger til Fred og lidt Lykke."

„Saasnart det er mig muligt, maa jeg se at komme bort herfra. For mig er kun en Lykke tilbage her i Livet, den, som min lille Viktor bereder mig."

Alexis meddelte hende nu sin Samtale med Doktor Hagau.

Et Par Timer senere holdt en Vogn udenfor Døren. Et Telegram var nemlig strax blevet affendt til Erløv, for at melde ham Holsteds pludselige Død. Efter Modtagelsen af dette Budskab havde Kammerraaden og Arngrim usfortøvet begivet dem paa Veien til Hovedstaden. De to gamle Venner vare i høi Grad bestyrtede. Deres første Spørgsmaal var, hvoraf den kraftige, stærke Mand saa pludselig var død. Alexis svarede, at et Pistolskud havde gjort Ende

paa hans Liv, og at hans Hjernes Tilstand i den senere Tid havde været foruroligende.

Efter Begravelsen, som naturligvis fandt Sted i al Stilhed, blev det overdraget til Arngrim at ordne den Afdødes Pengeaffairer, da Alexis snarest muligt ønskede at reise til Schweiz. Samme Dag, som han forlod Kjøbenhavn, tog Agate med sin Fader og lille Søn til sit Barndomshjem. Dets Ro og Stilhed havde aldrig forekommet hende saa velgjørende som nu, men den skræffelige Hemmelighed laa endnu begravet i hendes Sjæl. Da modtog Erløv Brev fra Arngrim, der meddelte ham, at Holsted paa den mest samvittighedsløse Maade havde forvaltet den Formue, han havde faaet i Medgift med Agate. Foruden Stedet og Bohavet efterlod han sig kun nogle faa Tusinder. Alt det Dvrige var forbrugt.

Med Modtagelsen af denne Efterretning begyndte der for første Gang at opstaa en Anelse hos Erløv om, at hans Datter havde været ullykkelig i sit Ægteskab.

Han ilede ind til Agate. Næsten ude af Stand til at tale rakte han hende Brevet og lod hende læse det.

Som Læseren vistnok kan forstaa, kom dets Indhold hende ikke uventet, men nu mægtede hun ikke

længere at modstaa Faderens indtrængende Spørgsmaal. For første Gang aabnede hun sit Hjerte for ham, skildrede ham sit ullykkelige, kjærlighedstomme Ægteskab, hvor meget hun havde lidt og stridt i de sex lange Aar, alle de Angstens Timer, hun havde udstaaet ved Tanken om, at det tilsidst skulde lykkes Holsted at slukke Troen i deres Barns Sjæl, og til Slutningen betroede hun Faderen den Forbrydelse, hvis Afsløring havde haft hendes Ægteskæles Selvmord til Følge.

At beskrive den gamle Kammerraads Følelser vilde være en Umulighed. Forbitrelse paa Holsted, Medlidenhed med Datteren og en ikke ringe Grad af Selvbebreidelse verlede i hans Sjæl. Taarerne stode ham i Øinene, da han trykkede hende til sit Bryst.

„Gud være lovet, at jeg og Arngrim endnu have Formue nok til at ernære os Alle. Stakkels, lille Agate! Og jeg, som troede, at Du var saa lykkelig! — Hvor kunde jeg tænke andet efter Alt, hvad Arngrim fortalte mig om Holsted? — Havde jeg blot ikke ladet Dig komme ud af mit Hus, og overladt Dig til Fremmede, men — nu nytter det ikke at tale derom. Du og lille Viktor maa ikke mere forlade mig og Arngrim. Vi Fire skulle i Fremtiden bo sammen. Ikke sandt, Agate, Du kan

nok igjen blive rask og fornøiet i Dit Barndoms Hjem? — Arngrim og jeg ere fære, det veed jeg godt, men vi ville dog saa gjerne se Dig lykkelig, og Du skal saa Lov til at styre Alt her i Huset.”

Agate smilede gennem Taarerne. Drengen kom løbende ind og frøb op paa Bedstefaderens Skød. Det var allerede tydeligt, hvor snildt den lille Skjelm forstod at fange den gamle Kammerraads Hjerte, og Agate mærkede snart, at hun maatte holde igjen, dersom det yngste Medlem af Familien ikke skulde blive Husets Enehersker.

Da Arngrim kom tilbage, foresaldt der en Scene af en temmelig alvorlig Natur imellem de to bedagede Venner, idet Erløv haardt bebreidede ham den Andel, han havde havt i Agates Ulykke. Fra dette Dieblif blev Forvalterens Rolle af mindre Betydning i Huset, og det viste sig ved mange Leiligheder, at Erløv var mere tilbøielig til at lytte til Datterens Raad end til sit fordums Drakel.

Imidlertid koncentrerede Alles Interesser sig om Drengen, Arngrims ikke mindst, eftersom lille Viktor var bestemt til med Tiden ligeledes at blive Eier af hans Formue, og Agate følte med hver Dag mere og mere, at om end Holsted havde ødelagt hendes Livs Lykke og tidlig jaget Ungdommen

bort fra hende, saa vilde hun dog med Aarene kunne erhverve sig en indre Fred og glad Tilfredsstillelse, især i sine Moderpligters Opfyldelse. Med Længsel imødesaa hun nu kun Udfaldet af Alexis's Reise, om Ungerfen vilde samtykke i at fortie Navnet paa den, der havde bragt saa store Ulykker over ham og hans Kjære, samt hvilket Resultat Alexis vilde komme til angaaende hvorvidt de burde opfylde Holsteds sidste Ønske med Hensyn til Drengens Livsstilling.

26.

Vi finde atter den blinde Naturforsker, hans Hustru, Josefine, Klara samt den unge Hagau, nu Doctor philosophiæ samlede i det for Læseren saa bekendte Hjem. Døktorens Brev er naaet dertil, Spennen holder det endnu i Haanden. Han har læst det høit. De veed nu Alle, at Manuscriptet er gjenfundet, og hvem Ransmanden er. En dyb, alvorssfuld Tavshed hersker efter Læsningen, Enhver er for bevæget til at kunne udtrykke sine Tanker.

Ferdinand Ungerfen tænkte paa sin afdøde Fader, en Taare perlede i hans Øine af Sorg over, at denne Glæde ikke blev ham forundt i Livet, og dog havde Gud været god mod Oldingen ved i det Mindste

i hans ulykkelige Tilstand at udslette Grindringen om det Foregaaende. I Josefines Sjæl verlede utallige Følelser. At Forbryderen havde staaet Hilton saa nær, var hende en pinlig Tanke, men hun kunde kun med Taknemlighed og Beundring tænke paa hans Handlemaade. „Manuskriptet er fundet ved hans Hjælp, om saa Dage kan jeg atter vente at se ham,” jublede det i hendes Sjæl.

„Fader, vi ville tie med Holsted's Navn,” udbrød hun.

„Han fortjener det ikke. Husk paa al den Ulykke, som hans skjændige, æreløse Udsærd har bragt over min Fader og mig,” lød Ungerens Svar.

„Men betænk, at det er hans Søstersøn, hvem vi mest skyldte Manuskriptets Opdagelse. Lad os ikke bringe Bænere over hele Familien,” bad den unge Pige.

Moderen, der forstod hendes Følelser, søgte nu ogsaa at formaa Ungerens til Tavshed, men dennes Forbitrelse mod Holsted var saa stor, at han ikke kunde taale, at hans Eftermæle skulde staa agtet og hædret for Verdens Dine.

Da tog Hagau Ordet. Paa sin smukke, fløge Maade fremstillede han for Ungerens, at det vilde være Uret at lade Holsted's uskyldige Barn og Hustru undgælde for en Brøde, hvilken de ingen

Andel havde i. Holsted's Selvmord var ikke blevet skjult for Berden, alle hans sidste Mars Arbeider vare ødelagte, den Agtelse, han nød som Menneſke, kunde han af Faderens Brev ſe, kun var ringe i hans Fædreland; den afdøde Naturforſker Ungerſens Navn vilde nu hæve ſig med forhøjet Glans, det forekom han derfor, at det vilde være ædleſt handlet, at lade Hævnen fare. De ſammenſtødende Omſtændigheder vare i ſig ſelv ſaa paafaldende, at Mange deſuagtet vilde gjætte Sandheden.

Hagaus Ord forſejlede ikke deres Virkning. Ungerſen lovede Tavsſhed.

„Men jeg er blind, hvem ſkal udarbeide Optegnelſerne og ſørge for deres Udgivelse?“ flagede han.

„Jeg, hvis De tillader det,“ var Hagaus Svar. „Vi kunne ſammen udføre det kjære Arbeide.“

„Jnderlig Tak, min kjære Søn,“ udbrød Ungerſen og omfavnede ham henrykt. „Det anede mig mindſt, da Du kom hertil for at tage den filoſofiſke Doktorgrad, at Dine naturvidenſkabelige Kundſkaber ſkulde komme os tilgode.“

Hagaus Blik ſøgte Joſefines. Hun læſte hans Følelſer i det, men med Hjertet opfyldt af Hiltons Billede var det hende en Umulighed at beſvare dem, uagtet hun blev bedrøvet over at maatte ſaare ham.

Hun slog Dinene ned, men rakte ham Haanden, idet hun med Hjertelighed udtalte disse Ord:

„Tak, kjære Broder.“

Alle de Tilstedeværende forstod hende. I dette Dieblif var den blinde Ungerfen og hans Hustru næsten fortørnede paa Datteren.

Otte Dage senere naaede Alexis Zürich. Jo nærmere han kom til Josefines Hjem, desto trangere om Hjertet blev han ved Tanken om Gjensynet. Han spurgte sig selv om, hvorledes den Modtagelse vilde være, der nu blev ham tildel, da han fremstillede sig som en Søstersøn af den Mand, de Alle havde Aarsag til at hade og foragte? — Alexis ønskede næsten, at Doktor Hagau havde kunnet overbringe Manuskriptet, men da han stod i Ungerfens Dagligværelse, da lille Klara løb ham imøde med barnlig Glæde, da han saa Josefines rødmende Kinder og straalende Dine og hørte Ungerfens og hans Hustrues rolige Velkomsthilsen, da forandrede han sine Tanker, og takkede Gud for, at det var bleven ham forundt, at tilbagegive Kopien af det Manuskript, hvis Han havde haft saamange Ulykker tilfølg.

Holsted's Navn blev ikke nævnet, men i Samtalens Løb erfarede Alexis, at Hagau under den blinde Naturkyndiges Veiledning skulde udarbejde den afdøde Entomologs Optegnelser. Denne Efterretning vakte

pludselig en hæftig Skinsyge hos ham. Han mente, at Josefines Kjærlighed maatte blive Hagaus fikre Løn. Da faldt der Ord fra lille Alaras Mund, hvilke han mindst havde ventet:

„Min Søster og jeg kalde nu Begge Hagau for Broder, ikke sandt, Josefine?“

Den unge Pige bekræftede det paa en Maade, som overbeviste Alexis om, at han ingen Grund havde til Skinsyge. Den gamle, varme Følelse, som den sidste Tids mørke Begivenheder havde trængt noget i Baggrunden, var nu atter traadt frem i hans Sjæl. Det var ham ikke muligt at vedligeholde Samtalen, hvorfor han hurtig fjernede sig.

En Timestid efter bankede det paa hans Dør i Hotellet. Den lille Bondepige Susanne traadte neiende ind. Hun havde hørt, at den danske Gods-eier igjen var ankommen dertil, og ilede med at bringe sine egne og Kaspers mangfoldige Taksigelser. Den unge Bjergbeboer var kommen overens med Sennhyttens Eier om at fratræde Forpagtningen efter Sommerens Forløb, og ved Hjælp af Hiltons Benge havde han sluttet en Kontrakt om Over-tagelsen af en anden Forpagtning i Nærheden af Zürich. Til Efteraaret skulde det lykkelige Pares Bryllup feires, og Susanne vilde vedblive med at

gaa tilhaande i Ungerfens Fabrik, saalænge det var hende muligt.

„Jeg vil saa nødig bort fra Frøken Josefine,“ sagde hun.

„Hun bad ogsaa godt for Dig, den Gang Du havde forsømt Silkeormene,“ svarede Alexis.

„Frøken Josefine bad ikke alene godt for mig, fordi hun er god imod Alle, men fordi hun kunde fatte min Sorg. Jeg troede dengang, at Rasper ikke mere brød sig om mig, og af den Grund græd jeg og sørgede saa meget, at jeg rent glemte Silkeormene. Da jeg betroede det til Frøkenen, sagde hun, at hun godt forstod, at man kunde glemme alt Andet for dens Skyld, til hvem man havde skænket sit Hjerte.“

Naar et Ord falder paa rette Tid og Sted, er det istand til at løfte Bjerger. Susanne anede mindst, hvilken Virkning denne eneste Sætning havde frembragt, og var næsten bange for, sig selv ubevidst at have fortørnet sin Belgjører, da han pludselig blev saa besynderlig og lod hende forstaa med, at han ikke havde Tid til at tale længere med hende.

„Josefine har sagt dette, — hun vil kun betragte Hagau som en Broder. Onkel Peter er død, og Moders Interesse for Insektologien uden Tvivl formindsket, — saa er al min Frygt overflødig!“ jublede

det nu i hans Sjæl. Han greb sin Hat og ilede afsted langs Søens Bred henimod Ungersens Villa, idet han bad Forsynet om, at sende Josefine paa hans Vej.

Hans Ønske blev opfyldt. En fin kvindelig Skikkelse, iført en sølvgraa Silkedragt, kom ham imøde paa den ensomme Sti. Kjærligheden førte ham mod hende, samme Magt havde bragt hende til at søge ud i den fri Natur, for at være ene med sine Tanker.

„Josefine, er det Sandhed, at De har udtalt disse Ord: „Jeg kan forstaa, at man kan glemme alt Andet for dens Skyld, til hvem man har skænket sit Hjerte?“

En dyb Rødme bedækkede hendes Kinder.

„Ja, det har jeg sagt.“

„Vil De give mig hele den Kjærligheds Rigdom, som disse Ord lade ane, eller er det for meget, jeg beder Dem om?“

Josefines Svar behøve vi ikke at meddele. Læseren har for længe siden set ind i hendes Hjerte.

De ilede tilbage til Morbærlunden. Arm i Arm og Haand i Haand vandrede de under de skyggesfulde Træer, medens han betroede hende alle sine Vengstelser og Skrupler, hvorledes Onkel Peter ogsaa havde forgiftet hans Barndom og første Ungdom, samt hvor ulukkelig han saa Agate i hendes Ægteskab.

„Og en saadan Tilværelse frygtede Du for, at jeg tilsidst skulde berede Dig? — Nei, Alexis, jeg vil, at Kvinden skal kunne forstaa, skatte og interessere sig for Videnskaberne, at hun skal stræbe efter ved egen Flid at skabe sig en selvstændig Livsstilling, men naar Kjærlighedens Time oprinder for hende, saa vil jeg, at den elskende Kvinde — men jeg behøver jo ikke at gentage, hvad Susanne allerede har fortalt Dig,” tilføjede hun skjelmisk.

„Jo, sig det endnu engang,” bad han.

„Jeg vil, at den elskende Kvinde skal kunne ofre Alt for ham, som hun har skænket sit Hjerte til.”

Han trykkede sine Læber mod hendes.

„Nu har jeg ingen Rival mere at befrygte.”

Den blinde Naturforsker og hans Hustru lagde ikke Hindringer iveien for denne Forbindelse, som de saa længe havde vidst var deres Datters inderligste Ønske. Hagau modtog Esterretningen om Josefines Forlovelse med fuldkommen tilsyneladende Ro. Kun mærkede man, at han fra dette Dieblis kastede sig med endnu større Iver over sine videnskabelige Studier.

Nogle Dage senere modtog Agate Holsted følgende Brev:

Kjære Agate!

Manuskriptet er afleveret. Den elskværdige, ædeltænkende Familie var strax villig til at bevare Tavsheden, mest af Hensyn til Dig og Din Søn.

Du bad mig at tage Bestemmelse angaaende den Livsstilling, din lille Viktor engang bør indtage. Nu er jeg kommen paa det Nene med mig selv i dette Punkt. Saafermt han ingen afgjort Uvillie nærer derimod, er det rigtigst, han bliver Naturforsker. Din Søn skal forhaabentlig forsones Dig med den Videnskab, som hans Fader har bragt Dig til at afstky.

Og nu vil jeg fortælle Dig den store, lykkelige Begivenhed, der opfylder min hele Sjæl med Glæde. Naar jeg mod Slutningen af Sommeren vender tilbage til Danmark, medbringer jeg min søde, yndige Brud, Josefine Ungersen. Det er kommen til en Forflaring, som har bragt min taabelige Frygt til at forsvinde. Jeg har fortalt hende saa meget om Dig, at hun længeſ efter selv at lære Dig at kjende. Stakkels Agate, Du trænger til et kvindeligt Bæsen, der kan forstaa Dig, føle med Dig, og til hvem Du i Alt kan aabne dit Hjerte. En saadan kjærlig Søster vil Du finde i min Josefine.

I Dag har jeg ligeledes skrevet til Moder og underrettet hende om min Forlovelse. Efter vort

Bryllup tage Josefina og jeg en Tur til „Jomfruen“
og besøge Kasper, den unge Sennvært, hvem jeg
har fortalt Dig om.

Med Hilsen til lille Viktor, Din Fader og Arngrim
din hengivne

Alexis Hilton.

En Taare faldt paa Brevet, men Agate tørrede
hurtig sine Dine og kaldte paa Drengen. Medens
hun trykkede ham til sit Bryst og fortalte ham om
hans kjære Formynder, bad hun til Gud for det
unge Pærs Lykke.

